

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNTAMED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JANE HENRY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UNTAMED
KARANLIK BİR ZORLA EVLİLİKİ YAŞ
BRATVA ROMANTİZM

BRATVA KINGSİ

JANE HENRY

Evcilleşmemiş: Karanlık Bir Zorla Evlilik Bratva Romantizmi

Copyright © 2025 by Jane Henry Tüm

hakları saklıdır.

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya Yapay Zekaların (YZ) eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

ISBN: 978-1-961866-26-3

CONTENTS

[Teşekkür Özeti](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30 Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Önizlemesi](#)

[Jane ile tanışın](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Influencer'lar Catherine [@glavreads](#) ve Sierra [@boundtoread](#)'den aldığım çok değerli beta geri bildirimleri için çok teşekkür ederim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Ayrıca harika yüz maskesi boyaması ve fotoğraf için Michelle Lancaster'a, Rodion Kopolov vizyonumu hayata geçiren The Book Brander Boutique'e, mizahınız, geri bildiriminiz ve sabrınızla bu hikayeyi ve bitmek bilmeyen sorularımı çözmeme yardımcı olduğunuz için KLS Literary Services'teki muhteşem editörüm Steph'e teşekkür etmek istiyorum. Ve her zaman olduğu gibi, Jessie ve Michael'a arkamı kolladıkları ve her şeyi yaptıkları için teşekkür ederim, böylece en çok yapmayı sevdiğim şeye odaklanabiliyorum - hikayeleri anlatmak.

SYNOPSIS

Kurgu fanteziyle buluştuğunda her şey eğlence ve oyun değildir. Ben sadece sahiplenici anti-kahramanları hayal etmiyorum.

Onları arzuluyorum.

Bratva enerjisiyle damlayan karanlık, tehlikeli olanlar, tek bir bakışla sizi ele geçiren ve sırf sizi güvende tutmak için dünyanın ayaklarınıza kapanmasına neden olanlar.

"Ona dokun ve öl..."? Bunun için yaşıyorum. "Karım..."? Benim favorim.

Hepsi zararsız bir fantezi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Tıpkı onun gibi kitap sevgililerine hayranlık duyan bir internet takipçisi oluşturdum. Ve o bunu biliyor.

Tek sorun ne? Rodion Kopolev sadece sevdiğim karanlık anti-kahramanları temsil etmiyor... o bir kahraman.

Saplantılı bir şekilde bana odaklandığında, kendimi kitaplarımdan birindeki kadın kahraman gibi hissediyorum.

Sahiplenici sözleri beni ele geçirdi.

Onun baskın dokunuşu beni
damgalıyor. Ve ben kaçmaya
çalıştığımda, o kovalıyor.

Ancak geçmişimin tehditleri yaklaştığında ve tehlikeli bir takipçiden
korunmaya ihtiyacım olduğunda, Rodion beni korumaya istekli bir şeytandır...
bir bedel karşılığında.

Fantezi gerçeğe dönüştüğünde, o kadar da zararsız olmadığı ortaya çıkıyor...

CHAPTER I

RODIAÇIK

Dans müziğinin alçak , Kaliforniya'nın yeraltı dünyasının kalp atışları gibi durmadan atıyor. Neon ışıklar dans pistini boydan boya kesiyor, dans eden kadın formlarının üzerine sivri gölgeler düşürüyor. Tembelce onları izliyorum. Tüm şekil ve boyutlardaki kadınları seviyorum. Tenlerinin ya da saçlarının rengi, kısa ya da uzun olmaları, kıvrımlı ya da ince olmaları, gözlüklü ya da çilli olmaları umurumda değil. Kadınlar Tanrı'nın erkeklere armağanıdır ve lanet olsun, yatağında bir tane olmasını özledim. Çok uzun zaman oldu.

İyi olmaya çalıştım. Sorumluluk sahibi.

Olgun. Tanrım.

Kaliforniya ıslıl ıslıl olabilir ama ben evimin tanıdıklığını özlüyorum. Burada, bu neon ışıkların altında, kendimi dokunulmaz ve bağımsız hissediyorum; tıpkı bir kafesin parmaklıklarının arkasından dünyayı izleyen bir kaplan gibi.

Çıkmak istiyorum.

Barda içtiğim ucuz, yerel bir zırva olan ve bir zaferi alkışlamak için evde içtiklerimizin eline su dökemeyecek votkadan oluşan bardağımı yudumluyorum ve ellerime bakıyorum.

Hay sikeyim. Bir an için, daha önce bitirdiğim işteki kan lekelerini gördüğüme yemin edebilirim. Ama hayır, sadece ışıklar benimle dalga geçiyor. Çatı katındaki banyoda ellerimi buharlı suyun altında o kadar çok yıkadım ki yarı haşlanmış durumdalar.

Önemli olduğundan değil. Rafail, en büyük kardeşim ve ailemizin pakhan'ı, demir bir yumrukla yönetir ve her işin düzgün bir şekilde paketlenmesini, bir kurdele bağlanmasını bekler. Ben mi? Yapabileceklerimin hatırlatılmasından hoşlanıyorum.

Belki de bu beni bir sosyopat yapıyor. Beni insan tuttuğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Burada yapacak bir işim daha var.

Bir kahkaha patlaması dikkatimi çekiyor. Kıkırdayan kadınlarla dolu bir masaya bakıyorum. Bara yaklaşıyorum, fark edilmeden izleyebilmek için gölgelere doğru kayıyorum. Dekolte üstler ve kısa etekler giymiş altı tanesi boş bardaklarla dolu bir masada oturuyor. Beline kadar uzanan parlak saçlı genç bir esmer, telefonunu başka bir kadının burnunun altına sokuyor. İkincisinin omuzlarında bir şey var. Bir kuşak mı?

Gözlerimi kısıyorum.

Gelin adayı, altın harflerle şöyle yazıyor. Ah. Bekarlığa veda partisi. Ne kadar şirin.

"Sana söylüyorum, sahiplenici olanlar! 'Sana sahibim' enerjisi gibi!" Bir sarışın içkisini yudumlarken kıkırdıyor. Arkadaşı gözlerini deviriyor ama itiraz etmiyor.

Kulaklarım . *"Senin enerjine sahibim."* Neden bahsediyorlar?

Kulak misafiri olmaktan daha iyi işlerim var ama çok sıkıldım ve biriyle yatmam lazım. Rafail plana sadık kalmadığım için beni öldürür.

Büyük bir hata yaptım ve o da beni buraya gönderdi. Burada yeteneklerimi ailemin iyiliği için kullanabileceğim ortaya çıktı, bu yüzden şimdi odağımı kaybedemem.

Onlardan uzağa bakıyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Rafail

Dikkat. Semyon'un ağzına sıçıldı... Dügün çanları yerine, temizlik ekibini oynayacak ve bazı dersler verecek gibi görünüyor.

Kahretsin. Rafail karısı Polina ile evleneli bir yıl oldu, yani ikimizden birinin evlenme vakti gelmişti. Evlenmek zorundaydık. Babamın ölümünden sonra liderlik pozisyonunu alan Rafail, evli en büyük kişi olarak kendini kabul ettirmek için hiç vakit kaybetmedi çünkü Rus Bratva'sının eski moda, acımasız dünyasında evli bir erkeğin daha fazla gücü vardı. Saygı. *Benim* gibi bir adam - *vahşi* ve özgür, bir kadının aşkıyla evcilleşmemiş- sınırsız ama öngörülemezdi... ve daha az güce sahipti.

Rastgele biriyle çıkmaya vaktimiz yok ve oyun oynama lüksümüz de yok. Evlilik, çocuklar, yeminlerin istikrarı bir zorunluluktur.

Semyon, Rafail ve Polina'nın evlilik cüzdanının mürekkebi kurumadan evlenmeye hazırdı. Daha azı için ne zamanı ne de sabrı vardı.

Bizim şansımız *neydi* ki? Rafail'in ilk evlilik girişimi epik bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve şimdi de Semyon...

Rafail

Yani belki... Kaliforniya'da bir eş bulursanız, bunu gerçekleştirin. En azından şimdilik. Romanov galası bir ay içinde ve katıldığımızda bir güç gösterisine ihtiyacımız var.

Tabii ki. Rafail "şaka" yapmadı. Semyon'un berbat nikâhı bize birkaç seçenek bırakmıştı ve bunlardan biri de *bana* kalmıştı.

Tanrım.

Bir eş bul, diyor. Sanki bu kadar basitmiş gibi. Zaten onun infazcısını, piyonunu oynuyorum. Şimdi de damat rolünü oynamamı mı istiyor? Tanrı korusun, aile mirasına boyun eğmem.

Gözlerimi devirip elimi kaldırıyorum, bir içki daha sipariş etmek üzereyken barmen benden önce davranıp uzatılmış avucuma bir bardak tutuşturuyor. "İşte," diyor gülümseyerek. "Bu buradaki votkadan daha iyi. Bana bir iyilik yapar mısın? İyi birine benziyorsun."

Çok az şey biliyor. Yine de ona iç çamaşırlarını eriten bir sırtış atıyorum ve göz kırpiyorum. Boynu ateşle kızarıyor ama yüz ifadesini hızla düzelterip başını barın sonuna doğru eğiyor.

Burbondan bir yudum alıyorum -güçlü, etkili, şimdi bir yere varıyoruz- ve onun hareketini takip ediyorum.

"Müşteriler çizgiyi aşmadığı sürece müdahale etmemem gerekiyor," diyor sesi kısık bir şekilde. "Ama o pislik, açıkça ondan uzak durmaya çalıştıkları halde o kadın masasına içki ısmarlıyor. Bu hoşuma gitmiyor. Yeterince korkutucu görünüyorsun. Beni ilgilendirmez ama o adam kötü haber. Belki de şuraya park etmelisin?"

Başımı salladım. Bir yabancı için sessiz korumalık yapmak gündemimde yok, ama yine de barı itiyorum, elimde içki ve sıraya doğru ilerliyorum.

Bar alçak bir bas sesiyle çınlıyor. Hava pahalı kolonya, tekila ve ucuz seks kokuyor. Başımı sallıyorum. Kaliforniya'dan nefret ediyorum. Çok fazla kural, paranın kendilerini dokunulmaz kıldığını düşünen çok fazla insan.

Ama bu gece benimle ilgili değil, hiç olmadı. Bratva için, ailem için buradayım. Rafail'in yeni doğan oğlu için, o kadar küçük ki henüz başını bile kaldıramıyor. Çok genç yaşta, daha önlerinde hayatları varken gömülen ailem için.

Buradayım çünkü Rafail ve aile onuru bunu gerektirdi.

Hedeflerden biri Rus mafyasını kandırıp çekip gidebileceğini düşünen kibirli küçük bir piç. Ben de buraya ona sadakatin dikenli tellerle sarıldığında ne kadar ileri gittiğini hatırlatmaya geldim.

Barmenin kimden bahsettiğini hemen anladım. Buruşuk takım elbiseli iş adamına şöyle bir bakıyorum. Saç çizgisini gizlemek için saçlarını taramış ve boynunda altın bir zincir var. Parmağındaki girintinin yakın zamanda çıkarılmış bir alyansa işaret ettiği eline bakıyorum.

Sigh. Çok tahmin edilebilir.

Ben bir kahraman değilim. Bazı günler zar zor insan oluyorum. Ama bir erkeğin geçmemesi gereken sınırları biliyorum. Ve bu adamın onu sıkıştırdığını gördüğümde, tek düşünebildiğim

Zaten çok fazla çizgiyi aştım. Ya bu? Bu gece olmaz.

Masaya doğru eğilir ve kadınlardan birine bir içki uzatır. Kadın başını sallar. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bunu senin için aldım," diyor tombul dangalak, tekrar ona doğru iterek. Ah, aşkına... Rafail bu işe karıştığını bilse sırf boğazını yumruklamak için uçağa binerdi ama elimde değil.

Zor durumdaki bir genç kıza yardım etmekten daha çok sevdiğim bir şey yok. *Ve* bu beni sayamayacağım kadar çok kez yatağa attı.

Gözleriyle buluşup içkiyi geri ittiğimde sesim alçak çıkıyor. "Hey, dostum. Hayır dedi. Kendin iç. Daha da iyisi, neden onu rahat bırakıp bir daha gelmiyorsun?" Gözlerini üzerimde hissediyorum ama bu adama ve sadece bu adama odaklanıyorum.

Kendini tam boyuna çekerken boncuk gibi gözlerini bana dikti. *Aww*. Yaptıklarının yanına kâr kalacağını sanıyor. Neredeyse zavallı piç için üzüleceğim.

Ondan bir kafa daha uzunum ve muhtemelen onda olmayan bir aletim daha var: Bu gece başka bir adamın kanını dökmek umurumda değil.

"Sana bu işe karışmanı kim söyledi?" diyor işadımı pislik. "Ona bir içki aldım. Bir tane istedi."

"Ben *yapmadım!*" Ona bakmak için dönüyorum ve bu şerefsiz tarafından yumruklanmaktan kıl payı kurtuluyorum. Dönüp bileğini tam zamanında yakalıyorum ve küçük bir cık *cıkla* başımı sallıyorum.

"Bunu gerçekten yapmamalıydın," diyorum fısıltıyla, gözlerinde acı dans edene ve dişlerini sıkana kadar elini geri çeviriyorum. "Sana söz veriyorum. Buna pişman olacaksın. Neden biraz yürüyüşe çıkmıyoruz?"

Bileğini tutmaya devam ederek onu kendime doğru sürüklüyorum ve gizlice önüme itiyorum.

"Özür dilerim," diye başlıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Özür dilemek için çok geç, adamım," diyorum, öfkem yükseliyor. "Bir kadına saygısızlık ettin."

Birkaç kurala uyarım ama *bir kadına asla saygısızlık* etmemek bunlardan biridir.

Çıkışa doğru ilerlerken, kıkırdayan bekâr kızların masasını duyabiliyorum.

"Aman Tanrım, kitaplardaki adamlardan biri gibi."

"Şu kasları gördün mü?"

"Mafya kraliçesinin yayınladığı videoya benziyor!"

Mafya... Ne? Ekрана bir göz attım. *Bu* da ne böyle? Bir kez daha bakmaya çalışıyorum ama arkadaşım, avcı, dikkatimin dağılmasını kendi lehine kullanmaya çalışıyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor.

Hayır.

Ellerimi ensesine doluyor ve söylediklerimi yapmaya odaklanmasına yardımcı oluyorum. Karanlık bir koridorun üzerindeki kapının ortasında neon *Çıkış* işareti yanıp sönüyor.

Kapıya yaklaştığımızda ona "Yapacağın şey şu," diyorum. "Buradan defolup gideceksin ve bu gece hiç olmamış gibi davranacaksın. Hiç konuşmamışsın gibi davranacaksın, hayır diyen bir kadına kendini kabul ettirmeye çalışmamışsın gibi davranacaksın."

Damarlarımda kan dolaşüyor, erimiş lavlar yıkımla dolup taşıyor.

"Yapamazsın-"

Yakınına eğildim. Yumruğumu karşılamasına yarım nefes kaldı. "Cebimde bir bıçağım ve sırtımda kılıfında bir silahım var. Yapabilirim ve yapacağım." Onu sağ elimle tutuyorum, böylece ailemizdeki her erkeğin on altı yaşına geldiğinde yaptırdığı evrensel bir dövme olan Bratva işaretini gizlice gösterebiliyorum.

Gözlerinin tanıyarak genişlemesini izliyorum. Güzel. Kapıyı tekmeleyerek açıyorum. "İyi ki kurtulduk," diye mırıldanıyorum onu dışarı iterken ve kapıyı arkasından çarparken.

Barmen dikkatimi çekiyor ve bana bir başparmak işareti yapıyor. Kadınlar kıkırdıyor ve bana el sallıyor ama ben sadece başımı sallıyorum ve barın diğer ucuna oturuyorum. Küçük kuzenim ve en iyi arkadaşım Matvei'ye bir mesaj atıyorum.

Dostum, şu internetteki kızların övgüyle bahsettiği mafya paylaşımlarını görüyor musun? Tf? Az önce onları rahat bırakmayan bir adamı korkutup kaçırđım ve onlar da KIKIR KIKIR gülüyorlardı. Mafya kitapları hakkında bir şeyler duydum.

Yanıt hemen gelir.

Matvei

Kafan yine kışında mı? Bugünlerde romantik kızların ne okuduğundan bu kadar mı habersizsin? Seri katiller, maskeli adamlar, takipçiler... Bir gönderide etiketlendim. Bu inanılmaz.

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. *Harika* olduğunu söyleyebilir bilmiyorum ama eğlenceli olduğu kesin.

Barda arkama yaslanıp içerken ekrana dokunuyorum. Bir grup mesajı gönderiyor.

Tanrım, Matvei. Rafı bu işe karıştıрма. Onu eğlenceli olan her şeyin dışında bırakıyoruz.

Matvei

Bu boku internette görüyor musunuz?

Gözlerimi deviriyorum ve aptalı oynuyorum.

Kaliforniya'da bok çuvaları içinde yüzüyorum. Beynim kızardı. Belki de şu oksijen barlarından falan bulmalıyım. Sen neden bahsediyorsun?

Matvei

İnternetteki bütün kızların ağzının suyu mafya adamlarına akıyor.

Buz dişlerime çarpıyor ve bardağı barın üzerine geri iterken bir yandan da birbirleriyle fısıldaşan ve bana gizli bakışlar atan kızlara bakıyorum.

Semyon

Şimdi ne sikimden bahsediyorsun?

Matvei

Sosyal medya, salak. Görünüşe göre, kendilerine pis şeyler yapan ve onlarla yatan tehlikeli, dövmele erkeklere karşı ağızlarının suyu akıyor.

Bir kase patlamış mısır yer gibi ağzıma bir buz küpü atıyorum. Bu eğlenceli, ama sıvı ve doksan proof şeklinde olmayan gerçek bir yiyeceğe ihtiyacım var. Bakışlarım az giyimli, kıkırdayan kadınların masasına düşüyor.

Bu sefer daha yakından bakıyorum.

Elinde balta tutan maskeli bir adamın olduğu bir video. Kışın ortasında odun keserken baltayı kuvvetle sallıyor. Çıplak göğüslü. Hay sikeyim. Kim *yapar* bunu? Palto giy, sık kafalı. O donmuş cehennem manzarasını düşündükçe pipilerim bile ağrıyor.

Amerikalılar en garip şeyleri romantikleştirirler.

Telefonum tekrar çalıyor ve Matvei'den bir video çıktığında onu en yakın tuvalete atıp sifonu çekmeyi düşünüyorum.

Üçgene tıklıyorum. Sadece lanet şeyi görmek için lanet bir uygulama indirmem gerekiyor ve ekranda aptal bir dans müziği çaldığında hemen telefonumun sesini kısmak zorunda kalıyorum.

Bu bir kız - hayır, bir kadın - karanlık, sahiplenici mafya adamlarıyla ilgili fantezilerinden bahsediyor. Saçma, gülünç olmalı. Ama bunu söyleme biçiminde bir şey var, sesi alaycı bir kırılganlıkla dolu. Kendini kaptırmak istiyor ama bunun olmasına izin verecek kadar kimseye güvenemiyor gibi.

Ve o... ağlıyor. Sahnelendiğini biliyorum. Sadece göstermelik olduğunu biliyorum ama gözyaşları içindeki bir kadını görünce içimden bir şeyler kopuyor. Ellerim yumruk oldu.

Kimi cezalandırmam gerekiyor?

Başlığı şöyle: *"Başka kim ateşli, milyarder, maskeli bir mafya adamı tarafından kaçırılıp 'işkence' edilmeyi hayal eder? Bir arkadaş istiyorum."*

Dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor. Zor bir emir değil, bayan. Gerçi... Yani... Bütün o kutucukları işaretledim.

Sadece bir maskeye ihtiyacım var. Bu

yeterince kolay. Matvei başka bir video

gönderiyor.

Matvei

Bu bok viral oldu

Semyon

Bu kötü bir şaka mı?

Rafail

Bu da ne böyle?

Matvei:

Dinlemeniz gerek. MAFYA TUZAKLARI var. Bizi istiyorlar. Yani, gerçekten bizi istiyorlar.

Rafail, onu yeterince meşgul etmiyorsun.

Ama sırf eğlence olsun diye linke tıkladım.

Ve izliyorum. Geniş mavi gözlü ve kalın kirpikli muhteşem bir sarışın dudaklarını yalarken ekranın sağ tarafında dövme ve kaslı maskeli bir adam görünüyor.

Gözlerimi deviriyorum. Kardeşlerime kıyasla çok cılızdı ve o göğüs kaslarının gerçek olduğunu mu düşünüyordu gerçekten? Hayır. Lanet olası bir amcık gibi filtre kullandığını buradan anlayabiliyorum.

Neredeyse kapatıp bir içki daha alacaktım ki telefonuyla kendini yelpazelemeye başladı - hayır, telefon değildi, bir telefon için fazla büyüktü. Daha yakından baktım. Bu bir e-okuyucu mu?

İşte zaman arkasındaki kitap duvarını fark ediyorum, sanki bir kitapçı tapınağı gibi, ama sıradan bir kitaplık değil. Gökkuşağı renklerine bürünmüşler, pırıl pırıl pembe ışıklar yeşilliklere dolanmış, şenlikli bir görüntü yaratıyorlar.

"Tek istediğim bu kızlar," diyor yanağından süzülen koca bir damla yaşı silerken. "Haftada altmış saat nankör bir işte çalışıyorum ve eve geldiğimde? *Bu adamın* beni beklemesini istiyorum." Sesini alçaltıyor. "Bunu istemek çok mu fazla?"

Huh.

Kaydırıyorum.

Ve kaydırıyorum.

Ve kaydırıyorum.

Dudaklarımın, genellikle düşmanlarımın kararlarını yeniden düşünmelerine neden olan türden bir sırıtışla kıvrıldığını hissediyorum.

Bizi mi istiyorlar?

Yapmazlar. Hayır, *gerçekten* yapmazlar.

Bizi istediklerini sanıyorlar - dikenli tellerle çevrili vaatler, masalsı ışığın hemen ötesinde pusuya yatmış kurtlar. Ama istedikleri şey bizim yanılısamamız, çiğ ve acımasız gerçek değil. Hiçbir kadın benim nasırlı, kanlı ellerimi saçlarında görmek istemez -ya da daha doğrusu boğazına sarılıp onu başucuma mıhlamamı, ya da-heh. Belki de bu iyi bir içkiydi.

Parmağımı çeneme vuruyorum. Eve dönmeden önce hâlâ yapmam gereken bir iş var ama Moskova'da Ocak ayı çok soğuk geçiyor ve dürüst olmak gerekirse buraya taşınmak istemeyebilirdim ama bu hava düpedüz ılık geliyor. Ve en büyük ağabeyimin her günkü seçici bakışlarına ve sürekli eleştirilerine katlanmak zorunda olmamak güzel.

Kıkırdayan parti kızlarına dönüp bakıyorum. Ekranlarına yapışmışlar, yüz ifadeleri hülyalı bir şekilde sahte videolara kıkırdıyorlar - lanet olası bir parti mağazasından alınmış maskeler takan adamlar, silahları sahte. Kötü giden bir tür cosplay gibi.

Videolardan birkaçında *üç* adam, ellerinde ipler, kim bilir ne saklayan maskeler, kısık bir erkek sesiyle homurdanmaktan kendimi alamıyorum. "*Senin için geliyoruz. Ve seni bulduğumuzda, dikkat et...*"

Bu çok *sahte*.

Belli ki gerçek bir erkek *paylaşmamış*. Bu hayatımda gördüğüm en aptalca şey-

Elim sayfanın üstündeki *x işaretinin* üzerinde, kapatmaya hazır bir şekilde gezinirken *onu* görüyorum.

Ateşli kızıl saçları kalın bir at kuyruğuyla arkadan bağlanmış, yeşim yeşili gözlerinde yaramaz bir kıvılcım.

Gördüğüm diğer videolardan çok farklı, çok otantik. Sahte susuzluk tuzaklarının veya ağır bir şekilde düzenlenmiş videoların aksine, son kitabı hakkında konuşmak için sabırsızlanıyormuş gibi samimi ve heyecanlı görünüyor.

Gerçek gibi görünüyor. Güçlü. Düz beyaz bir üst ve bir kot pantolon giymesine rağmen kız bunların içini dolduruyor. Bir jimnastikçinin vücuduna sahip, sıkıca sarılmış ve güçlü. Onu içime çekerken nefesim kesiliyor; parıldayan yeşil gözleri, her hareketindeki güç parmaklarımın ona dokunmak, görüldüğü kadar gerçek olup olmadığını hissetmek için kaşınmasına neden oluyor.

"Kızlar," diyor başını sallayarak.

Kızlar mı? Onun gibi bir kadının benim gibi bir erkek üzerindeki mutlak çekim gücünden tamamen habersiz miydi?

Onu gören herhangi bir erkeğe karşı anında, mantıksız bir şekilde öfkeyle doluyorum. O daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyor.

"*Şu anda* ne yapıyorsanız bırakın ve bu kitabı okuyun." Kenarlarına altın rengi spreylenmiş, kabartma harflerle yazılmış siyah ve altın rengi bir kitap tutuyor. "Bunu daha önce hiç duymadınız. Kimse duymadı. Daha önce okuduğum hiçbir şeye benzemiyor. Ve bu kitap." Başını sallıyor ve dudaklarını ısırıyor.

O tek hareket -dişlerinin dudaklarını sıyırması- ilkel bir şeyi ateşliyor. Bu en küçük şey. Gözlem becerilerimi geliştirdim ve vücut dilini nasıl okuyacağımı biliyorum. Bu benim iş tanımımın bir parçası ve kısmen yalanları bu kadar kolay fark edebilmemin nedeni. Okuduğu şeyi gerçekten istiyor.

Bu kız teslim olmak *istiyor*, henüz bilmeseydi bile. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmesini sağladım.

Sertçe yutkunuyorum ve izliyorum.

Sesini fısıltıya kadar alçaltıyor. Nefesimi tutuyorum, sesinden, konuşma şeklinden, hatta parmaklarının elindeki kitabı kavrayışından büyüleniyorum. Bir elimle onun muhteşem saçlarını okşarken, diğer elimle o elleri vücudumun üzerinde gezdirmenin ya da bir elime sıkıştırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Merhamet çılgınlıkları atana kadar onu o kitap rafının tam karşısında becerirdim... kurgu ile gerçek arasındaki farkı anlayana ve *bana* aitken bir daha asla lanet olası bir kitap sevgilisine aşık olmayana kadar.

"Uysal görünüyor, değil mi? Vahşi İskoç bozkırlarında tatil yapan fakir bir öğretmen. Karısını kaybetmenin yasını tutarken dünyada tek başına gezinen bekar bir baba..." Sesi düşer. "Sadece *bu* adam mafyanın içinde ve *hiçbir şeyden çekinmez*..." Sesi daha da alçalıyor. "Ona sahip çıkacak bir *şey yok*."

Başını sallıyor. Nefesimi tutuyorum. Altın kenarları parmaklıyor ve aletim *canlanıyor*.

"Sana bu adamın onun için geçmeyeceği *hiçbir çizgi* olmadığını söylediğimde..." Duygularına yenik düşmüş gibi başını sallıyor. "Onu ormanda kovalıyor... arabasının arkasına atıp kaçırıyor... terk edilmiş bir depoda gözleri bağlı bir şekilde onu asarak beceriyor-"

Sanki çok söylemiş gibi ağzını kapatıyor. "Benim sözüme güvenmek zorundasınız."

Ağzım kurudu. Bu kadın neyle oynadığının *tamamen* farkında değil. Yürüdüğü çizginin farkında değil - onu yok edebilecek şeyi romantikleştiriyor.

"Ne dilediğine dikkat et," diye mırıldanıyorum burbonumun geri kalanını içmeden önce nefesimin altında.

Barmen bana sormadan bir bardak daha uzatıyor. Sessizce teşekkür ederek kadehi kaldırıyorum, sonra bakışlarım burada olma sebebim olan hedefime kayıyor.

Hala sarışınla meşgul, hala umursamaz.

Bu gece yapmam gereken tek şey, ona şantaj yapmadan ve bize olan borcunun on katını ondan zorla almadan önce onu araştırmak ve karısını aldattığını doğrulamak.

Sakin ol.

Nefes veriyorum ve iyi bir iş çıkardığım için kendimi ödüllendirir gibi telefonuma bakıyorum. Ağzım kurudu, sayfanın üstündeki *takip et* düğmesine tıkladım.

Cebimde kızgın bir arı sürüsü gibi vızıldayan mesajları kontrol ediyorum. Grup sohbetimizde yeni bir bildirim var.

<metin>

Rafail: Zamanını hangi aptal saçmalığı izleyerek geçirdiğini bilmiyorum, ama sana söylediklerimi yapmazsan, lanet olası telefonunu tam olarak nereye sokacağımı sana göstereceğim

Rafail iyi gününde bile sabırsızdır. Uykusuz, yeni doğmuş bir bebeğin babası Rafail tam bir hayvan.

Bize istediği kadar kızabilir. Gerçek şu ki, Semyon yaralarını sararken ve B seçeneğini planlarken o mutlu bir evlilik sürdürüyor.

Hayır. Hiçbir şey düşünmüyorum.

Telefonumu cebime koyuyorum. Dikkatimin dağılmasına izin veremem, hele de gerçekçi olmayan, internet fantezilerine sarılmış olanlara. Bu benim işim, görevim ve-

Telefonum çalışıyor.

Sinirle homurdanarak tekrar çıkardım. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bu bir bildirim. İnternette tam olarak bir kişiyi takip ediyorum, ve o, ve- aman tanırım. Pijamalarını giymiş.

Zor yutkunuyorum.

Yatakta, sağlam bir yatak başlığı ve kalın bir yorganı olan bir yatakta, elinde ciltsiz bir kitap tutarken şakacı bir şekilde dudağını ısırıyor.

O çok tatlı. Keşke gerçek hayatın hikayelerinden ne kadar uzak olduğunu bilseydi. Bizim dünyamızda prensler yoktur, sadece kurtlar ve avları vardır.

Yine de parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor. Aklıma Rafail'in muhtemelen beni yumruklayacağı aptalca bir fikir geliyor.

Ya ben... İçkimi bitirip etrafa bakıyorum. Loş ışık. Mükemmel.

Kameramı açıyorum, telefonu takım elbise ceketimin altındaki tabanca kılıfımın parıltısını yakalayacak şekilde konumlandırıyorum ve kayda basıyorum.

Video sadece silahı, kirli sakalını ve sırtışını gösterecek kadar hızlı. Bir başlık ekliyorum:

Ne dilediğine dikkat et, @dreammafiaqueen.

Bu pervasız, tehlikeli bir oyun. Her şeyi çözebilecek bir oyun. Ama video yüklenirken, kendimi uçurumun kenarından atlamış ve onu takip etmeye cesaret etmiş gibi hissediyorum.

Yine de *post* tuşuna basıp telefonu elimden bıraktığımda göğsümden yükselen kahkahaya engel olamıyorum. Kendini küçümseyen, acı ama yine de eğlenen. Bratva'yı seviyor mu? Blöfünü göreceğim.

"Buna pişman olacağım," diye mırıldandım.

Dikkatimi dağıtacak şeyler yapmam. Kan söz konusu olduğunda olmaz. Ama kalabalığın arasından sıyrılıp otele dönerken, elim kalçama bağlı bıçağın soğuk çeliğine değiyor ve kendimi merak içinde buluyorum.

Onun gibi bir kadının tadı neye benzerdi, masumiyete mi yoksa ateşe mi?

Peki ya hayalindeki erkekle gerçek hayatta karşılaşsaydı ne yapardı?

Telefonum bir bildirimle çalıyor. Ekrana kaşlarımı çatarak bakıyorum ve yüzüme yavaş, hınzır bir sırıtış yayılırken tıklıyorum.

Reply from @dreammafiaqueen

CHAPTER 2

E8BER

Bugünkü fotoğraf çekiminin heyecanı hâlâ içimde. Kollarım ekipmanımı tutmaktan, dizlerim mükemmel açıları yakalamak için çömelmekten ağrıyor. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum ve Kaliforniya güneşi cildimi sıcak ve gergin bıraktı. Muhtemelen yarın ağrım olacak ama buna değer.

Bana bunu neden yaptığımı, bana ait bir şey inşa etmek için neden bu kadar çok mücadele ettiğimi hatırlatan mükemmel çekimi yapmak gibisi yok. Dokunulmaz olduğum tek zaman.

Peki ya bu gece? Beni bekleyen lezzetli bir kitap var. Bugünden sonra ona ihtiyacım var.

"Hey, Ember!" Kafamı kaldırdığımda diğer fotoğrafçılardan biri olan Victoria'nın elinde telefonumla otoparkta koşturduğunu görüyorum. "Bunu unutmuşsun!"

"Tanrım, teşekkürler!" Midem düğüm düğüm olsa da minnettar bir gülümsemeyle telefonu ondan alıyorum. Telefon avucumun içinde canlı bir tel gibi vızıldıyor.

Gerçek hayatımdaki hiç kimse ek işimi bilmiyor.

Tereddüt ediyor. "Uh... kontrol etmek isteyebilirsin. Telefonun durmadan çalıyor. Hayranların falan mı var?"

Saçmalık. İşimi ve özel hayatımı ayrı tutmamın bir nedeni var ve birinin bu ikincisine rastlayacağı düşüncesi? Bu beni terletmeye yeter.

Gölüp geiyorım. "Muhtemelen bir grup sohbeti patlamıştır. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Var. Sonra görüşürüz!" Sırıttıyor, el sallıyor ve koşarak arabasına gidiyor. Cehennem kadar masum.

İçimi ekiyorım, arabama doğru giderken telefonumu arka cebime sokuyorum. Fotoğraf makinesi çantamı yolcu koltuğuna atıyorum ve ellerime bakıyorum. Geçen haftaki çekimde parmak eklemlerimde oluşan kabuklar yeni yeni iyileşmeye başlamıştı. Bir grafiti sanatçısıyla cesur bir şehir portresi çekimi yapmıştım ve günün yarısını mükemmel çatı çekimi için iskelenin keskin kenarlarını tutarak geçirmiştim.

Yine de buna değeri. Her ürüğeri, her acıya, her riske. Serbest alışan bir fotoğrafçı olmak öngörülemez, ziyafet ya da kıtlık, ama ben bunu seviyorum. Kameramla hikayeler anlatmayı, kısacık anlardan kalıcı bir şeyler yaratmayı seviyorum.

Bu benim kontrolümde olan, gerçekten ve içtenlikle eğilebileceğim şeydir.

Influencer alışması mı? O da ayrı bir hikâye. Bazı nedenlerden dolayı, bu iş de başladı, bu yüzden güneş parlarken saman yapmayı planlıyorum çünkü bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir.

Bir şekilde kendime süper bir hayran buldum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu aklımdan çıkaramıyorum.

Çantamı arabamın yolcu koltuğuna atıyorum ve eldivenlerimi çıkartıyorum, parmak eklemlerimdeki yeni sıyrıktan irkilmemeye çalışıyorum. Bunu nasıl yaptım ki?

Telefonuma bakıyorum.

Bildirimler arasında gezinmek ve yorumları okumak için kendime kısa bir lüks tanıyorum. Eğlenceli, gerçeklikten kitabımın güvenli balonuna bir kaçış

kitap sevgililerinin yanlış yapamayacağı bir dünya. Ya da mutlu sonla biteceğini bildiğimiz için kolayca affedemeyeceğimiz bir hata.

Sigh.

Eve döndüğümde daire sessizdi, tam da koordineli kaos dolu bir günün ardından sevdiğim gibi. Botlarımı tekmeleyip mutfığa gidiyorum ve soğuk bir bira açıyorum, şimdiden bu akşam yayınlayacağım videoyu düşünüyorum.

Keşke beni kapıda karşılayacak küçük, tatlı, pofuduk bir yavru köpeğim olsaydı ama çalışma saatlerim çok değişken ve dürüst olmak gerekirse ben de çok değişkenim ve bakmam gereken başka bir canlının sorumluluğuna hazır değilim. Bu, stresli olduğumda gülümsemek için kaydettiğim bir klasör dolusu yavru köpek videosu olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece zamanı değil.

Çok fazla şey atlattım, hayır. Aklımın oraya gitmesine izin vermeyeceğim. Romantizm okumamın bir nedeni var, dünyada yumuşaklık olduğunu hatırlamak için. Saatler sonra o role giriyorum, unutmak için değil, alınan geri almak için.

Biraz hayal kurmak için.

Kanepeye kayarak dizüstü bilgisayarımı yaklaşıtıyorum ve ilham almak için kaydırmaya başlıyorum.

Victoria şaka yapmıyormuş. Bildirimler yanıyor ve bu sadece gönderilerime gelen yorumlar ve beğeniler değil. Çekim sırasında şarjımı koruyabilmek için bunları devre dışı bırakmam gerekiyor ama yine de özel mesajlar alıyorum.

Bu gece, zaman tünelim tanıdık yüzlerle dolu-arkadaşlar. Benim gibi gerçek hayatlarını kurgusal fantezileriyle harmanlama sanatında ustalaşmış diğer kızlar. Mafya erkekleri, milyarder korumalar, yasak aşklar, seksi vampirler... Hepsine topluca ağzımızın suyu akıyor. Ve sonra bir şey gözüme çarpıyor.

Yirmi tane özel mesajım var ve hepsi de bana video gönderen arkadaşlarım. *Dün geceki adam.*

Mesajlarımın onu korkutup korkutmadığını merak ettim. Onun gibi sahtekarların çok olduğunu söyleyerek biraz eğlendim.

Ama hayır.

Sadece küçük resim bile dikkatimi çekiyor: bu kez maske takıyor ve gözleri ekranda benimkilerle buluşuyor. Sanki kişisel tılsımıymış gibi bir silahı okşuyor. Sertçe yutkunuyorum. Bunda şehvetli bir şey var. Sosyal medya kurallarını çiğniyor ve bunun için yasaklanacak... eninde sonunda.

Maskesini sırtacak ve çenesini okşayacak kadar kaldırıyor. Çenesindeki kirli sakal lezzetli bir sıyrık vaat ediyor ve sırtışı? Sadece ukala değil, yırtıcı , sanki çok yaklaşırsanız size ne yapacağını çoktan hayal etmiş gibi.

Ama onda bir şey tehlikeli görünüyor.

Çok tehlikeli.

Parmağım oynatma düğmesinin üzerinde
geziniyor. Neye zarar verebilir ki?

Bastım.

Video hızlı. Dün geceki gibi, silahı göstermek için ceketini ayarlarken sadece birkaç saniye. Sonra altyazı beliriyor.

Kötü bir kız oldun, @dreammafiaqueen.

Nefesim kesiliyor. şekilde vücudum bunun hem heyecan hem de tehdit olduğuna karar verdi.

Bu bir şaka mı?

Midem bulanıyor. Profil adı basit, genel, ama kalbimi hızlandıran şey ima. Beni *tanıyor* mu? Hayır. Tanıyamaz.

Bir yorum yazdım.

Dreammafiaqueen

Bu o kadar kurgulanmış ki komik bile değil kızlar. Kitaptaki erkek arkadaşlarla devam edelim.

Yine de profilinde gezinirken parmağım titriyor. Gönderilmiş başka bir şey yok. Sadece iki video ve her nasılsa şimdiden binlerce beğeni almış. Yorumlar susamış cevaplardan oluşuyor.

Evlen benimle!

Baba hisleri, omg!

Kaçırılmak için nereye kaydolabilirim? Bir arkadaşını soruyor.

Teklif etmek için garip bir yol ama kabul ediyorum.

Sertçe yutkunuyorum, içkimi masada unutuyorum.

Kim bu adam?

Benimle alay mı ediyor?

Daha önce de trollerim oldu. Bu işin doğasında var ama bu farklı hissettiriyor. Beynim bana bunun muhtemelen son çılgınlıktan para kazanmaya çalışan bir dangalak olduğunu söylüyor. Bir sürü erkek bunu yapıyor. Bir deri ceket giyorlar, bir maske takıyorlar, bir susuzluk tuzağı yayınlıyorlar ve birdenbire günün fantezisi oluyorlar ve para kazanıyorlar, özellikle de erkeksi sesleri olan adamlar. Tanrım, bazıları muhtemelen hâlâ lisede okuyor ama yine de buradayız.

Ama içimden bir ses bunun farklı olduğunu söylüyor.

Kaslarıyla ilgili bir şey, silahlarını tutuş şekli... farklı görünüyor. Hareket edişindeki bir şey, silahla olan rahat görüntüsü *gerçek* gibi.

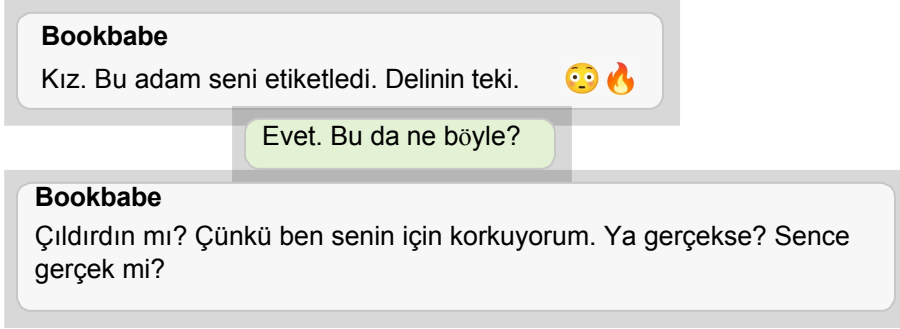
Bu adamlardan herhangi birinin bir öncekinden daha gerçek olduğu düşüncesini aklıma getirdiğim için kendi kendime gülüyorum, ama bu titrek bir gülüş, ne kadar gergin olduğumu ele veren türden bir gülüş. Biramdan bir yudum daha alıyorum ve kendime bunun saçma olduğunu söylüyorum ama bir parçam, fanteziden ve mutlu sonlardan zevk alan parçam merak ediyor.

Fantezi ile gerçek arasında bir fark olduğunu unutmamalıyım ve bu adamın gerçek olduğuna inanmak için hiçbir neden yok.

Başımı sallıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu çok saçma. Ben böyle şeylere inanmam. Gerçekten inanmıyorum. Elbette, hikayeleri, gerilimi, getirdikleri kaçıışı seviyorum, ama böyle erkeklerin gerçekten var olduğunu düşünmekten daha iyisini biliyorum. Böyle erkekler kadınları internette takip etmez. Oyun oynayacak kadar umursamazlar. Yasadışı şeyler yapmakla meşguller.

Değil mi?

Telefonum çalıyor ve büyüyü bozuyor. Ekrana bakıyorum. Arkadaşlarımdan biri olan ve her şeyi benden önce yakalayan Bookbabe'den bir DM.

Sorusuna bakarak duraksıyorum.

Onun gerçek olduğunu düşünüyör müyüm?

Videolar kafamda tekrar oynatılıyor ve bir cevabım olmadığını fark ediyorum. Elbette o *gerçek*. Yapay zekaya işaret eden sulu karın kasları yok, sahte olduğuna dair fısıltılı bir ipucu yok. Ama ne demek istediğini biliyorum.

Ne dilediğimize dikkat edin.

Profilini tekrar açıyorum, takipçi sayısının sessiz bir ordu gibi tırmanışını izlerken kalbim boğazımda düğümleniyor. Binlerce yabancı, onun tehdidinin benim adım görüyor ve geçen her saniye bunu daha gerçek hissettiriyor. Adım, *dreammafiaqueen*, hala lanet olası bir fener gibi başlıkta duruyor ve daha da fazla dikkat çekiyor. Beğenilerinin hepsinin herkese açık olduğunu ve hepsinin *benim* videolarım olduğunu fark ediyorum.

Takipçi sayısı artarken bile takip *ettiği* kişi bir kişi olarak kalıyor.

Ben.

Göğsüm sıkışıyor, savaş ya da kaç içgüdülerim devreye giriyor. Bunun bir şaka olup olmadığını anlamanın tek bir yolu var.

Mesaj düğmesine tıklıyorum ve başparmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor. Bir an için tereddüt ediyorum. Mantıklı beynim uygulamayı kapatmam, sırtışını ve sözlerindeki vaadi unutmam için bana bağılıyor. Ama heyecanı ve onun gibi bir adamın ilgisini arzulayan yanımda -benim okuduğum kitapları okuyan yanımda -*sadece bir mesaj daha* diye fısıldıyor. *Bu bir kurgu. Zararsız.*

Kendimi durduramadan kelimeleri yazıyorum.

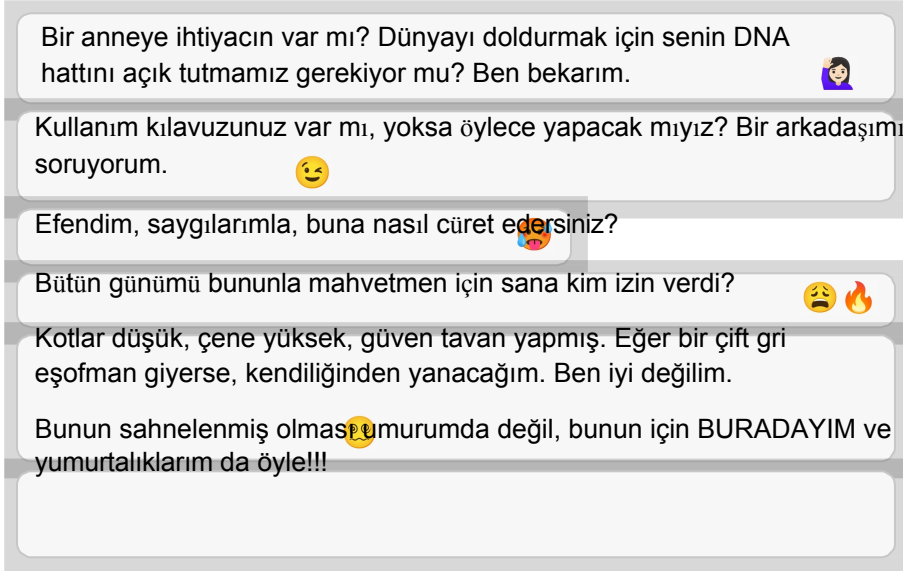
Ama ben gönder tuşuna basamadan uygulama başka bir etiketle ping atıyor. Başka bir video ekranı doldururken nefesim kesiliyor.

Hayır. Bu .

Aman *Tanrım*. Yine o, ama bu sefer deri ceket yok, çıplak göğsünden başka bir şey yok, hem de *ne çıplak* göğüs. Deri ceketlerle ya da kapüşonlarla her şeyi kapatan diğer adamların aksine, o *yırtık* pırtık. Güçlü, kuvvetli elleri kalçalarına dayanmış, kot pantolonu koyu renk saçlarını gösterecek kadar alçak.

Ağzım kurudu. Yutkunuyorum ama faydası olmuyor. Diğer videolar onun ne kadar yapılı olduğunu ima ediyordu ama...

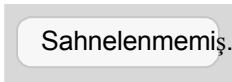
Yorum üstüne yorum yağarken boğuk bir çığlık atıyorum.

Gözlerimi deviriyorum ve bu kızlardan bazılarına nazıkçe beni ve sadece beni etiketlediğini ve susamış küçük ellerini ondan uzak tutabileceklerini hatırlatmaktan zorlukla kaçınıyorum, ama bu çok ilkokul gibi hissettiriyor.

Oh.

Oh, bekle. Cevap verdiği tek yorum *benimki*. Nefesimi tutarak aşağı kaydardım.

Elbette, biraz ilgi arayan seksi bir adam. Ve sana satacak bir köprüm var, ironik bir şekilde buradan çok uzakta değil... Telefonum bir bildirimle çaldığında gözlerimi deviriyorum.

Bu bir... *mesaj mı?*

Bratvabloodline

Bunun sahnelendiğini düşündüren ne?

Tanrım, kullanıcı adı Bratvabloodline.

Nabzım hızla atıyor, hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Çünkü sizin gibi adamların... sözüm ona... susuzluk tuzakları yayınlamaktan daha iyi işleri olduğunu hayal edebiliyorum.

Bratvabloodline

Dikkatini çekmekten daha iyi şeyler mi yapıyorsun?

Gözlerimi deviriyorum. Tenim garip bir şekilde sıcak ve dikenli hissediyor. Konuyu kapatamıyoruz.

Ama tüm bu mafya olayı.

Bratvabloodline

Dediğim gibi, sahnelenmemiş. Açıkçası, konuşamıyorum.

Ooh. İyi oynadın.

Soru sormadan edemem. Eğer GERÇEKTEN mafyaysan (LOL) hangi türdensin?

Hemen cevap vermediğinde hayal kırıklığına uğruyorum. Belki başka kadınlarla sohbet ediyordur ve bu beni neden kıskandırıyor? Belki o-

Onun ekranına geri döndüğümde yanaklarım renkleniyor, ancak başka bir video yayınladığını fark ediyorum.

Çatı katına benzeyen bir yerde duruyor. Beline kadar inen bir kot pantolon , gözlerini ekrana dikmiş.

Yaramaz bir kız oldun, @dreammafiaqueen. Kötü kızlara ne olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın.

Bekle. Benim kötü bir kız olduğumu mu söyledi? Nefesim kesildi.

Yavaşça, gözleri ekrandan bana bakarken kemerini çözmeye başlıyor. Kesinlikle büyülenmiş ; deriyi duyulabilir bir *çıt* sesiyle ilmeklerin arasından çekerken ağzım kurudu.

Ahhhhhhh!

Muhteşem bir kanepeye doğru yürüyor, yastıkları şu şekilde diziyor... Tanrım. Hayır. Gerçekten mi?

Pratik bir kolaylıkla, kemeri büyük, çok erkeksi elinde iki katına çıkarır ve yastığın en dolu kısmına geçirir.

Küçük bir çıkardım.

Sahip olduğu dövmelerle ilgili hızlı bir internet araştırması planlıyorum, ancak dövmelerinin arkasındaki anlamların derinliklerine çekiliyorum. Ön koluna kazınmış taçlı bir kafatası, acımasız bir güçle kazanılmış otoriteyi simgeliyor. Köprücük kemiğine kazınmış yıldızlar -hapishane dövmeleri- onu kimseye boyun eğmeyen biri olarak işaretliyor. Dirseğindeki örümcek ağı dövmesi, yattığı sürenin sembolü. Ve benim en çok ilgimi çeken, parmak eklemlerindeki karmaşık yazı, Rusça'da "Ölene Kadar Sadakat" anlamına gelen bir cümleyi heceliyor.

Eğer numara yapıyorsa, bunu gerçek kılmak için inanılmaz çaba

harcamış. Tamam, biraz mantıklı olalım.

Ya bunlar sahte dövmeler ya da.

Onun ekranına geri dönüp bakıyorum. Küçük üçgene tıkladığımda *konusuyorduk*.

"Biraz daha yaklaş," diye fısıldıyor, kamerayı işaret ediyor ve *aman tanrım, sesi*. Kaba ve hırıltılı, alçak ve erkeksi ve *Rus aksanıyla* karışık.

İşte bu . Yarın, günlük işimi bırakıp tam zamanlı influencer olacağım.

Ne yani, şimdi de Bratva patronu mu oldun? Rusça çalışmaya başlamalı mıyım?

Bratvabloodline
Sen söyle, kedicik.

Bunu neden seviyorum ki?

Ben saçmalık
diyorum.

Bratvabloodline
Dikkatli ol.

Derim karıncalanıyor. Sözcük kuru çıranın üzerine düşen bir kıvılcım gibi. Ses tonunda omurgamda hissettiğim bir uyarı var.

Neden beni taciz ediyorsun?

Bratvabloodline
Erkeklerden hoşlandığını söylemiştin, kedicik.

Yine yavru kedi. Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, uygun sertlikte bir cevap yazmaya hazırlanıyor ama hiçbir şey yeterince keskin gelmiyor.

Sanki seni bir arkadaşlık uygulamasında araklamışım gibi konuşuyorsun. Sadece ilgimi çekti. Merak.

Bratvabloodline
Merak ölümcül olmak zorunda değil. Eğer dikkatli olursan.

Cüretkarlık. küt küt atıyor ama bunu bilmesine izin vermeyeceğim.

Oh, lütfen. Gizemli olmaya mı çalışıyorsun, yoksa bu sadece fotoğraflarındaki kara kara düşünmenin bir yan etkisi mi?

Bratvabloodline
Düşüncelere dalmak mı? Beni yaraladın.

Hayatta kalacaksın.

Bratvabloodline
Bu konuda kendinden emin görünüyorsun. Benim hakkımda başka ne bildiğini sanıyorsun merak ediyorum.

Sesini kafamın içinde duyabiliyorum; alçak, alaycı, sinir bozucu derecede yumuşak. Bu sadece şaka. Başka bir şey değil. Değil mi?

Muhtemelen herkesin inanmasını istediğiniz kadar korkutucu olmadığınızı biliyorum.

Bratvabloodline

Cesur bir varsayım. Test hazır mısınız?

Test mi? Bu da ne demek oluyor? Nabzım t  kezliyor ve bir an i  in sadece kelimelere bakıyorum.

Zor pas. Ben alfa erkeği duruşu yapmam.

Bratvabloodline

Bunun bu olduğunu mu d  ş  n  yorsun? Şirinmiş.

  ok şirin. Sanki saf ve k    k bir şeymişim gibi. Yanaklarım alev alev yanıyor ve tam sert bir şeyler yazacaktım ki başka bir mesaj beliriyor.

Bratvabloodline

Bana bir şey s  yle, Ember.

Kıpırdamıyorum. Benim adım   kullandı. Ger  ek adımı. Kalbim g  ğs  mde   arpıyor, parmaklarım ekranın   zerinde geziniyor.

Adımı nereden biliyorsun?

Bratvabloodline

Profilinde yazıyor. Sakin ol, kedcik. Seni takip etmiyorum.

Yine yavru kedi. Kelime savunmamın arasından kayıyor, hem sahiplenici hem de tedirgin edici hissettiren kasıtlı bir vuruş.

Bratvabloodline

Tabii benim yapmamı istemiyorsan.

Midem sıkışıyor. Şaka mı yapıyor? Şaka yapıyor olmalı.

Neyin var senin?

Bratvabloodline

Hem de   ok. Ama benden bahsetmiyoruz. Hen  z bahsetmiyoruz.

S  zlerindeki g  ven t  ylerimi diken diken ediyor.

Sadece senin gibi bir adamın neden benimle sohbet ederek zamanını boşa harcadığını anlamaya   alışıyorum.

Bratvabloodline

    nk   ilgimi   ekti. Ve g  ven bana, zamanımı boşa harcamam.

Bu bir iltifat olduğu kadar bir uyarı gibi de geliyor. Daha iyi karar vermeme rağmen içimde bir heyecan .

Beni tanımıyorsun bile.

Bratvabloodline

Henüz öğrenmedim. Ama hızlı öğrenirim.

Bir oluyor, kalp atışlarımın hızlanması için yeterince uzun bir süre, sonra bir sonraki mesajı geldiğinde tekrar yükseliyor.

Bratvabloodline

Seni öğrenmekten zevk alırım, Ember. Hem de çok.

Nefesim kesiliyor. Kelimeleri tekrar tekrar okurken ellerim titriyor, sıcaklık yüzüme hücum ediyor.

Sertçe yutkunuyorum, zihnim yarışıyor, sinirlerim canlı.

Bratvabloodline

Konuşmaya devam edin. Ya da daha iyisi, konuşmayı kes ve sana sonra ne olacağını söyleyeyim.

Cevap vermemeliyim.

Ne yapıyorum ben?

Tüm içgüdülerim durmamı, konuşmayı silmemi ve olanları unutmamı söylüyor. Cevap vermediğimde, bana başka bir mesaj gönderiyor.

Bratvabloodline

Uslu durun yoksa her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenirsiniz.

Ve , sadece bağımlı değilim. Kapana

kısıldım.

Hayır. Cevap vermeyeceğim. Kendime ve mantıklı davranmalıyım. İçimdeki her içgüdü durmam için beni uyarsa da kendime bir bira daha alıyorum.

Burada iki seçenekten biri var: Yalan söylüyor ve yalan söyleyen bir adamla hiçbir ilişkim olmamalı. Ben ilişki kurmam ama özellikle güvenilirmez, benmerkezci yalancılarla ilişki kurmam.

Ya da iki. O *değil*, bu da demek oluyor ki... Çok ama çok uzakta durmalıyım. Bir saat geçti.

İki.

Başka bir videoda etiketlendiğimde telefonum çalıyor. Kanepenin köşesindeki telefonuma bakıyorum, onu görmezden gelmeye ve onun yerine kitabıma bakmaya çalışıyorum.

Ama gerçek hayat hikâyesi okuduğumdan çok daha ilginç. Sonunda daha fazla dayanamayıp telefonu tekrar açıyorum.

Beni başka bir videoda etiketledi.

CHAPTER 3

RODIAÇIK

KARARLI UYANIYORUM. Bugün, kardeşlerimin saygı duyabileceği seçimler yapacağım - bekledikleri pervasız, düşüncesiz jokerden daha fazlası olduğumu kanıtlayan seçimler.

Bugün işleri tersine çevireceğim gün.

Dün gece, artık mesajlarıma cevap vermeyince, onu başka bir videoda etiketledim. İzlediğine dair bildirim almama rağmen yine de bana cevap vermedi.

Yuvarlandım ve göğsüme soğuk bir şey çarptı. Telefonum. Başımı sallıyorum ve başımın yanındaki yastığın altına itiyorum.

Hayır.

Uzak dur benden.

Bütün geceyi hiç tanımadığım ve tanımayacağım bir kadınla flört ederek, sözlerinin hiç olmadıkları yerlere kaymasına izin vererek geçirdim.

Pervasız. Aptalca.

Bağımlılık yapıcı.

Ailemin geri kalanı Rusya'dayken Kaliforniya'da olmam benim suçum.

Rafail'i hâlâ duyabiliyorum, sesindeki hayal kırıklığı verebileceği her türlü cezadan daha kötü.

Öfkeni kontrol altında tutmalısın, Rodion. Artık çocuk değilsin.

Elbette haklıydı. O lanet haini cezalandırmak için halkın önünde gösteri yapmama gerek yoktu.

Bir elimi alnımda gezdiriyorum ve nefesimi üflüyorum.

Bunu yapabilirim.

Ve flört ederek ve kendimi aptal *sosyal medyada* ortaya koyarak her şeyi riske atarak bunu mahvetmeyeceğim.

Başımı iki yana sallayıp ayağa kalkarken telefonumdan bir ses daha geliyor.

üstüne mesajla titreşen yastığa bakıyorum. Rafail olsaydı ve

ben onu görmezden gelseydim...

Pazumu kaşdım ve gözlerimi göğe doğru yuvarladım. Herkes işemek ya da kahve yapmak zorunda, değil mi? Söz konusu kardeşim olunca yanlış. Şimdi onu duyabiliyorum. "İşemek için sadece bir eline ihtiyacın var. Diğerini mesajlarımı kontrol etmek için kullan."

Ne pahasına olursa olsun Rafail'in gözüne gireceğim. Ona düşündüğü gibi biri olmadığımı kanıtlayacağım.

Telefonuma uzandım ve mesajlarımı kontrol ettim.

İyi bir şey.

Rafail

Dün yaptığınız işi gördüm, dosyaları ve raporunuzu okudum. Aferin Rodion. Konuşmalar azaldı, insanlar unutmaya başladı.

Göğsümde gurur çiçekleri açıyor. Ailem öldüğünde ben daha çocuktum ve Rafail ailemin koruyucusu oldu. O benim için bir baba gibidir ve onu memnun etmek önemlidir. Rafail'den dört yaş küçük ama yine de büyük olan Semyon daha soğuk, daha mesafeli ama bu sadece onun kişiliği. O da aileme hepimiz kadar sadık ve ona kazık atılmasından nefret ediyorum.

Bunu düzeltmek zorundayım.

Hepsini.

Biri gitti, ikisi kaldı. Dün gece Dovinsky'yi takip ettim ve bir kez daha tahmin edilebilirlik konusunda eşit durumda. Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?

Rafail'in adının yanındaki küçük noktalar açılır, ancak ekrana bir kısa mesaj yerine yeni doğan oğlunun görüntüsü gelir.

Aman Tanrım.

Boğazımda bir yumru oluştu. Annemle babamın ölüm haberini aldığımızdan beri ağlamamıştım. Onları gömdüğümüz gün bile ağlamamıştım. Semyon, Rafail ve ben, iki kuzenimle birlikte tabutu taşıyanlardık. Gelenek olduğu üzere, tabutun üzerine önce biz toprak attık. Küçük kız kardeşim Zoya ona sarıldığında açıkça ağladı, aramızda ağlayan tek kişi oydu. Yana babamla çok yakın değildi ve kendi mücadelesini de kimseye belli etmezdi. Semyon neredeyse soğukkanlıydı ve küçük Zoya'ya karşı nasıl eridiğini görmeseydim buzdan oyulduğuna yemin edebilirdim ve Rafail de bir heykel gibiydi.

Ama o bebeği görmekle ilgili bir şey... kundaklanmış bir battaniyeye sarılmış, küçük yumruğunu ağzına götürmüş, annesininki gibi beyaz-sarı saçları mükemmel yuvarlak küçük başını taçlandıran o değerli küçük kundak... içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Rafail

Bu küçük şampiyon tam beş saat uyudu. Kendimizi yeniden yarı insan gibi hissediyoruz. Fırtına gibi yemek yiyor ve yeni doğan uyku tulumlarını çoktan aştı.

Bir homurtuyu bastırıyorum. Moskova'nın en korkulan ismi Rafail Kopolov, yeni doğan uyuyanlar ve küçük şampiyon oğlu hakkında sohbet ediyor. Gözlerim biraz bulanık. Savunmasızlara karşı her zaman zaafım olmuştur. Elimde değil.

Gözlerini senden almış, kardeşim. Sana çok benziyor, saçları hariç.

Rafail

Ona baktığımda tek gördüğüm karım, ama onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Semyon

Şanslıymış. Bu onun için çok kötü sonuçlanabilirdi.

Biraz zaman ver. Yine de babasının tutsak almayan tavrını ve omzundaki çipi alabilir. Söylemek için çok erken.

Bebekle ilgili konuşmalardan kız kardeşlerimize geçiyoruz. Yana kocası Danila ile Cape Town'da, Zoya üniversitede ilk yılına başladı, dedem seksen iki yaşına gelmesine rağmen golf oynamaya başladı ve amcamla yengem Rafail'in deyimiyle "çok ihtiyaç duydukları Akdeniz tatiline" çıktılar. Başka bir deyişle, onları başından defetmek istiyordu.

Ailemi özledim. Evimi özledim. Küçük kız kardeşim Zoya'nın yemeklerini ve Rafail'in sert tavırlarını özledim. Semyon ile ağırlık kaldırmayı ve Matvei ile votka içmeyi özledim.

Bunu mahvetmeyeceğim.

Suçluluk duygusu beni rahatsız ediyor. Eğer ne yaptığımı bilselerdi... tüm dünyanın görmesi için kendimi ortaya koyduğumu... bir influencer ile flört ettiğimi ve durumdan yararlanmak için Bratva kimliğimi kullandığımı...

Ama hayır. Dövmelerimin anlamını bilmedikleri sürece kimse Bratva olduğumu söyleyemez.

Bu hesabı silmek zorundayım. Bu çok aptalca ve mantıklı, ayık ben gün ışığında ne kadar aptalca bir şey yaptığının farkına varıyorum.

Kimse bunu silmek zorundayım. Ama bu onunla olan tek bağlantım.

Telefonum tekrar çaldığında duşa doğru ilerliyorum. Kardeşlerimden birinin bana söylemeyi unuttuğu şeyi görmek için elime alıyorum ve görüyorum ki... bu bir mesaj bildirimi değil.

Kaşlarımı çatıyorum. Hızla büyüyen hesabıma gelen bildirimleri kapattığımı sanıyordum. Sadece bir hafta oldu ve şimdiden on binlerce takipçim var. Kemerli ve lanet yastıklı videom şimdiden 2,5 milyondan fazla izlendi.

Ne diyebilirim ki? Dopamin vuruşu gerçek.

Ember'a olan çekimim de öyle.

Telefonuma kaşlarımı çatıyorum. Eğer benim kızım olsaydı, gerçek adını bu kadar kolay bulabildiğim için onu cezalandırırdım. Çaylak hatası belki. Ama ya bir pislik onu takip etmeye karar verirse?

Çenemi okşuyorum.

Fena fikir değil, gerçekten-

Tanrım. Bunu yapamam. YAPAMAM.

Küçük bildirim ekranda bana yalvarıyor. Başımı sallıyorum.

Bunu yapmayacağım. Yapamam. Ben yetişkin bir adamım, Tanrı aşkına, lanet egosunu okşamak için susamış kadınların çevrimiçi yaltaklanmasına ihtiyaç duyan bir genç değilim. Parmağım *hesabı sil* yazan düğmenin üzerinde geziniyor.

Yapılacak en doğru şey bu.

Burada olmamalıyım. Bu tehlikeli, umursamaz ve çocukça.

Yine de, gitmeden önce... Onun o muhteşem yeşil gözlerine bir kez daha bakabilirim. Bu saçmalığı temelli kapatıp hayatımda sorumlu bir şeyler yapmadan önce sadece bir kez daha.

Sanki zamanımı pratik bir şekilde değerlendirmek her şeyi daha iyi hale getirecek ve suçluluk duygumu silecekmiş gibi çatı katındaki mini mutfığa doğru yürüyorum.

Kahve. Kahveye ihtiyacım var.

Mikrodalğanın yansımasında bir an kendimi görüyorum. Saçım yamuk ama daha dün boxer'la kahve yapan bir adamın videosunu izledim ve kadınlar çılgına döndü. Eğer ben-

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, HAYIR.

Ember'ın dikkatini çekmek için yarışan videolar yayınlamaktan daha iyi işlerim var.

Yine de burada yapayalnızım, tamamen *kadınsızım*, iyi bir sevişme için ölüyorum. Başka bir hafif dopamin vuruşu istersem beni kim suçlayabilir? İnternetteki kadınlardan aldığım rastgele çapkın yorumları *o* kadar önemsemiyorum ama bildirimlerim beni her gördüğünde haber veriyor ve bu hafta şimdiye kadar tüm videolarımı izlemiş.

Zararsızdır.

Onu *becermeyeceğim*.

Yani, elimde olsa yapmayacağımdan değil-

Hayır. Dur.

Zihnim olgunluk çabasını atlatıyor. Kim bu kız?

Nelerden hoşlanır?

Onu mutlu eden ya da üzen nedir?

Dışa dönük mü, yoksa içine kapanık mı? Evcil hayvanı var mı?

O vanilya mı?

Onu bağlanmış ve benim için yalvarırken hayal ettiğimde anında sertleşiyorum, ama belki... belki de bu videolar sadece tıklama içindir. Bahsettiği şeyle *gerçekten* ilgileniyor olamaz.

Yapabilir mi?

Önemli değil. İçimdeki sesi boğazından yakalıyorum ve odaklanma eksikliğimi duvara fırlatıyorum.

Sert bir konuşmaya ihtiyacı var.

KENDİNİ TOPARLA, DOSTUM.

Telefonumu tezgahın üzerine fırlatıyorum ve kahve makinesinin yanından geçip duvara çarpınca irkiliyorum.

O kadar sert fırlatmak istememiştim. Utanarak yanına gittim, aldım ve kontrol ettim. Şükürler olsun, bu şeyler bugünlerde askeri sınıf camdan yapılıyor. Hasar yok.

Bir nefes verip gözlerimi ve kendimi sert kahve kokusuna bırakıyorum.

Kahve.

Spor
salonu.

Yemek. Salla.

Çalış.

Bu sırayla, *nokta*.

Kahve fincanımı alıp mini buzdolabını açıyorum, içine biraz krema koyuyorum ve gününü planlayacak olgun bir yetişkin gibi tezgâha yaslanıp yudumluyorum.

Kamerayı telefonuma takıp Google aramasından bulduğum filtre uygulamasına giriyorum ki gözüm dün gece video çekerken kullandığım maskelerden birinin köşesine takılıyor. Bu çevrimiçi kadınların ayrımcı ihtiyaçlarını karşılamak için üstsüz olmanın yeterli olduğunu düşünen bazı gibi tek maskeli bir adam değilim.

Hayır.

Gerçek bir erkek istiyorlar. Üzerinde biraz cüsse, biraz dövme olan, yüzünü biraz alay etmek için kapatan bir adam, takipçilerim gibi olgun, saygılı kadınlar yerine bir video oyunu monitörünün ekranının arkasına ait olan tüysüz bir bebek yüzüne sahip olduğu için değil.

Elime geçen ilk maskeyi alıp başıma geçiriyorum. Anıların hatırına
bir tane daha.

Kahvemi kaldırıyorum.

Buradaki zamanım sona erdi, güzelim. Yapacak işlerim var ve tüm bunlar çok dikkat dağıtıcı.

Sahte bir üzüntüyle başımı sallıyorum, ama dürüst olmak gerekirse bu pek de göstermelik değil. Son birkaç gecedir, Ember ile çevrimiçi etkileşimde bulunmak, onun keskin zekası ve diliyle, biraz daha az yalnız hissettim... yalnız.

Ama başım gerçekten belaya girmeden önce bunu durdurmalıyım. Rafail öğrenmeden önce.

Hızlı bir film müziği alıyorum. Videolarımı düzenlemem. Onları ham ve evcilleşmemiş seviyorum. Videoyu gönderiyorum ve telefonumu yere atıyorum.

Ekrana gelmesini izliyorum. İç
çekiyorum.

Şimdiden elli beğeni ve yarısı kadar yorum aldım. Kendi
kendime gülümsüyorum.

Yani uyandığında bir Roma tanrısı gibi göründüğünü görmezden
geliyoruz, öyle mi? ⚡

Başımı utanarak sallıyorum. Ben *o kadar* ileri gitmezdim.

Bu yasadışı düzeyde bir ceza. Yetkilileri (yani kendimi) arayacağım.

Bu kahve çok şanslı. Keşke dudaklarına bu kadar yakın olsaydım.

Ember değil, yani... aşağı kız.

Bir uyarı etiketi ile mi geliyorsunuz, yoksa burada sessizce yanıyor
muyuz? 🔥🤔🔥

Kendimi küçümseyen bir omuz silkmeye göğsümü kaşıyorum.

Peki, teşekkürler. Hâlâ Ember yok.

Onlar umurumda değil. Hoş ve hatta tatlı ama bu kadınların kim olduğu
umurumda değil. Klavyenin güvenli tuşları ardında oynadıkları rolün yarısı kadar
bana ilgi duysalar bile... Onlar *o* değil.

Bunu silmeliyim.

Hala... saatlerdir cevap vermedi. Bekle. O

iyi mi?

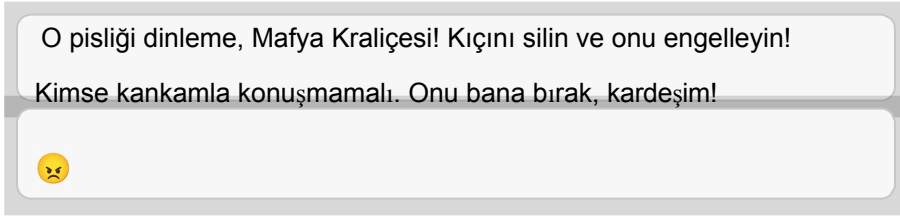
Kalp atışlarım hızlandı.

Uygulamadaki mesajlara hızlıca dokunuyorum ve yaptığımız son sohbeti açıyorum. *On iki saat önce.* O zamandan beri çevrimiçi olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Ne oluyor lan?

Sayfasına girdim ve bana mesaj atmadan hemen önce bir video yüklediğini ve o zamandan beri çevrimiçi olmadığını gördüm.

Ben son yorumları kaydırırken videonun altında kalpler, oklar ve beğenilerle dolu küçük mesajlar beliriyor.

Bekle, yapmadım, hayır.

Başka birinden mi bahsediyorlar?

Gözlerimi ekrana diktim. Burada, mutfağında kahvemi içerken lanet bir maske takıyorum ve biri kız arkadaşına saygısızlık mı ediyor?

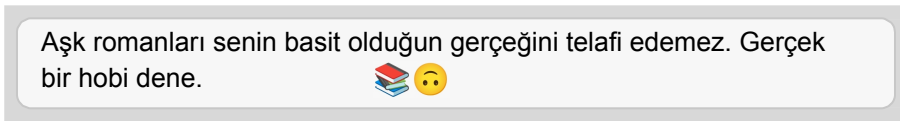
Kim yaptı bunu?

Yorumu görene kadar kaydırıyorum.

Sonra ikincisini.

Ve üçüncüsü.

Bakışlarım bir anda bulanıklaşıyor, telefonumu sıkıca kavradığımda parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

Ona yumruğumu ve lanet suratını içeren gerçek bir hobi vereceğim. Profil resmine tıklıyorum. Saçları dökülmüş, orta yaşlı, çift çeneli bir dangalak.

Başka bir yorum gördüğümde çenem düştü. Bu ne cüret? Neden bu boku silmedi?

O kadar fantezi kuruyorsun ama hâlâ bir erkeği beş dakikada sıkacakmışsın gibi görünüyorsun.

Beş dakika mı? Onu tek seferde bitirirdim. Lanet olası oğlu-

Mafya adamları hakkında bir şeyler okumak kimsenin seni istemesine neden olmaz. Masalara sadık kal, tatlım.

Gerçek mafya adamları mı? Ona gerçek mafya adamlarını vereceğim. *Davay posmotrim, kak tebe ponravitsya, suka blyad.* Bakalım küçük sürtük bundan hoşlanacak mı?

Telefonum görmezden geldiğim mesajlar yüzünden vızıldıyor. Kendimi durduramadan, internetteki dangalağa bir yanıt yazıyorum.

Bratvabloodline
Bunu gerçek bir erkekle konuşmak ister misin, prenses? Çok tatlısın. Ona bir daha saygısızlık edersen, o klavye savaşçısı ellerinin kırıldığında ne kadar acıyabileceğini sana hatırlatırım.

Ekranı bıçaklıyorum.

Saniyeler içinde yorumum beğeniliyor ve altındaki yorumlar akın akın gelmeye başlıyor.

Onu savunuyor! Gerçek bir erkek gibi! Gahhhh, hala yumurtalıklarım atıyor! 🍷

"Ooooooh. Gerçek erkekler vardır ve işte burada bir tane var. Markalı, efendim. On. Marka. 😂👏"

Bunu yapamam. *Bunu yapmamalıyım.*

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan nefes alıyorum.

Bu sadece internette bir yorum. Sakin ol.

O orospu çocuğu bunu yüzüme söyleyecek cesareti kendinde bulamazdı.

Gerçek bir kıza zarar veren gerçek bir adamdan gelen çevrimiçi bir yorum-

Hayır. Onu tanımıyorum bile.

Ekranıma bakıp bana cevap vermesini beklerken bir bildirim daha geldiğini görüyorum.

Bu o.

Kalp atışlarım hızlandı, videosuna tıkladım. İşte orada.

Kızım benim.

Alev alev yanan kızıl saçlar dalga dalga aşağıya sarkıyor, o canlı yeşil gözler doğrudan benimkilere bakıyor. Ne dediğini duymuyorum bile, yazıyı da okumuyorum. Başka bir kitap, ama bu sefer arka planda bir şey fark ediyorum.

Ekranın köşesinde üzerinde *Brookie Bites* yazan küçük beyaz bir fincan. Daktilo harfleriyle.

Videonun ekran görüntüsünü aldım ve yakınlaştırdım. Bulanık ama bu logonun ne olduğunu çok iyi biliyorum çünkü *hemen alt sokağımdaki* kahve dükkanına ait.

Hayır. İmkânı yok.

Profiline tıklıyorum ama konumu , sadece genel bir *Güney Kaliforniya*.

Aferin kızıma.

Kalbim daha hızlı atıyor.

Onu daha önce gördüğümü

biliyordum. Nerede

görmüştün?

Telefonum çalıyor ve vızıldıyor, kardeşlerimin mesajlarını görmezden gelip hızlıca kafeyi ararken neredeyse elimden düşürüyorum. Elbette, orada olmalı-

Hayır.

Bir tane var ve tam burada, Kaliforniya'da.

Olamaz.

Tam burada, benim şehrimde.

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını imdikliyorum. Kendimi toparlamalıyım, *hem de hemen.*

ŞİMDİ.

aba sarf ederek ekrana tıklıyorum ve kardeşlerimden gelen mesajlara gidiyorum.

Neyse ki kendi aralarında konuşuyorlar ve benim yokluğumu fark etmediler.

Rafail bana bugün izini süreceğim üçüncü pisliğin özelliklerini gönderdi. Bu seferki daha zor olacak. İlki, çok sayıda paravan şirketle bağlantısı olan orta yaşlı bir muhasebeci, birkaç kırık kemikten sonra ucuz bir takım elbise gibi katlandı. İkincisi, sahte bir kimliğin arkasına saklanan özenti bir sert adam, baskı altında birkaç dakikadan fazla dayanamadı.

Ama bu adam? O kaypak bir orospu çocuğu. Arnold Prokhorov, eski Bratva'dan serbest çalışan bir operatöre dönüştü, nasıl ortadan kaybolacağını biliyor. Birden fazla takma isim, offshore hesaplar ve en iyi iz sürücülerin bile takip etmekte zorlandığı çatlaklardan kayma becerisi. Yıllardır ailesiyle kedi fare oyunu oynamakta, arkasında kirli anlaşmalar ve ölü ortaklar bırakmaktadır.

Ama hey, meydan okumayı seviyorum.

Yanımda getirdiğim bıçağı tezgâhın üzerine koyarak Rafail'e hızlı bir cevap gönderiyorum: *Tamamdır.*

Önce spor salonu.

Prokhorov ikinci.

Yine de aklım Ember'da. Ona saygısızlık eden pislik, gözlerindeki ateş.

Aramızdaki çekimi hissediyor mu? Bu yüzden mi bana cevap vermiyor?

Telefonum başka bir bildirimle çaldığında inliyorum. Kıcıımı kaldırıp spor salonuna gitmeli, ter içinde kalmalı ve sıkı çalışmalıyım ki bu saçmalığa bir son vereyim.

Ama telefonumu kontrol ettiğimde... o arıyor.

Kalbim göğsümde yuvarlanıyor. Mesaja tıklıyorum.

Dreammafiaqueen

Bu kendine hizmet eden yorumlarla benim çevrimiçi savaşlarımla savaşmanıza gerek yok, çok teşekkür ederim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. İnternetteki puştlara cevap vermiyorum. Onları bırakıyorum çünkü paylaşımlarım ne kadar çok etkileşim alırsa o kadar çok takipçim oluyor ve bazı insanların aksine bunu sadece dikkat çekmek için yapmıyorum.

Ekrana bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum, parmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor.

Onurunuzu savunduğum için özür dilerim. O pislik bunu hak etti. Eğer ben-

Ben sözümü bitirmeden onun cevabı geldi.

Dreammafiaqueen

Adamı tehdit etmene gerek yok. Bu yasadışı ve buradan atılabilirsin, biliyorsun.

Buna değdi. Ve bu bir tehdit değildi.

Dreammafiaqueen

Gözlerimi deviriyorum. Sanki isimsiz bir eziğin peşine düşecek ve aptalca bir yorum yüzünden hiç tanımadığın bir kadının onurunu mu savunacaksın? Dostum. Kendine gel.

Gözlerimi ekrana dikeyyorum. Pekâlâ, yumruğumun etrafına dolanan ateş kırmızısı saçları kavrayacağım ve bu onun dikkatini yüksek sesle ve net bir şekilde çekecek.

Sanırım "teşekkür " kelimesini yanlış yazmışsın.

Gönder tuşuna basıp, o cevap vermeye fırsat bulamadan konuşmayı sonlandırıyorum. Telefonumu kanepeye fırlatarak kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdim. Blöf yaptığımı sanıyor. Bunun internette zararsız bir ileri geri konuşma olduğunu sanıyor.

Sanırım onu suçlayamam.

Beni tanımıyor. *Henüz*

tanımıyor.

Telefonu elime alıyorum, kalbim keskin ve aç bir şeyle çarpıyor. Hızlıca kaydırıyorum, işe yaradığı kanıtlanmış bir isme odaklanıyorum: Los Angeles'taki son işimden bir tamirci.

Bir çağrı. Bir iyilik. Telefonu kapatmadan önce onun yeri benim.

Mükemmel. Batı yakası spor salonu. Dudaklarım kıvrılıyor, adres ekranımda yanıp sönerken adrenalinim yükseliyor, canlı, titreşen bir nokta. Sanki beni bekliyormuş gibi.

Tam orada, sanki kasıtlı olarak yoluma çıkarılmış gibi uzanabileceğim bir yerde sallanıyor.

, egzersiz kıyafetlerimi giyiyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

Yol boyunca, yakalamam gereken bir şeyin peşindeymişim gibi hissediyorum. Sanki oraya daha hızlı varamazsam, parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi.

Spor salonuna girdiğimde burnuma kauçuk paspaslar ve hafif metalik ter kokusu doluyor. Resepsiyon görevlisi başını kaldırıp bakıyor, heybetli figürüm karşısında gözleri hafifçe büyüyor. "Merhaba bayım! Kayıt için mi geldiniz?"

Etrafıma bakındım ama onu henüz göremedim. Neyse ki beni tanımadı.

Birincisi, maske takmıyorum. Sanırım bu maskeler bir amaca hizmet ediyor. İkincisi, üzerimde dövmelemleri örten uzun kollu bir tişört var. Şimdiye kadar sesimi duymuştur ama onunla konuşmama gerek yok.

Başımı salladım ve tereddüt etmeden kredi kartımı uzattım. "Evet. Beni . İhtiyacınız olan formları daha sonra dolduracağım." Ona doğru eğildim ve en çekici gülümsememi gösterdim. "Zamanım kısıtlı. Bunu benim için yapabilir misin?"

Yanakları kızarıyor ve kekeleyerek hızlıca "Tabii ki. Giderken imzalamanız için evrakları getireceğim."

Kartımı tekrar elime alıp masanın yanından geçiyorum ve onu bulana kadar etrafı tarıyorum. *Ember*. Squat rack'inin başında, halter omuzlarında dengeli bir şekilde duruyor ve tekrarlar yapıyor. Ateşli saçları toplanmış ama tel tel saçları nemli tenine yapışmış.

Oyalanmıyorum. Bu beni ele verirdi. Bunun yerine yakındaki serbest ağırlıklara gidip ağırlıkları alıyorum ve bir bank kuruyorum. Buradan, belli etmeden onu görebiliyorum.

Setini bitiriyor, bir süre dinleniyor ve etrafına bakıyor. Onu fark etmemiş gibi yaparak göğüs presime odaklanmaya devam ediyorum. Bakışları üzerinden geçtiğinde, tanıma titreşimi yok. Güzel.

O yaklaştığında havadaki gerilim hafifçe değişiyor, şimdi aynı bölümdeki kürek makinesinin başında. Odaklanması çok keskin, her hareketi hassas ve kasıtlı.

Alçakgönüllü biri; bunu söyleyebilirim. Sık sık salon kıyafetleri ve eşofmanlarıyla, bir fincan çay ve bir kitapla battaniyeye sarılmış halde videolar çekiyor. Burada mı? Tamamen iş yapıyor ve ben de bunun için buradayım.

Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, bir sonraki setine odaklanırken birkaç asi tutam yüzünü çerçevesiyor. Yanaklarındaki kızarıklık makyajdan değil, her kaldırışında ve boynundan aşağı süzülen her bir ter damlasıyla kazanılan saf çabadan kaynaklanıyor.

Kimseyi etkilemeye çalışmıyor. İşin püf noktası da bu. Sahte gülümsemeler yok, dikkat çekmek için poz vermek yok. Sadece saf, filtresiz bir şekilde kendine odaklanıyor. Kendi dünyasındaymış gibi sessiz bir güvenle hareket etmesi sarhoş edici. Ve bir an için onu kendi dünyama çekmenin ne kadar kolay olacağını düşündüm.

Gücünün cazibesi var ama beni asıl etkileyen ikiliği. Ölümcül ama bunu göstermiyor. Güzel, ama çabalamadan bile odaya ne kadar hükmettiğinin tamamen farkında değil. Ham, gerçek ve başka tarafa bakmak *imkansız*.

Antrenmanımı sabit tutuyorum, setlerimi onunkilere göre zamanlıyorum, onu çevremde tutacak kadar yakın duruyorum.

Henüz bilmiyor ama onu çoktan hedefim haline getirdim.

Ve asla ama asla ıskalamam.

CHAPTER 4

E8BER

VIDEOYA BAKIYORUM. Dizüstü bilgisayarım parlıyor, başlata tıkladığımda kalbim çarpıyor. Bu seferki... farklı.

Video, görüntülü görüşme yapan bir adamın yüzünün bulanık görüntüsüyle başlıyor. Dağınık bir odada oturuyor, yüzü gölgeler içinde ama gözlerinin dehşet akları ekrana bakıyor. Sesi titriyor.

"Özür dilerim, tamam mı? demek istemedim. Ben-"

"*Daha yüksek sesle.* Ciddiymişsin gibi ses çıkarana ve sadece seni bulup dövmemden korkmayana kadar durma." Aman Tanrım. Bu...bu onun sesi.

Adam irkilerek kameradan başka bir yere bakıyor. "Söylediklerim için özür dilerim. Onu taciz ettiğim için özür dilerim."

Maskeli adamın sesi daha keskin, daha baskıcı. "Kim?"

"Rüya Mafya Kraliçesi," diyor aceleyle. "Özür dilerim."

Dehşet içinde bakıyorum ve bir şekilde... zevkle ısınıyorum. Bunu benim için mi yaptı? Sanki okul bahçesindeki kabadayıları köşeye sıkıştırmanın online versiyonu gibi.

Burnunun dibine yumruk attı.

"Güzel. Bunun geçmesine izin vereceğim. Şimdi yorumları silin ve hesabınızı silin. Her şeyi."

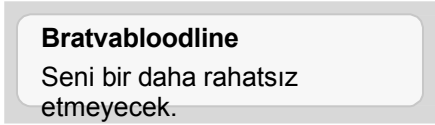
Çılgınca başını sallıyor, parmakları klavyenin üzerinde geziniyor. Parmaklarımın hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde yorumlarıma geri dönüyorum ve gönderilerimdeki nefret dolu yorumların her birinin gittiğini görüyorum.

Ellerim titriyor, nefesim kesik geliyor. Bunu internetten yaptı. Birini bu şekilde tehdit edemez.

Oh. Bekle.

İşte o zaman bu videonun sadece benim gözlerim için olduğunu fark ediyorum. Başımı sallayarak bakıyorum ve göz kırpyorum. Ne yapmıştı bu adam? Telefonumu yere bırakıyorum, duygularım karmakarışık.

Bu...bu çizgiyi aşıyor, bunu bilmeli. İnanamayarak başımı sallıyorum, hala bu konuda ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum, o sırada DM'lerim ping atıyor.

Uygulamayı kapattım ve duvarıma baktım.

Daha önce hiç kimse beni savunmamıştı. Böyle hissedeceğimi bilmiyordum. Ben-

Gerçekten kafamı oyuna vermem gerekiyor.

Spor salonu benim kilisem. Burada ibadet ediyorum. Terlemem lazım.

Eşyalarımı giyip spor salonuna gidiyorum; kaosu kontrol edebileceğim ve somut bir şeye dönüştürebileceğim bir yer.

Ağırlıklar yalan söylemez. Barfiks çubuğu yargılamıyor. Burada güçlüyüm.

Dokunulmazım.

Kulaklığımı takmayı, müziğimi açmayı ve kendimden geçmeyi seviyorum. Sadece ben bana karşı.

İyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor.

Ve nihayet özrün yarattığı karışık duyguları atlatıyorum. Peki ensemdeki karıncalanma farkındalığı? Beni kızdırıyor.

İlk başta görmezden geliyorum. Spor salonunda her zaman gözler vardır, alınımdaki ter gibi fırçaladığım geçici bakışlar. Ama bu? Bu farklı hissettiriyor. Daha ağır. Daha bilinçli.

Tanrı aşkına.

Kim bana bakıyor? Evet, bitmek bilmeyen squat ve kalça itme hareketleri sayesinde güzel bir kıçım var ama bu *benim kıçım* ve birinin istenmeyen bakışlarını üzerinde gezdirmesinden hoşlanmıyorum.

Barfiks barından bir kedi gibi düşünüyorum, yumuşak bir gümbürtüyle ayaklarımın üzerine hafifçe iniyorum. O istilacı bakışın kaynağına doğru dönüyorum, zaten kızgınlıkla kabarmışım.

Yanılmıyorum.

Ama aynı zamanda tamamen hazırlıksızım.

Halter rafına rahatça yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ukala bir sırıtışla dudaklarını büküyor. Uzun boylu - gülünç derecede uzun boylu - büyükannemin "şeytana bak" diyeceğı bir yüzü var. Vücudu? Hayatını böyle yerlerde geçirmiş gibi , geniş omuzlar ve oyulmuş kaslar.

Ama mesele sadece kaslar değil. Boyu bile değil. Bana bakış şekli - keskin, bilerek, sanki iki adım öndeymiş gibi. Sanki beni tanıyor.

Bekle... belki de öyledir. Garip bir şekilde tanıdık geliyor. Onu bir yerden tanıyor muyum?

Yine de bana öyle bakmamalıydı, sanki o - hayır, romantizm koşullanmam yine benim önüme geçiyor.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" Sesim kesecek kadar keskin.

Sırtışı derinleşiyor, yanağı beni öfkeliendirecek kadar çukurlaşıyor. Ve evet, iyi, o ateşli. Çok ateşli. Ve kendini taşıma şekliyle, bunu biliyor.

"Hile yapıyorsun," diyor, sesi çıldırtıcı derecede yumuşak.

Gözlerimi kırptıştırıyorum. "Pardon?"

"Ellerin," diyor tembelce barfiks barına doğru işaret ederek. "Çok yakınlar. Bu işi kolaylaştırır."

O ses... Hayır.

Olamaz.

Abartılı bir sabırla boynumu döndürüyorum. "Oh, gerçekten mi? Yani formumu eleştirecek kadar uzun süredir beni izliyorsun?" Gözlerimi ona dikiyorum, kızgınlığım daha keskin bir şeye dönüşüyor. "Peki ya kışım nasıl? Ona da iyice baktın mı?"

Ben daha durduramadan kelimeler döküldü.

"Aslında yapmadım," diyor, vücudundaki her lanet kası öne çıkaran çileden çıkarıcı derecede rahat bir esnemeyle rafı itiyor. Sertçe yutkunuyorum, fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. "Ama arkamı dönmek istersen..." Parmağını havada döndürüyor, sanki dünyanın sahibiymiş gibi sırtıyor.

"Arkamı döneceğim," diyorum tatlı bir şekilde, bunun yerine onu tersliyorum. Sonra yüzümü tamamen ona dönüyorum, bu da -harika- ona göğsümün mükemmel bir görüntüsünü veriyor. Aptal, dayanıksız spor üstüm meme uçlarımın dış hatlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Gözleri bir saniyeliğine aşağı kayıyor, bu da ona bir dambıl fırlatmak istememe yetiyor. Sırtışı büyüyor ve zaten varsaydığı her şeyi doğrulamışım gibi başını sallıyor.

Kozmik bir gerçeğe çoktan boyun eğmiş gibi iç çekerek, "Ağzının iyi laf yaptığı belli," diyor. "Ağzı olan bir kadını sevdiğim anlaşılıyor."

Ve bunun bende gülümseme isteği uyandırmasından nefret ediyorum.

"Gerçek bir set mi yapacaksın, yoksa çoktan bitirdin mi?"

Dudaklarım inançsızlıkla aralandı. "Pardon?" Tekrar ediyorum.

Tembelce barfiks barını işaret ediyor, sırtışı genişliyor. Bu sadece bir gamze değil, *iki* gamze. Bu adamın sert çekiciliğine karşı koymak zor; çenesindeki kıllar ve uzun kollu bir gömlek giymiş olmasına rağmen kumaşın altındaki güçlü kasların hatlarını görebiliyordum. Sesi pürüzsüz ve derindi ve vücuduma her türlü şeyi yapıyordu.

"Bunları yapma şeklinle, belki de kendini hızlandırdığını düşünmüştüm."

mı *ayarlayayım*?

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Eğer beni kızdırmaya çalışıyorsa, işe yarıyor.

"Demek buranın uzmanı sensin? Tuhaf, rozetin yok ve seni daha önce burada gördüğümü hatırlamıyorum."

Bir adım daha yaklaştığında ilk düşüncem... *Tanrım*, çok uzun. Korkutucu derecede uzun. Ama varlığı... yırtıcı hissettiriyor, ama daha fazlasını istememe neden olacak şekilde.

Uyanık olduğum her saati kara romantizm okuyarak geçirmeyi gerçekten bırakmalıyım.

"Uzman değilim," diyor omuz silkerek. "Yine de barfiks çekmeyi iyi bilirim. Ve sen de kendine meydan okumayı seven bir kadına benziyorsun." Göz kırıyor ve karnım bir takla atıyor.

Kendime meydan okumayı severim, tamam mı? Şu anda, Bay Flört'ün beni ele geçirmesine izin vermeden önce büyümek ve buradan gitmek için kendime meydan okumak istiyorum.

Başımı eğiyorum. Biraz görüntü almanın zararı olmazdı, değil

mi? "Kanıtla."

Hiç tereddüt etmiyor. Çubuğun altına giriyor, zıplıyor ve pratik bir kolaylıkla kavırıyor. Kendini yukarı kaldırırken kasları esniyor, yavaş ve kasıtlı, formu çıldırtıcı derecede mükemmel. Her hareketi kontrollü ve pürüzsüz, tıpkı bir olimpiik jimnastikçinininki gibi. On beşe ulaştığında çenem geriliyor.

"Gösteriş," diye mırıldandım.

Bana bakarken omuzlarını yuvarlayarak yere düşüyor. "Bir yarışma yapmalıyız. Beni alt etmeye çalıştığını görmeyi çok isterim."

Homurdanıyorum. "Bu bir yarışma değil. Sen daha fazla üst vücut gücüne yatkınsın." Çenemi bacak makinelerine doğru salladım. "Gerçi kalçalarımınla kafanı ezebilirim."

Bakışları vücudumda gezinirken yırtıcı bir hal alıyor. "Eğer bu bir tehditse, bununla yaşayabilirim. Eğer bir vaatse..."

Başının bacaklarımın arasında olduğunu düşünmek yanaklarımın anında ısınmasına neden oldu. Bu cüretkârlığa öfkelenmem gerekirdi, ama dürüst olmak gerekirse... Tam da bunun içine girdim. "Önce bayanlar," dedi sırtarak geri adım atarak.

Avuçlarımın terden kayganlaşmasına aldırmadan barı tekrar kavıyorum. Kaslarım itiraz ediyor ama inatçı bir kararlılıkla onun hızına ayak uydurarak ilerliyorum. Gözlerini üzerimde hissediyorum; sanki kendi ağırlıkları varmış gibi. Kollarımın çizgisini takip ediyor, omuzlarımda oyalanıyor ve sırtımın kıvrımından aşağı .

On yaşına geldiğimde vücudum durmam için bağılıyor ama pes etmiyorum. O izlerken olmaz. Yere düşüyorum, bacaklarımdaki yanmaya rağmen hafifçe iniyorum ve biraz nefes nefese ona dönüyorum. "Senin sıran," diyorum çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırarak.

Yaklaşıyor, gözleri benimkilere kilitlendiğinde sırtışı genişliyor. Bakışlarında söylenmemiş bir şey var, elektrik hissi veren bir kıvılcım. "Çok fazla hayal kırıklığına uğramamaya çalış," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve yumuşak. Omurgamdan aşağıya beklenmedik bir ürperti gönderiyor.

Barı, dişlerimi gıcırdatmama neden olan rahat bir güvenle kavıyor. Hareketleri hızlı ama kontrollü, çıldırtıcı derecede kasıtlı hissettiren bir şekilde eğlenceli. On üçe ulaştığında , sağ eliyle bırakıyor ve sol eliyle sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi son çekişi yapıyor. Sonunda yere düştüğünde, zar zor nefes alıyor ve ellerini çıldırtıcı bir rahatlıkla şortuna siliyor.

"Daha yükseğe ıkabilirdim," diyor, sesinde kendini beğenmişlik var. "Ama seni utandırmak istemedim."

Keskin ve kısa bir kakhaha atıyorum, göğsümde yükselen sıcaklığı maskeliyorum. "Oh, güven bana. Yapmadın."

Gözlerimiz kilitleniyor ve bir an için spor salonunun geri kalanı yok oluyor sanki. Makinelerin uğultusu azalıyor, ağırlıkların şingirtısı kayboluyor. Sadece o var, bakışları üzerimde geziniyor, dudaklarımda çok uzun süre kalıyor. Nabzım kulaklarımda olması gerekenden daha yüksek atıyor.

Zıplıyorum ve bir kez daha... 12'de akılıyorum. zor,.

Sonra uzaktan gelen ağırlık sesleri büyüyü bozuyor. Geri adım atıyor, dudakları ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi kıvrılıyor.

"Fena değil," diyor, sesi alaycı bir kibirle dolu. "Yeni başlayan biri için."

Alay ediyorum, kollarımı kavuşturuyorum. "Acemi mi? Çok cesursun."

Sırtışı derinleşiyor ve gözleri hınzırca bir şeyle parlıyor. "Bir sürü şeyim var," diyor, sesi nefesimin kesilmesine neden olan bir şeye dönüşüyor. "Görüşürüz güzelim."

Ve aynen böyle, arkasını dönüp uzaklaşıyor, beni orada öylece bırakıyor, kalbim göğü kafesime çarpıyor. Gözlerimi devirmek mi yoksa peşinden koşmak mı istediğimden emin değilim.

Onda tehlikeli bir şeyler hissediyorum. Tanıdık, hatta...

Kafam hangi cehennemde benim? Bugünlerde kitaplarımdan fırlamış iki adamla tanışmış gibiyim ve tekrar *gerçekliğe* odaklanmam gerekiyor.

Telefonum çalıyor, yerde su şişemin yanında titriyor. Elimi uzattığım anda donup kalıyorum, ani sesin neden omurgamda bir tedirginlik yarattığından emin değilim. Bu sadece bir bildirim, alınmayı bekleyen başka bir dopamin vuruşu. Ama bir şey beni durduruyor, merakımın kazanmasına izin vermeyi inatla reddediyorum.

Sonunda kontrol etmeden önce ona kadar sayıyorum, nefesimi sabit tutuyorum. Muhtemelen başka bir şey-

Ekrandaki ismi görünce ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Telefon elimden kayıp yere düşüyor ve boğazımı tırmalayan bir çığlık atıyorum.

Hayır. Şimdi olmaz. Burada olmaz.

Shawn

Hey, küçük kardeşim. Şehre döndüm. Bir şeyler içmek ister misin?

Şehre döndük.

Şehre döndük.

Mesaj kısa. Hatta masum. Ama ondan gelen bir bomba, yıllarca kaçtığım bir hayalet sonunda beni yakalıyor. Çocukluğumu kâbusa çeviren üvey ağabeyim geri döndü ve birdenbire yine titreyen küçük bir kız oldum.

Keşke okumasaydım. Hatırlamak istemiyorum.

Sanki geçmişi de beraberinde gömecekmiş gibi telefonu zorla cebime sokuyorum. Aynadaki yansımam gözüme çarpıyor; kararlı, ateşli ve güçlü. Kafamdaki yalanı bir mantra gibi tekrarlıyorum: *Artık o değilsin. Zayıf değilsin. Çaresiz değilsin.*

Ama ellerimdeki titreme aksini söylüyor. Otomatik

pilotta, daireme geri dönüyorum.

Buradan gitmem gerekiyor. Tanıdık, evim olan bir yerden ayrılıp yeniliğin ve yabancılığın geniş dünyasına adım atmak zor.

Ama işim artık her yerde olabilir. Yani, nispeten. Ve şimdi influencer işim yükselişe geçtiğine göre...

Komodininimden bir kitap alıyorum, ağırlığına bir can simidi gibi tutunuyorum. Bu gece kendimi bir fantezinin içinde kaybedeceğim çünkü güvenebileceğim tek şey bu. Benim gibi kadınların, karanlık, tehlikeli ve tamamen gerçek dışı birine bile olsa, teslim olarak güven bulabileceği bir dünya.

Hâlâ onun yırtıcı sırtışını görebiliyorum. Beni pençelerinin arasında nasıl hala hissedebiliyorum, dehşete düşmüş ve sinmiş bir halde...

Evrene sessiz bir yalvarış fısıldıyorum: *Beni oraya geri sürüklemesine izin verme. Yapamam.*

Kendime engel olamadan mesajlarımı kontrol ediyorum. Kalbim küt küt atıyor. *Beni başka bir videoda etiketledi.*

Her detayı incelerim. değil. Bir ipucu arıyorum, bir şey... ama hiçbir şey yok.

Yine yorum yapmıyorum ve saatler sonra telefonum sessize alınıyor. İyi davranıyorum. Mantıklı. Çalışkan.

Bir battaniyenin altına sıkışmışım, avucumda yeni bir kitabın ağırlığı. Kocaman sıcak kakao bardağım yanımda duruyor, kokusu göğsü yükseliyor ve ufacık, minicik, sıkışık dairemin içini ısıtıyor.

Noel'den sonra pencerenin etrafına parıldayan beyaz peri ışıkları bıraktım çünkü görüşleri hoşuma gitti. Boktan küçük dairemde bu kitap sığınağını inşa etmek için son kuruşuma kadar harcadım ve şimdi en sevdiğim şeyi yapma zamanı - fantezi dünyama kaçış.

Üç bölüm sonra, parmaklarımı kitabın arkasına vurarak olayların hızlanmasını bekliyorum. Ben sabırsız bir okuyucuyum. Yavaş ilerleyen olay örgülerinden ya da bilgi çöplüğünden hoşlanmam. Aksiyon istiyorum ve bunu hemen istiyorum. Evet, kadının aptal bir şansı ve boktan bir geçmişi olan bir öğretmen olduğunu anlıyorum. Evet, adamın dadıya ihtiyacı olan bekar bir baba olduğunu anlıyorum. Şimdiye kadar öpüşüyor olmalıydılar.

Kaşlarımı çatarak kitabımı kucağıma koyuyorum ve bende bir sorun olup olmadığını merak ediyorum. Haftalardır iyi bir kitaba giremedim ve *ihtiyacım var*. Göndermem gereken videolar var, lanet olsun.

Kakaomun ılık tortularını yudumluyorum ve telefonuma bakarken bir iç çekiyorum. Tenim, Bay Ateşli'nin spor salonunda kışımı süzdüğü zamanki gibi karıncalanıyor.

Yine de asıl sorunumun ne olduğunu biliyorum. Susuzluk tuzakları paylaşan ve beni acımasızca etiketleyen ateşli Bay Sahte Mafya'ya bir kez daha bakmak istiyorum. Yine de odaklanmalıyım; fantezi dünyama kaçmak istiyorum ama bekleyin.

İnternetteki varlığım benim fantezi dünyam değil mi? Orada, aynı romantizm ve sonsuza dek mutlu olma tutkusunu paylaşan arkadaşlarım var ve orada mafyanın kötü çocuklarına ve dövmeli kalp hırsızlarına, Regency romanlarının modern kahramanları ve onların gözüpek alçakları gibi hep birlikte ağzımızın suyunu akıtabiliyoruz.

Küçük bir mola vereceğim. Şipşak.

Telefonumdaki uygulamayı açıyorum ve bitmek bilmeyen bildirim listesine bakıyorum. Yine de bir tanesini yıldızladım ve onunki listenin en üstünde. Bildirimlerin üstündeki küçük üçgen özel mesajlarımı gösteriyor.

Dünden beri videolarına yanıt vermedim.

Bratvabloodline
Beni hayalet gibi mi
görüyorsun, kedici?

Göğsümde görmezden gelmeye çalıştığım bir sıcaklık yükselirken bile gözlerimi deviriyorum. Kendime engel olamıyorum ve bir yorum yazıyorum.

Hayalet mi? Bu bir ilişki gerektirir, sanırım.

Bratvabloodline
Tuş. Bana cevap vereli yirmi dört saat oldu ve son mesajında BRB yazıyordu.

Saydığınızı bilmiyordum. Bir günlük işim var, biliyorsun. Ne yazık ki, aşk kitapları okumak ve videolar yayınlamak ne kadar eğlenceli olsa da, en güvenilir gelir kaynağı değil.

Bratvabloodline
Tabii ki. Anlaşıldı. Ama bir dahaki sefere "hemen döneceğim" dediğinde, hemen dönmeni bekliyorum.

Öyle mi?

Nabzım hızlanıyor. Bu sözleri onun karanlık sesiyle, o aksanla söylediğini hayal edebiliyorum... maskeli ve dövmeli, çenemi tutup gözlerinin içine bakmamı sağlarken o kaslar esniyor.

Cevap verirken ellerim titriyor.

Meh

Bratvabloodline

Ah. Şımarık tip.

Dinle, dostum. Senin tipini biliyorum. Güçle ilgili silah cephaneliğiyle poz veren, üstünlük kompleksi olan karanlık, kara kara düşünen anti-kahraman. Amerika'daki tüm kitap raflarında senin havanı okudum. Fantezi dünyası için bunlar eğlenceli olsa da, burası gerçek dünya, sonsuza dek mutlu sonlar üzerine kurulu bir dünya değil

Bratvabloodline

Beni tanımayan biri için hakkımda çok fazla fikrin var, küçük kraliçe.

Neden yanaklarım bu kadar ısındı? Sertçe yutkunuyorum ve tekrar gözlerimi deviriyorum.

Aww. Mafya hayranı bir kızın hayallerinin gerçeğe dönüşmesi gibisin. Ama gerçek mi? Hayır. Sen tamamen duman ve aynasın

Bratvabloodline

Yine de bu teoriyi test etmedin, değil mi? Sen de beni engellemedin.

Nefesim boğazımda

düğümleniyor. Yutkunuyorum.

Sıkılmış olmalısın. Gerçekten dikkatimi çekmeye çalışmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?

Bratvabloodline

Senin için ne kadar ileri gideceğimi bilemezsin.

Sertçe yutkunuyorum ve dudağımı ısırıyorum.

Belki de tüm bu saçmalıkların sevimli olduğunu düşünüyorum.

Cevabını bekliyorum. Çok ileri gidip gitmediğimi merak ediyorum.

Acaba- Hızlı bir bildirim geliyor:

@bratvabloodline yeni bir video yayınladı.

Sanki bir sonraki nefesim onu izlemeye bağlıymış gibi tıklıyorum. Klip kısa ama... sarhoş edici. Bu işte çok iyi.

Gölgelerle yıkanan çelik parıltısı, bir silahı hassasiyetle birleştirirken ışığı yakalıyor. Hareketleri akıcı ve emin, her kas kayması kasıtlı. İri, güçlü ellerinin acımasız bir verimlilikle hareket edişini büyülenmiş gibi izliyorum. Bu işte usta olduğu çok açık.

Uuugh. O ellerle başka ne yapabilir ki?

Rus müziğinin hafif uğultusu arka planı dolduruyor ve hem ilkel hem de sofistike bir ruh hali yaratıyor. Yüzü maskeli olmasına rağmen, gözleri yardım edemediğim ama çekildiğim bir yoğunlukla yanıyor. Sırıttıyor. Öyle olduğunu biliyorum.

Kamera kaslı, dövmele ön kolları boyunca uzanan damarlara odaklanırken, gözümü ayıramadan izliyorum, kolları kasların kıvrımlarını gösterecek şekilde kıvrılmış. O kolların altında sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum, onun ağırlığını üzerimden kaldırmak için çaresiz...

Parçaları yerine oturturken hareketleri kasıtlı ve şehvetli. Anladım... bu hiç de *sevimli* değil.

Tanrım, ateşle oynuyor. Bunun için çok çabuk banlanacak.

Ardından bir bıçak parlıyor -silahın pürüzsüz hatlarıyla ölümcül bir tezat oluşturuyor- kenarı loş ışığı yakalıyor. Bıçağı tembelce parmaklarının arasında bir sopa gibi döndürdükten sonra sapını yumrukluyor ve önce bıçağı masaya vuruyor. Kamera yavaşça yukarı kayıyor, maskenin hafifçe yamulduğu yerde, yeterince eğilmiş, sakallı bir çene görüyorum.

Sonunda ışığa doğru eğiliyor ve çenesindeki kirli sakalı okşuyor.

Video, başparmağını bıçağın kenarında gezdirmesi ve doğrudan objektife bakmasıyla sona eriyor.

Samimi.

Yırtıcı.

Bana .

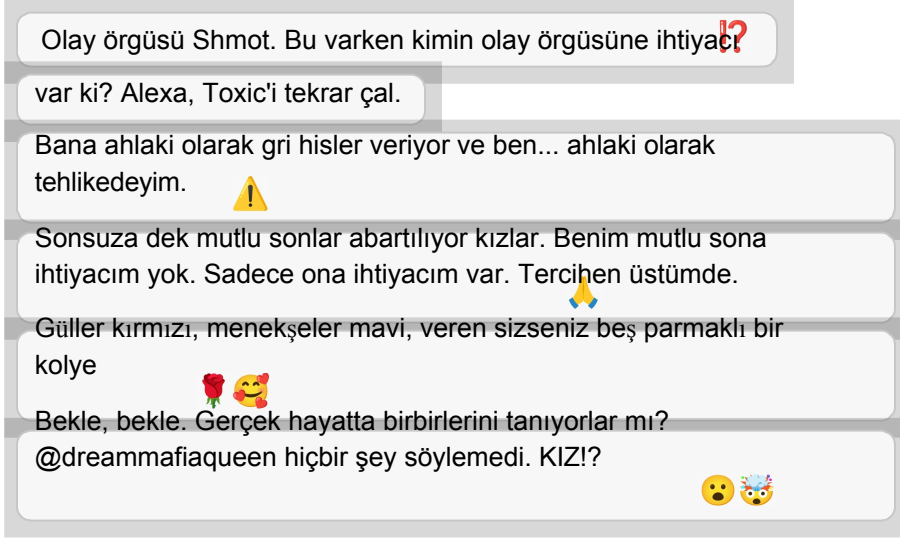
Ekran kararır ve geriye sadece bir yazı kalır.

Hala bunun sevimli olduğunu mu düşünüyorsun, @dreammafiaqueen?

Aman Tanrım.

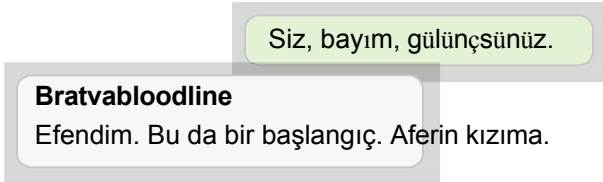
Bakıyorum. Yutkunuyorum. Şükürler olsun ki şu anda beni göremiyor çünkü mantıklı düşünme ya da anlaşılır İngilizce konuşma yeteneğinden yoksunum.

Bu şimdiye kadar okuduğum tüm kitaplardan daha iyi ve bunu fark eden tek kişi ben değilim. Gönderinin şimdiden yüzlerce beğenisi ve bir o kadar da yorumu var. Onları ilgiyle okudum.

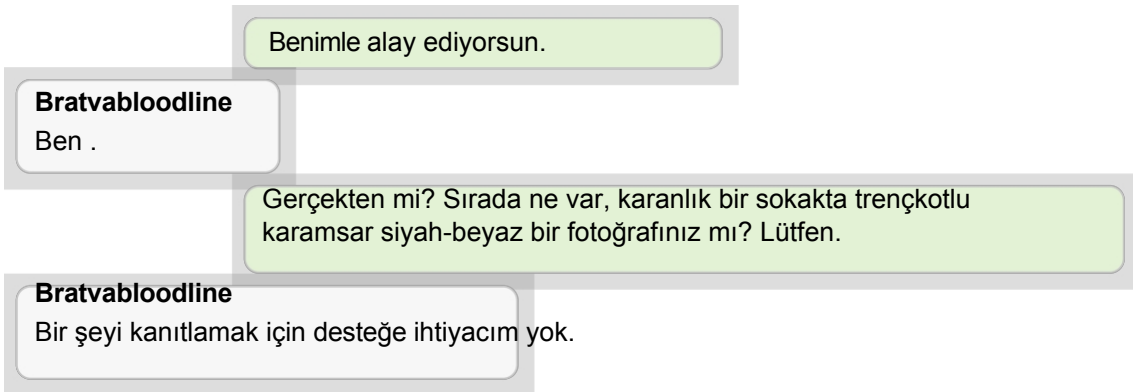

Uh oh.

Mesajlarıma geri tıklıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Bu beni kızdırmamalı ve rahatsız . *Etmemelî.*

Yine de yasaklanmak için yalvarırcasına sosyal medyanın her yerinde aksesuarlar sergiliyorsunuz

Bratvabloodline

Sahne değil.
Aletler.

Korkutucu olduğunu mu ?

Bratvabloodline

Küçük kraliçe, seni gerçekten yalvarmak istesem beş saniye bile dayanamazsın.

Oda aniden daha sıcak, hava çok yoğun geliyor. Buna gülüp ama... kalçalarım istemsizce sıkılıyor.

Bir ekranın arkasına saklanan biri için büyük konuşuyorsun.

Tepkisi anında oldu.

Bratvabloodline

Ya öyle olmasaydım? Ya bunların hiçbiri sahne değilse ve ben saklanmıyorsam?

Bu beni durduruyor.

Gölgelerin arasından çıkıp etrafındaki alana hükmederkenki görüntüsü o kadar canlı ki içim ürperiyor.

Tanrı yardımcım olsun. Sanırım bunu kanıtlamasını istiyorum.

Kendine aşırı güveniyorsun. Kibirli. Senin gibiler hep aynıdır.

Cevabı o kadar hızlı geliyor ki nefes alacak zamanım bile olmuyor.

Bratvabloodline

Ve senin gibi kızlar her zaman boyun eğmek istemediklerini, bunun sadece bir fantezi olduğunu iddia ederler, ta ki dizlerinin çöküp titreyerek yalvarana kadar... Eğer bunu destekleyemiyorsan bu sadece küstahlıktır, güzelim.

Aman Tanrım.

Nefesim kesildi. *Lanet olsun ona.*

Oldukça büyük bir egon var. Ne yazık ki bunu kanıtlayacak cesaretin yok.

Ne yapıyorum ben? Ağzım kurudu ve ellerim titriyor.

Bratvabloodline

Dikkatli ol, küçük kraliçe. Bu senin yapmak istediğin bir meydan okuma değil. Ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamak için beni çok heveslendiriyorsun.

Parmaklarım ekranın üzerinde gezinirken bacaklarımın arasında kabul etmeyi bir ağrı var.

Titriyorum, çok korkuyorum. Sen, telefonunun arkasında, gölgelerde mi saklanıyorsun? Beni durduracak mısın? Lütfen.

Bu kadar. Onu okumaya bırakıyorum. Bu küçük... oyunu ya da her ne oynuyorsa ona izin vermeyi reddediyorum. Telefonumu elime alıyorum, kapağını göstermeden okuduğum kitabı elime alıyorum ve okuyucularıma hikayenin gerçek etine ulaşmak için benim kadar sabırsız olup olmadıklarını soran hızlı bir video çekiyorum, yoksa bu sadece benim ruh halim mi?

Bu sefer düzenlemedim bile. Genelde onları düzenlemekten hoşlanırım.

Paylaşımında bulunuyorum, son paylaşımından aldığım yanıtları yorumluyorum ve çılgınca bir kararla beni yemlemeye çalıştığı susuzluk tuzağı hakkında birkaç yorum yapıyorum.

Gerçekten ne dilediğimi çok az biliyorsun. Ama güzel başlangıç. İlgimi çekti.

Kendi kendime sırtıyorum ve bir aptal gibi tedbiri elden bırakarak onu herkesin önünde yemliyorum.

Bunun ne kadarı poz vermek ve ne kadarını gerçekten sunabilirsin? "Ona dokun ve öl" havasında mısın yoksa bu sadece kurgu için mi? "Karım mı?" yoksa meh mi? Kadınınızı gerçekten bir kaide üzerine koyar ve ona bir kraliçe gibi davranır mısınız, yoksa sadece ilgi için mi buradasınız?

Dudağımı ısıriyorum, telefonumu yere atıyorum ve bir fincan daha sıcak kakao yapmaya gidiyorum. Telefonum vızıldıyor, vızıldıyor, bildirim üstüne bildirim geliyor.

Bu ayarları gerçekten değiştirmem gerekiyor.

Tereddüt ediyorum. Durmam gerektiğini biliyorum. Onu engellemeliyim. Bunu kapatmalıyım. Ama bunun yerine, daha derine bastırıyorum, çekime karşı koyamıyorum.

değil. Son mesajına tıklıyorum.

Bratvabloodline

Gerçekten ne kadar yanıldığını öğrenmek istiyor musun?

Belki biliyordumdur.

Duraklama göğsümü gelecek kadar uzun sürüyor, beklenti canlı bir tel gibi yükseliyor. Sonra cevabı geliyor, ölümcül ve baskınlık damlayan.

Bratvabloodline

Güzel. Çünkü seninle işim bittiğinde, kontrolün sende olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamayacaksın.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Tehlikeli bir çizgide yürüdüğümü biliyorum, ama sözlerinin içime işlemesi diğer tarafta ne olduğunu arzulamama neden oluyor.

Hayır. Tüm bunların sahte olduğunu anlayacağım, son oyununu açıklayacak ve ben de kendimi kederli ve üzgün hissedeceğim.

Her neyse. İnternette muhtaç bir kadınla flört edip kendi egolarını okşayabileceklerini düşünen numaracıları baktım. Muhtemelen annesinin bodrumunda biriyle sevişirken-

Mesaj satırımızda, doğrudan konuşmamızın içine yerleştirilmiş başka bir gönderi açılır.

Gözlerimi kısarak bakıyorum. Burası... Burayı biliyorum. En son çektiğim fotoğrafın gölgeli bir köşesini ve altındaki yazıyı hatırlayınca içimi bir soğukluk kaplıyor. Yine de yayınlamadı... bu sadece benim gözlerim için.

Küçük fotoğrafçı kraliçeyi kendi anti-kahramanının hayalini kurarken yakaladım.

Kendimi hemen tanıyorum, elimde fotoğraf makinesi, yerel bir katedralin önünde Noel sezonunun sonunda atıkları solmaya yüz tutmuş poinsettiaları çekiyorum.

O... bu... bu *benim*.

Onu engellemeliyim.

Polisi aramalı ve makul, *mantıklı* bir insan gibi takip edildiğimi bildirmeliyim... tıpkı uzun zaman önce üvey kardeşim bana zarar verdiğinde yapmam gerektiği gibi. İçgüdülerinizi görmezden geldiğinizde neler olduğunu biliyorum.

Ama polislere güvenmiyorum. *Erkeklerle* güvenmiyorum.

Birden kör edici bir öfkeyle doluyorum. Parmaklarım ekranda titriyor.

Sen de kimsin ve ne yapıyorsun?

Bratvabloodline

Blöfünü görüyorum, küçük kraliçe. Ve sana kim olduğumu zaten söyledim.

Blöfüm mü? Dostum, bir dakikalığına bile olsa bunlardan herhangi biriyle gerçekten eğlendiğimi düşünüyorsan kalın kafalısın demektir. Bu göstermelik. Gerçek hayatta, siktirip gidebilirsin.

Bratvabloodline

Öyle mi? Her şeyden sonra, şimdi de üzgün müsün? Sana hayatımın ne olduğunu söyledim ve sen küçük oyunlarını oynamaya devam ettin. Bunun ne olduğunu sanıyordun?

Bence sen aklını kaçırmışsın.

Bratvabloodline

Olabilir. Ama bence küçük hediyeni seveceksin, küçük kraliçe.

Çenem düştü. O .

Apartmanımın zili beni bir mil sıçrattı. Neler oluyor böyle? Kalbim küt küt atıyor.

Titreyen ellerimle zile bastım, yarı yarıya onun derin sesini ve diğer uçtaki Rus aksanını bekliyordum.

"Hel-lo?" Kekeliyorum.

"Hey, Ember. Burada senin için bir teslimat var. Yukarı ister misin? Zaten güvenlik taraması yapmak için senin katına çıkıyorum."

Bir nefes verip ters ters bakıyorum. "Kimden gelmiş? Neyden?"

"Söyleyemem. Her şey ve kart yok." Bomba olabilir. Bir silah olabilir. Olabilir- Tamam, tamam, burada kendimi aşıyorum. "Getir onu. Lütfen," diye ekliyorum.

Onun gelmesi için geçen iki dakika boyunca evimde volta atıyorum. Paket almak benim için sıra dışı bir şey değil. Geçtiğimiz yıl, influencer olarak işim yükselişe geçtiğinden beri markalı ürünler, yazarlardan kitaplar ve sponsorlu anlaşmalar aldım. Gerçekten çok güzeldi. Kim bilebilirdi ki?

Ama bıraktığı mesaj... çok *kişisel*.

Gönderisine yaptığım yoruma cevap verdiğini fark ettiğimde telefonumu elime alıyorum.

"Ona dokun ve öl" bir titreşim değil... bir söz. Gerçek bir erkeğin bağlılığı hakkında nutuk atmasına gerek yoktur. Bunu gösterir. "Karıma" gelince - Karımın nerede durduğunu merak etmesine gerek yok çünkü günün her saniyesinde onu koruduğumu, her parçasını öğrendiğimi hissedecek.

Peki o zaman. Ağzım kurudu, kalbim küt küt atıyor. değil. Biraz eriyorum.

Bir kadını uzaktan hayranlık duymak için kaidenin üzerine koymazsınız. Buraya onun ne kadar değerli olduğunu hatırlatmak için koy, böylece kararları veren kişinin kendisi olduğunu bilir - öyle olmadığını hissetse bile.

Zor yutkunuyorum.

O iyi.

Çok iyi.

Ama Tanrı olsun... Sanırım ona inanmaya başlıyorum.

Kapım o kadar yüksek sesle çalındı ki sıçradım.

"Kim o?"

"Reggie. Kapıda, Ember. Şimdiden unuttun mu?"

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Sadece alışkanlık, Reg. Teşekkürler." Kapıyı açtığımda Reggie'yi elinde bir kutuyla buluyorum. Burası ucuz bir yer ve Reggie muhtemelen asgari ücretle çalışıyor ama işini ciddiye alıyor ve buna minnettarım.

"Teşekkürler," diyorum kendimden emin bir şekilde. Bunun kimden geldiği hakkında hâlâ bir fikrim yok, yine de merak ediyorum...

Reggie beni selamlıyor ve ben gizlice kutuyu açmaya başlarken gitmek için dönüyor. Kutunun kapağını hızla kapatıp normalmişim gibi davranırken içindekilere bakıyorum, yanaklarım renkleniyor.

"Ember, misafir mi bekliyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, neden?"

Kaşlarını çatıyor. "Çatıda birinin hareket ettiğini duyduğumu sandım. Belki misafirin vardır diye düşündüm. Orasının gitmeyi en sevdiğin yerlerden biri olduğunu biliyorum." Burnunu kaşıyor ve omuz silkiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. Gitmeyi en sevdiğim yerlerden biri. Çatı özel, kilitli. Kimse orada olmamalı.

"Muhtemelen sadece bir kuştur," diyorum, bu bahane kendi kulaklarıma bile çok saçma gelse de. Bu kuş falan değil, ama eğer bu adam gerçekten söylediği şeyse, zavallı Reggie'nin hiç şansı yok. Bu riski göze alamam.

Kalbim küt küt atıyor ve biraz titriyorum. Keşke bu konuda mantıklı olabilseydim, ama bir yanımdır... tehlikeli yanımdır, anti kahramanlara çekilen yanımdır... merak ediyordum.

Hayal gücümün beni alt ettiğine eminim. Öyle değil mi?

". Kulağa daha ağır geliyor. Kontrol etmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, hayır, eminim bir şey yoktur." Kutuyu sıkıca kavriyorum. Başını sallıyor ve parmaklarını sallayarak uzaklaşıyor, beni göğsümdeki tedirginliğin ağırlığı ve elimdeki kutuyla baş başa bırakıyor.

Şimdi o gittiğine göre, kutuyu tekrar açıyorum, zihnim dönüyor. Gözlerimi dikiyorum. Bu... bu olamaz.

Piyasadaki en muhteşem, hala çalışan eski fotoğraf makinelerinden biri, aylardır gözüme kestirdiğim *fotoğraf* makinesi. Fiyat aralığının çok dışında.

Işıklar kutuyu sanki yanıyormuş gibi yere bırakıyorum.

Kalbim daha hızlı atıyor.

Sadece ışıklar.

Sadece ışıklar.

Bu her olur. Burada jeneratörümüz yok ve rüzgar hızı bazen kontrolden çıkıyor.

Telefonumdan aldığım el fenerini dairenin etrafında salladım. Akıllı, mantıklı bir insan polisi arardı, ama bunu en son yaptığımda pişmanlık duydum.

Bu yüzden bu kadar sıkı çalışıyorum. Bu yüzden çantamda biber gazı taşıyorum ve gezegendeki her kendini savunma hareketini ezberledim.

Birinin gelip beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Bunu kendim de yapabilirim.

Telefonuma bakıyorum, ama sapığımdan yeni bir mesaj yok - *her neyse o* - bu yüzden onu sehpanın üzerine atıyorum ve çatıya çıkan merdivenlere bakıyorum.

Oraya çıkmamın *imkanı yok*. Olmaz. Bunu yapmayacağım. Ya bunların hepsi tesadüf ya da bir şeyler çok yanlış gitti. Her iki durumda da bir avukat falan çağırırım ama onlara anlatacak gerçek bir hikâyem olmalı.

İnternette bir yabancı benimle flört mü etti?

Her gün çeşitli kaynaklardan, genellikle göndereni belli olmayan hediyeler alırken, tanımadığım biri bana hediye mi gönderdi?

Güvenlikçim çatıda birini mi duymuş?

Her korku meşrudur ama kulağa aptalca gelir. Devam etmek için daha fazlasına ihtiyacım var; gerçekten.

Ama bu tür bir mantık, insanları mantıklı ve makul kararlar almaktan vazgeçiren bir mantık değil mi?

İnternetteki sapığıma bir mesaj gönderdim.

Sen ne yaptın?

Yanıt yok.

Reggie'yi tekrar aramayı düşünüyorum ama kendimi korkak gibi hissediyorum. Bunu yapamam. Kendi kendime gözlerimi deviriyorum ve telefonuma bakıyorum.

Hala cevap yok.

Öfkem yükselirken cevap vermesini istiyorum. Benimle böyle oynamaya nasıl cüret eder?

Öyle mi?

Şimdi çok öfkeliyim. Çatı kapısını açıp merdivenlerden yukarı bağıryorum. "Merhaba? Yukarıda kim var?"

Hiçbir şey.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve en tepede ellerimi kalçalarımaya sabitliyorum. Dolunay olmadığı sürece buranın ışığı o kadar da iyi değil ama şu anda ağaran bir hilal var, ayın küçük bir parçası neredeyse hiç ışık vermiyor, bu yüzden karanlık.

Telefonu daha sıkı kavriyorum, göğsüm kabarıyor. Zihnim durmam, Reggie'yi aramam ya da bu işin peşini bırakmam için bağıryorum. Ama bedenim, aptal, hain bedenim beni ileri itiyor.

İhtiyacım olursa zihinsel olarak kendimi savunma hareketleri yapıyorum.

"Burada kim var?" Işık huzmesini çatıda sallarken karanlığa doğru havlıyorum.

Sessizlik. Sonra, köşeye bir adım daha yaklaştığımda, derin, alçak bir kıkırdama geceyi yarıp geçiyor.

"Çok tatlısın, küçük kraliçe," diyor bir ses, yumuşak ve telaşsız, dizlerimi titretecek kadar aksanlı.

Aman Tanrım.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Midem bulanıyor ve etrafımda dönerek ışını sesin geldiği yere tutuyorum. Figür loş ışığa doğru adım atarken el feneri elimde titriyor.

Hayal görmüyordum. Bir bok uydurmuyordum. O burada, kanlı canlı ve ben nefes alamıyorum. Konuşamıyorum. Sanki sihirli bir değnek sallayıp beni etkisiz hale getirmiş gibi olduğum yerde donup kaldım.

Videolarındaki siyah gömleğin aynısını giyiyor, ellerini ceplerine sokarken ön kollarından aşağıya doğru inen dövmeler görünüyor. Maskesi sıkıca yerinde duruyor, bakışlarının siyah çukurları doğrudan bana sabitlenmiş.

"Sen," diye tıslıyorum, sesim öfke ve... başka bir şeyle titriyor. "Beni takip ettin," diye bağıryorum, hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışarak.

Başını eğiyor. "Beni sen davet ettin, küçük kraliçe."

"Siz ve ben 'davet'in ne anlama geldiği konusunda çok farklı yorumlara sahibiz. Seni ben davet etmedim."

"Öyle değil mi?" Bir adım daha yaklaşırken sesi alçalıyor. "Tüm o mesajlar, tüm o sataşmalar. Beni sınamalar. Yanıldığını kanıtlamam için yalvardın. Blöfünü görmeyeceğimi mi sandın?"

Geri çekiliyorum, ama o da benim hareketlerime uyuyor, adımları yavaş ve kasıtlı.

"Sen delisin," diye nefes alıyorum ama sesim ısrınganlığını kaybetmiş. "Eğer bana zarar verirsen-"

Sözleri aceleyle, içten ve anlam dolu bir şekilde geliyor, ellerini bir barış jesti gibi önünde açıyor. "Seni incitmek için burada değilim. Bunu sana söylemiştim."

Öyle mi yaptı? Sözleri sessiz ama bıçağının ucu gibi içimi kesip geçiyor.

Sırtım duvara çarpıyor ve yerimin kalmadığını fark ediyorum. Bana doğru sinsice yaklaşıyor ve Tanrı yardımcım olsun, ya çok fazla maskeli adam izledim

Videolar, ya da bunu nasıl oynayacağını çok iyi biliyor çünkü bu şimdiye kadar yaşadığım en lezzetli ön sevişme gibi hissettiriyor. Derimin altında bir elektrik akımı var, göğsümde yankılanan bir beklenti tınısı, ısıtırken.

Yırtıcı, akıcı bir zarafetle hareket ediyor, tüm kasları ve siniri. Bu videolar onun hakkını vermiyor - güç ve kudretin vücut bulmuş hali, hayal ettiğimden çok daha uzun, çok daha iri, omuzları görüşümü engelliyor ve maskenin ardındaki adamın gizemi kalbimin çok hızlı atmasına neden oluyor, biraz başım dönüyor.

Bana ulaştığında bir ciyaklamayı bastırıyorum. Kolları beni içine alıyor, vücudunun sıcaklığı içime sızıyor ama bana dokunmuyor. Henüz dokunmadı. Bir kolunu duvara dayamış, bakışları benimkileri delip geçiyor. Dudaklarımı yalıyorum, ağzım kuruyor.

"Devam et," diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma yakın. "Bana gitmemi söyle. Bunu istemediğini söyle, ben de gideyim."

Ağzımı açıyorum, bağırmaya, onu itmeye, bir şey söylemeye -herhangi bir şey-hazırım ama hiçbir şey çıkmıyor.

Cevabımı zaten biliyormuş gibi sırtıttığını hayal ediyorum. Ellerinden biri havaya kalkıyor ve parmak eklemleri yanağıma değiyor, dokunuşu zar zor ama omurgamdan aşağı bir ürperti göndermeye yetiyor.

"Kontrolün sende olmasını seviyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor. "Ama ya bir anlığına bırakırsan? Bir kez olsun ağırlığı başkasının almasına izin versen?" Ağzını kulağıma doğru eğiyor, sözleri kemiklerimi lastik gibi hissettiren ateşli bir fısıltı. "Ya bu fanteziye *teslim olursan*, küçük kraliçe?"

Ona durmasını söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor.

"Seni ilk etiketlediğimde beni engelleyebilirdin ama yapmadın. Derinlerde bir yerde, bu senin için bir fantezi değil, değil mi?"

Ben cevap vermeyince devam etti.

"Bana gitmemi söyle, Ember." Sesi alçak ve erimiş. "Söyle, ben de yok olayım."

Hafifçe geri çekiliyor, sadece gözlerimle buluşacak kadar. "Seçim senin. Her zaman. Ama hata yapma, blöf yapmam."

Geri çekilip bana alan açarken sözleri havada asılı kalıyor, vaatlerle dolu. Aramızdaki sıcaklık duman gibi dağılırken dizlerimin bağı çözülüyor.

Ona bakıyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. Ona gitmesini, her şeyi yakıp yıkmadan önce hayatımdan defolup gitmesini söylemeliyim.

Ama kelimeler gelmiyor.

Başını sallayarak usulca kıkırdıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm, küçük kraliçe," diyor gölgelerin arasında kaybolmadan önce. "Bekliyor olacağım."

Ve sonra o... gitti, Batman gibi. *Puf.*

Çatıda tek başıma kaldım, bedenim titriyor ve zihnim dönüyordu. Tanrı yardımcım olsun, sanırım onun geri gelmesini istiyorum.

CHAPTER 5

RODIAÇIK

Bunu yapmamalıydım.

Bunu gerçekten yapmamalıyım. Rafail kafamı koparacak.

Ama bilmediği bir şey var.

Kızı korkutmak istemiyorum. Ben öyle bir adam değilim. Ama blöfünü görmek istiyorum ve kendime engel olamadım. Bağlanmak ve gözlerinin bağlanmasıyla ilgili, karanlıkta götürülme ve hırpalanma fantezileriyle ilgili paylaşım üstüne paylaşım yapıyor.

Ben bilirim. Her yazıyı keyifle inceledim, net notlar aldım.

İstediği kadar yalan söylesin. Ben daha iyi biliyorum. O bunu istiyor. Nefes alış verişinden anladım ama bana gitmemi söylemedi.

Kendimi ondan güçlkle ayırdım. Hatırladığımdan

daha da güzeldi.

Çatının kenarına yaslanıp aşağıdaki pencerelerden süzülen zayıf ışık parıltısını izliyorum. Işıkları tekrar açtım, böylece görebiliyordum.

Tekrar. Tekrar içeride, kafese kapatılmış bir dişi aslan gibi volta atıyor, saçları o çok sevdiği peri ışıklarının yumuşak parıltısını yakalıyor. Öfkeli olduğunu anlamak için dış hatlarını yeterince net görebiliyorum. Kafası karışmış. Ama bana gitmemi söylemedi.

Çekip gitmemin tek sebebi de buydu.

Ben onun hayal ettiği gibi bir canavar değilim. Henüz değilim.

Yine de onu hatırladıkça kanım kaynıyor - ateş ve korkuyla parlayan geniş yeşil gözleri, ellerini kalçalarına sabitleyip bana karşı durmaya çalışması. Titriyordu elbette ama korkudan değil. Daha önce de dehşet görmüştüm. Ama bu o değildi. Bu başka bir şeydi.

Heyecan.

Onu terk ederken bile bunu hissedebiliyordum, bizi birbirimize bağlayan canlı bir akım, dudakları meydan okurcasına kıvrıldığında ya da sesi bana meydan okumak için yükseldğinde kıvılcımlanıyordu. O savaşmak istiyordu ve ben de ne kadar ileri gidebileceğini görmek için kazanmasına izin vermek istiyordum.

Ama yapamam. Bu işe bulaşamam.

O masum; yumuşak battaniyelerine, peri ışıklarına, kitaplarına ve hayallerine sarılmış. Peki ya benim dünyam? Şiddet ve yalanlarla dolu, her tırnağın altında kan var. Neyle oynadığını bilmiyor. Benim ne olduğumu bilmiyor.

Yumruklarımı sıkıyorum, çatının kenarını sıkıca kavradığım için eklemlerim ağrıyor. Onu rahat bırakmalıyım, bunun garip bir ateş rüyası, çok ileri giden bir flört olduğunu düşünmesine izin vermeliyim. Hayatını huzur içinde, benim gibi erkekler tarafından dokunulmadan yaşamayı hak ediyor.

Ama daha önce aramızdaki mesafeyi kapattığımda, nefesi kesildiğinde ve ben yaklaştığımda göz bebekleri büyüdüğünde...

Sikeyim.

Kendine istediği kadar yalan söyleyebilir. Ben daha iyi biliyorum.

O bunu istiyor. Yazdığı her kelimedeyi, paylaştığı her gönderide bunu gördüm. Fantezilerini ham bir özeyle süsleyişini, kontrolü teslim etmekten bahsederken sesinin hafifçe kırılışını.

Bunu istiyor, henüz farkında olmasa bile. Ve şimdi duramıyorum.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkardım, zaten onun olduğunu biliyordum. Ekranda bir mesaj beliriyor.

Dreammafiaqueen
Sen ne yaptın?

Kendi kendime sırtıyorum, başparmağım cevabın üzerinde geziniyor. Onu görmezden gelmeliyim. Uzaklaşmalıyım. Daha da ileri gitmeden kaçmalıyım.

Ama ayartılmayı görmezden gelme konusunda hiç iyi olamadım.

Sana küçük bir hediye bıraktım, küçük kraliçe.

Gönder tuşuna basıp telefonu cebime geri koyuyorum ve çatının kenarından uzaklaşıyorum. Böylesi daha iyi, en azından onun için. Gittiğimi sanıyor. Gitmesine izin verdiğimi sanıyor.

Ama izliyor olacağım.

Sadece güvende olduğundan emin olmak için, diyorum kendime.

Ve belki -sadece belki- beni aramaya gelir mi diye.

Dreammafiaqueen
Buraya gelmemeliydin. Seni ben davet etmedim.

Mesajı ekranımda yanıp sönüyor, meydan okuması neredeyse metnin içinden damlıyor. Başımı sallayarak sırtıyorum. Oyunu oynamaya, kontrolü elinde tutmaya çalışıyor ama ne kadar teslim olduğunun farkında değil.

Öyle değil mi?

Cevabı gönderiyorum ve telefonumu cebime atıyorum, adrenalin içimde dolaşırken çatıda volta atıyorum. Buraya gelmemeliydim ama yine de... Uzak duramıyorum. nasıl tepki verdiğini, nefes alış verişlerinin hızlandığını, yaklaştığımda gözlerinin parladığını gördükten sonra olmaz.

Bunu yapamam. Yapmayacağım. Yapmamalıyım.

Ama "*olmamalı*" kelimesi beni daha önce hiç durdurmamıştı.

Telefonumu tekrar çıkararak, dairesine gizlice yerleştirdiğim kameranın yayınına giriyorum. Yüzü ekranı dolduruyor, güzel ve öfkeli adımlarla yürüyor. Peri ışıklarından gelen ışık kenarlarını yumuşatıyor ama hareketlerindeki ateşini gizleyemiyor. Kendi kendine mırıldanıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, hayal kırıklığı içinde dudağını ısıtıyor.

Dudağını ısıtışı... parmaklarım yanlarımda esniyor, çenesinin narin kıvrımını izlediklerini hayal ediyorum, yüzünü yukarı kaldırıyor, böylece benden başka hiçbir yere bakamıyor.

Daha önce yüklediğim biyometrik veri monitörünü kontrol ediyorum. Kalp atış hızı yükselmiş, nefes alış veriş hızı ve sığ. Kızgın olduğu kesin, ama başka bir şey de var. Heyecan. Beklenti.

Henüz kabul etmese de bunu istiyor.

İşte bu yüzden buradayım - onu korkutmak için değil, ekranının arkasında sakladığı fantezilerin, izin verirse gerçek olabileceğini hatırlatmak için. Eğer bana izin verirse.

Ama çok zorlayamam. Henüz zorlayamam. Yıllarımı kontrolde ustalaşmak için harcadım ve bu da farklı değil. Acele etmeyeceğim, bana güvenmekle kalmayıp beni arzulayana kadar savunmasını parça parça çözeceğim.

Kamera görüntüsünde telefonu yanıyor ve başparmağı ekranın üzerinde tereddüt ederek telefona bakışını izliyorum. Cevabım onu beklediğinden daha fazla sarsmış olmalı.

Güzel.

Kanımın onun için yanmasına rağmen nabzım sabit ve sakin bir şekilde beslemeyi kapatıyorum. Şimdilik gölgelerde kalacağım, izleyeceğim, bekleyeceğim. Hazır olduğu anda bana gelecektir.

Çünkü derinlerde bir yerde, benim bildiğimi

biliyor. O zaten benim.

Biraz uyu, küçük kraliçe. Ben geri geleceğim.

Dreammafiaqueen

Beni mi izliyorsun?

İyi geceler, güzelim

Telefonu kamera görüntüsünde tekrar yanarken adımları yavaşlıyor. Kaşlarının çatılışını, dudaklarının gergin bir çizgi haline gelişini izliyorum. Cihazı tereddütle eline alıyor ve az önce gelen mesajı okuduğunda tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

Öfkeyle cevap yazarken elleri titriyor, sonra duruyor. Yüzünde tam olarak çıkaramadığım bir ifade belirliyor; korku, öfke, belki ikisi birden.

Biyometrik verilere bakıyorum. Kalp atışları aniden hızlandı ve nefes alış veriş sığılaştı. Mesaj her neyse, onu çok etkilemiş.

Bir saniye sonra telefonu tekrar çalışıyor ve masaya çarpmadan önce yüzündeki panik ifadesini yakalıyorum.

Kimdi o?

Yayına tekrar giriyorum, ekrandaki ismi yakalamak için yakınlaştırıyorum.

Shawn Steele

Bir şeyler yolunda gitmediğinde her zaman olduğu gibi midem sıkışıyor. Kim bu pislik? Sarsılmış görünüyordu ve Ember kolay kolay sarsılmaz. Bu kadarını bilecek kadar uzun süredir onu izliyorum.

Kendi telefonuma geçiyorum ve Shawn Steele hakkında bulabildiğim her bilgiyi araştırıyorum. Pek bir şey çıkmıyor - birkaç sosyal medya hesabı, seyrek bir LinkedIn sayfası ve Ember'ın buradaki hayatına uymayan Orta Batı'da bir adres. Bazı kamu kayıtlarında "üvey kardeş" olarak işaretlenmiş, bu da midemi bulandırıyor.

Bulabildiğim birkaç fotoğrafı tarayarak biraz daha araştırıyorum. Yüzünde, yumruğumu yüzüne değdirmek için kaşındıran türden bir sırtma var. Ama dikkatimi çeken şey onun yokluğu. Ne bir fotoğraf, ne bir gönderi, ne de bir paylaşım.

Daha dikkatli bakıyorum, bulabildiğim yerlerde çapraz referanslar veriyorum ve sonunda bir bağlantı buluyorum; yıllar önce takipçi kitlesini oluşturmada önce yazdığı eski bir blog yazısında bahsediliyor.

"Ailenin sizi koruması gerekir. Onlar , kendinizi korumak size ."

Kelimeler bir kurşun gibi çarptı, keskin ve lanetleyici.

O ne yaptı?

Parçaları birleştirmek için dahi olmaya gerek yok. Ember ondan nefret ediyor. Ve ona gönderdiği her neyse, onu sarmal haline getirdi.

Ellerini saçlarında gezdirerek telefonunu alıp tekrar yere bırakmasını izliyorum. Kendi kendine mırıldanıyor, sözcükler benim anlayamayacağım kadar alçak sesle.

Çatıdaki duvara yaslanıp dairesinin sessiz uğultusuna bakarken göğsüm sıkışıyor. Shawn Steele. Onun üzerinde ne tür bir etkisi olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, ama eğer onun bu kadar korunaklı, bu kadar savunmacı olmasının nedeni oysa...

Artık yalnız olmadığını çok çabuk öğrenecek.

Ve eğer onu tekrar incitmeye çalışacak kadar aptalsa, insanların Shawn Steele hakkında hatırlayacakları tek şeyin mezar taşındaki isim olmasını sağlayacağım.

CHAPTER 6

E8BER

Dizlerimi göğsüme çekerek koltuğuma kıvrıldığımda dizüstü bilgisayarımın ekranının yumuşak odayı soluk bir ışıkla . Bunu yapmamalıydım; olan onca şeyden sonra olmazdı. Keskin gri gözleri, bilmiş sırıtışı ve beni *izleme* cüretini gösteren adam bir hediye bırakma cüretini gösterdikten sonra olmaz.

Ama işte buradayım.

Mesajlarım arasında gezinirken, onun adının tekrar belirlediğini gördüğümde nabzım hızlanıyor. O olduğunu biliyorum, kontrol etmeme bile gerek yok. Cevapları her zaman kısa, keskin ve kendini beğenmiş oluyor.

Bratvabloodline

Hiç sormadım. Hediye'nin tadını çıkar, küçük kraliçe?

Nefesim kesiliyor ve boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Gözlerimi ekrana dikiyorum ve bu kelimeleri okurken sesini -alçak, sert, tehlikeli derecede sakin- duyabiliyor olmaktan nefret ediyorum.

Cevabımı biraz fazla agresif bir şekilde yazıyorum, parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyor.

Kapıma ürkütücü bir kamera bırakmanın seni çekici yaptığını mı sanıyorsun?

Noktalar hemen beliriyor. *Tabii ki* bekliyor. Her zaman bekler.

Bratvabloodline
Becerikli değilsem bir hiçim.

İnliyorum ve gülümsememek için dudağımı ısırarak minderlere yaslanıyorum. Çileden çıkarıyor. Çıldırtıcı. Yine de onu engellemek için kendimi zor tutuyorum.

Kendinle gurur duyuyor gibisin. Stalker hedeflerinin kilidi açıldı. Tebrikler.

Bratvabloodline
Dikkatli ol Ember. İlgimden hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim.

Sinir. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve daha dik oturuyorum, yazarken parmaklarım hafifçe titriyor.

Bilmiyorum.

Bratvabloodline
Yalancı. Benim olsaydın, bunun için seni cezalandırırdım.

Ekrana göz kırpıyorum, boğazım kuruyor. Sadece bir mesaj, ama bir yumruk gibi çarpıyor, ince savunmamı kesiyor ve beni kabul etmek istemediğim gerçekle yüzleşmeye zorluyor. İlgiden hoşlanıyorum. Hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum.

Ve en kötüsü? O bunu biliyor.

.

Bratvabloodline
Olabilir. Ama ben de haklıyım.

Yumuşak bir hırıltı çıkardım, ses dairemin sessizliğinde yankılandı. Tüm o kibirli, *kendini* beğenmiş Tanrılar arasında beni çileden çıkarıyor. Cevap vermemeliyim. Bilgisayarı kapatıp yatağa gitmeli ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranmalıyım.

Tabii ki yazmıyorum. Onun yerine bir cevap yazıyorum, parmaklarım gönder tuşuna basmadan önce tereddüt ediyor.

Ne istiyorsun ki zaten?

Noktalar tekrar yanıp sönüyor, bu sefer daha uzun sürüyor. Bir an için geri adım attığını düşündüm. Belki de tüm bunların saçma olduğunu ve çizgiyi aştığını fark etmiştir.

Sonra cevabı gelir.

Bratvabloodline

Ne istiyorum? Gerçeği itiraf etmeni istiyorum. İlgiden hoşlandığını. Seni gören bir adam istiyorsun, sadece kameranı değil, sadece gönderilerini değil. SENİ.

Sertçe yutkunuyorum, kelimeler içime işlerken yanaklarım ısınıyor.

Hayal görüyorsun.

Bratvabloodline

Öyle miyim? Söyleyin bana, sizi bağlayan, gözlerinizi bağlayan, kendilerine ait olanı alan erkekler hakkında paylaşımda bulunduğunuzda, belirli birini mi düşünüyorsunuz?

Ekrandaki kelimelere bakarken göğsüm sıkışıyor, nabzım tekliyor.

Gitmem gerek.

Sanki bağlantıyı koparacakmış gibi dizüstü bilgisayarımı çarparak kapatıyorum ama artık çok geç. Kelimeler çoktan kafamın içinde, onun sesinde yankılanıyor, istemediğim yerlerde duruyor.

İşin en kötü yanı, içime sızan, yasak ve istenmeyen düşünceyi durduramıyorum.

Düşündüğüm o mu?

CHAPTER 7

RODIAÇIK

Mesajı kesildiğinde, küçük bildirim bana çevrimdışı olduğunu söylediğinde ŞIRILDIYORUM.

Geri gelecektir. Her zaman döner.

Sandalyemde arkama yaslanıp başparmağımla ekrana dokunuyorum, paylaşımları arasında geziniyorum - yabancıların görmesi için paylaştığını düşündüğü ama belki de aslında *benim* gibi birine yönelik kelimeler.

Bana istediği kadar yalan söyleyebilir. Ben gerçeği

biliyorum. Ve bekleyeceğim.

Şimdilik.

CHAPTER 8

E8BER

BOK GIBI UYUDUM.

Önce, her kimse ondan gelen mesajlar.

Üzerinde Bratva'nın işareti olan seksi, dövmeli belalı. Giderek daha çok doğruyu söylüyormuş gibi hissetmeye başladım.

Benim çatımdaydı.

Ama bana zarar vermedi. Bana dokunmadı bile. Şimdiye kadar tek yaptığı utanmadan flört etmek, internette araştırdığım delice pahalı bir fotoğraf makinesini vermek, sanki arama geçmişimi hacklemiş gibi.

Oh, Tanrım. Eğer arama geçmişime bakarsa... yanaklarım alev alır.

Hayır, bekle. Başımı sallıyorum ve ön kolumu yüzüme indiriyorum. *Evime geldi,* yani beni araştırdı ve adresimi buldu.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve tekrar kırpıştırıyorum.

Bu farklı. Shawn beni asla yalnız bırakmaz. Shawn her yerimi buluyor ve beni aylarca terk etse bile, koparılmaya ve yok edilmeye karşı bağıışıklığı olan amansız bir ot gibi her zaman yeniden ortaya çıkıyor.

Ama bu adam.

Yatakta doğruldum ve sanki beni ısırarak için kıvrılmış bir yılanmış gibi komodine takılı telefonuma baktım.

Nerede yaşadığımı bildiği için biraz utanıyorum. Adamı tanımıyorum bile, ama tüm videolarımı kitaplığın önünde ya da çatıda çekmemin bir nedeni var.

Arkadaşlarımın yüzde yüzünün ortak okuma ve kötü çocuk sevgisini paylaşan influencerlar olmasının bir nedeni var.

Gerçek hayatta kolay kolay arkadaş edinmem. Kimseye güvenmem.

Bu daire çelişkiler içinde bir çalışma, umutsuzlukla karışık umudun gülünç bir karışımı. Ne kadar fırçalarsam fırçalayayım ya da ne kadar mum yakarsam yakayım küf kokusuna tutunacak türden bir yer. Duvarlar ince, bir beyaz boyası şimdi soyulan köşeler ve temizlenmeyen lekelerden oluşan düzensiz bir yamalı bohça. Geceleri, astığım peri ışıklarının yumuşak parıltısı tavandaki çatlakları gizliyor.

Ucuz laminat parkenin en kötü yerlerini örtmek için ikinci el halılar attım, vintage bir hava katmasını umduğum ama "bit pazarı buluntuları" diye bağırarak küçük renk sıçramaları.

Yatağım stüdyonun en uzak köşesinde, her rüzgar çıktığında çerçevesini sallayan bir pencerenin altına sıkışmış durumda. Yatak örtüsü yumuşak ve davetkâr, yine de yakın zamandaki bir çekimden sonra yaptığım tek savurganlık -İndirimde aldığım pahalı bir yorgan, parlak kırmızı kumaşı sıkıcı daireye karşı bir isyan.

Üstündeki duvara, sponsorlu bir reklamın en sevdiğim küçük bonuslarından biri olan, minik romantik kitap kapaklarından yapılmış tatlı bir ışık dizisi iliştiirdim. Bu küçük kaçış galerisini ve tamamen benim kontrolümde olan bir dünyayı hatırlatmasını seviyorum.

Bunun aksine.

Sigh.

Yatmadan önce telefonum çaldı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve telefona uzandım... Arayanın Shawn olduğunu fark ettim.

Gözlerimi kapatıyorum ve *gitmesini* istiyorum. Onunla, canlandırdığı anılarla ve bana hissettirdikleriyle uğraşmak istemiyorum.

Shawn

Babamın mezarını birlikte ziyaret etmek istiyorum.

Tabii ki kalbimi çalıyor. Şehre döndüğü için iyi davranmak istiyor. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyor. Yaptıkları için onu affetmişim gibi.

Babası benim babam değil, annemin kocasıydı. Onu on yıl önce gömdük ve onu çok severdim. Bana karşı iyiydi, bize karşı iyiydi.

Eski karısı velayeti bıraktıktan sonra oğlunu bizim eve taşıdığı gün hariç.

Yorganı bir kenara atıp bir fincan kahve içmek için mutfaka gidiyorum. Sanki telefonumun gözleri benimkilere dikilmiş gibi hissediyorum.

Beni mi izliyor?

Burada kameralar mı var?

Neden *benim* için bu kadar zahmete girsin ki?

Fotoğraf makinesini yanıma alıp mutfak masasının üzerine koyuyorum ve sanki uzanıp beni ısıracakmış gibi bir süre ona bakıyorum.

Tanrım, bu çok güzel.

Ondan uzağa bakıyorum. Böyle bir yere ait değil.

Küçük mutfak, eğer buna mutfak denebilirse, odanın diğer tarafında yer alıyor. Tek gözlü bir ocak, küçük tezgahın kenarında tehlikeli bir şekilde dengede duruyor ve mini buzdolabı yüksek sesle mırıldanarak komşumun tüm gün süren televizyon festivalinin hafif mırıltılarını bastırıyor. Bir çiftçi pazarından aldığım kurutulmuş lavanta ve bebek nefesiyle süslemeye çalıştım ama pek işe yaramadı.

Buradan gerçekten nefret ediyorum.

Toplanıp taşınmalıyım.

Ama burada bağlantılarım var. Birkaç saat içinde bir iş bulabiliyorum ve nihayet kendime bir isim yapmaya, müşteri bulmaya başladım. Artık influencer işleri arttığına göre, bu daha az acil bir ihtiyaç. Bir kez olsun biraz daha seçici olabilirim.

Hedeflerim ve arzularım var, bunlardan en önemlisi de kendime ait bir eve taşınabilmek için biriktirebildiğim her kuruşu bir kenara koymak. Biraz acı çektikten sonra kendi evimi satın almak.

Nereye istersem.

Kameraya dönüp bakıyorum. Mutfak masamın üzerinde sarmal bir yılan gibi duruyor; güzel, tehlikeli ve görmezden gelinmesi imkânsız. Yıpranmış ve yumuşak siyah deri kasası, pirinç aksanlarının keskin ışıltısıyla tezat oluşturuyor. Bir antika. Bir koleksiyoncunun rüyası.

Dokulu kağıda el yazılmış bir not yanında duruyor: "Akıllıca kullan."

Midem bulanıyor. İmzalı değil ama olması da gerekmiyor.

Onun adı ne?

"Affedersiniz." Bir psikopat gibi boşluğa konuşuyorum ama beni izlediği hissinden kurtulamıyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Bu çok saçma. Ama bu his, spor salonunda hissettiğimin aynısı, enseme diken diken ediyor ve bir türlü geçmiyor.

Gözlerim odanın köşelerine, pencereye, hatta dizüstü bilgisayarımın yanıp sönen küçük ışığına kayıyor.

Beni izliyordu. biliyorum.

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Yüksek sesle söylüyorum, yine kimseye söylemiyorum.

Ne yapıyorum ben? Şakaklarımı ovuyorum. Kendimi kaybediyorum.

Dairemin küçük alanını adımlıyorum, adımlarım yıpranmış halı tarafından boğuluyor. Beni izliyordu -zayıf noktalarımı bilecek, kameraya pervane gibi tutulacağımı tahmin edecek kadar yakından.

Polisi aramalıyım. O şeyi yakmalı ve onunla işimi bitirmeliyim. Onun yerine, parmaklarım deri kayışı kaşıyor.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve sandalyeyi şiddetle geriye iterek yere çarpmasına neden oluyorum. Ses beni sarsıyor, topraklıyor ve titrek bir nefes alıyorum. Bu normal değil. Bu normal değil.

Ama kahretsin, eğer bir parçam -küçük, hain- görüldüğünü hissetmiyorsa.

Kameraya bakıyorum, taşıdığı sırları açığa çıkarması için cesaretlendiriyorum. Filmde ne var? Ne yakaladı?

Bazı modern fotoğrafçılar artık karanlık oda kullanmıyor, dijital sanatın cazibesini tamamen benimsiyor ve eski yöntemlerden kaçınıyor. Ama ben... Ben seviyorum.

Filmi banyo tankına yerleştirmek beş dakikadan az sürüyor, ellerim otomatik pilotta çalışıyor, hareketlerim yılların pratiğiyle bilenmiş.

İlk görüntü görünene kadar.

Benim.

İzlendiğimden habersiz Melrose'da yürüyordum.

Ben, bir park bankında oturmuş, telefonumda geziniyorum, tamamen açıktayım.

Ben, apartmanıma girerken, anahtarlar elimde, akşamüstü ışığının gölgesinde.

Yumruklarımı masaya vuruyorum, banyoyu kullanmaya giderken banyo solüsyonu ellerime sıçırıyor. Eminim *oraya* bir kamera yerleştirmemiştir.

Ama banyoya gittiğimde, göz kamaştırıcı, titrek floresan aydınlatma bana buranın bu dairenin en kötü kısmı olduğunu hatırlatıyor. Sürekli nemli hissettiren fayanslar ve ne kadar kaçınmaya çalışsam da tenime yapışan bir duş perdesi ile sıkışık bir alan. Boyumun 1.80 olması iyi bir şey çünkü benden büyük biri o duşa sığmaz bile.

Duvara güneşin aydınlattığı bir ormanın çerçevesi baskısını astım, umut verici bir dokunuş ama bu bile pas lekeli armatürlerin ve çatlak bir aynanın gerçekliğini maskeleyemez.

Tanrım, buradan nefret ediyorum.

Işığı kapatıyorum ve elimde kahvemle odama dönüp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Söyleyeceğim birkaç şey var.

Yeterince eminim, Shawn yine iş başında, ve orada... bekle. Göz kırıyorum. Tekrar baktım.

Bu, normalde bir gönderime aldığım bildirimin *dört katı*.

Uygulamayı açarken gözlerimi kocaman açıp bakıyorum. Çenem çözülüyor.

Bir gecede, takipçimin hesabının beni etiketlediği videolar sayesinde adımın yanına üç farklı takipçi rozeti yapıştırıldı.

Hızlıca yaparken ağzım kurudu. Bu... bu para getir. *İyi* para, getirebileceğim herhangi bir fotoğrafçılık işinden on kat daha hızlı, hepsi evimin mahremiyetinde otururken.

Yapabilirim... eğer böyle devam ederse, bu bok çukurundan çıkıp kendime ait bir yere taşınabilirim-

Hayır.

HAYIR!

Kendimi buna kaptıramam... *Yapamam.*

Başka bir yolu olmalı.

Bildirimlerim bana başka bir video yayınladığını söylüyor.

Geçen hafta, mutlu bir şekilde kurgusal dünyalarım dalmıştım, orası... güvenliydi. Ve şimdi...

Ellerim titriyor ve başka tarafa bakamıyorum. Düğmeye tıklıyorum.

Nefes veriyorum. Artık onu şahsen gördüğüme göre, ekrandaki görüntüsü kalbimin göğüs kafesine öyle sert çarpmasına neden oluyor ki destek için yatağa tutunuyorum. Kamera onun en iyi açılarını gösteriyor, evet, ama onun yanında olmanın, duvara yaslandığında boynundaki damarları görmenin, kulağımda alçak, karanlık sesini duymanın, geniş omuzlarını ve güçlü gövdesini görmenin, benimle istediğini yapabileceğini ve yapacağını ve asla eskisi gibi olamayacağını bilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Ayrıca? *Çok güzel kokuyordu.*

Sigh.

Aman Tanrım. Islandım ve rahatsız oldum ve o bana dokunmadı

bile. Sertçe yutkunuyorum ve kendimi videoyu izlemeye

bırakıyorum.

Bu seferki yeni, sabahın erken saatlerinde çatıda çok aşına olduğum ışıktaki çekilmiş. Gözlerimi kısıyorum ve daha yakından bakıyorum - hayır, o *benim* çatımda değil. Endüstriyel borular ve gri deniz yerine, bu çatının farklı olduğunu söyleyebilirim. Daha yüksek.

Tabii ki öyle.

Video hem büyüleyici hem de tedirgin edici, neyi hedeflediğini tam olarak bilen birinin ham hassasiyetiyle çekilmiş. Çerçevenin içinde duruyor, geniş omuzları ekranı dolduruyor. Bu kez poz vermiyor ya da cilalanmıyor; duruşu rahat, neredeyse tembel, ancak daha önce olduğu gibi bir şekilde Bratva enerjisiyle *sırılsıklam*.

Belki de poz vermediği içindir. Belki de gerçek *içindir*.

Duvara , kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturduğunda sımsıkı sarılmış gücün alt akıntısını *hissedebiliyorum*.

Kamera her ayrıntıyı yakalıyor: kollarındaki damarlar, gizli güç ve *tehlikeyi* haykıran mürekkep.

Bir keresinde bir yerde okumuştum; bir kadın mürekkepli bir erkeğe doğal olarak ilgi duyar çünkü *bilir ki...* o erkek korkak değildir. Acıyı ve riskleri iyi bilen, onu yeni zirvelere taşımaya istekli bir adamdır.

Doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Çenesini tekrar görmek istiyorum. O kirli sakalı, o sırtışı görmek istiyorum ama en da... Gözlerini görmek istiyorum. Dudaklarının hareketinden konuştuğunu anlayabiliyorum.

Sertçe yutkunuyorum, yeniden başlatıyorum ve telefonumun sesini açıyorum.

"Seni koruyacak bir erkek istiyorsun," diye fısıldıyor, sesi alçak, sert ve o kadar seksi ki, kalçalarımın arasında bir ihtiyaç nabzı atıyor. Yutkunuyorum. O ince Rus tınısı her kelimeyi kadifeye sarılmış bir tehdide dönüştürüyor ve onu bütün gün konuşurken dinleyebilirim. Sadece ben değilim, yorum üstüne yorum geliyor, onunla flört ediyor, daha fazlası için yalvarıyor, ona ilk doğan çocuklarını ve evlenme teklif ediyorlar.

Bakışları, sanki doğrudan *bana* hitap ediyormuş gibi korkusuz.

Belki de öyledir.

"Bir beyefendi istemiyorsun, küçük kraliçe."

Yutkundum.

Bunda belki diye bir şey yok. Benimle konuşuyor.

Kamera hafifçe içeri kayıyor, maskeli yüzünü çerçeveleyiyor, gözleri o kadar ciddileşiyor ki nefesim kesiliyor. "Bir centilmen doğru olanı yapar. Kurallara göre oynar." Başını sallıyor, sonra daha yakına eğiliyor, hareketi kasıtlı. Sessiz bir yoğunlukla konuşurken boynundaki damarların hafifçe öne çıkmasını izliyorum. "Seni güvende tutmak için her kuralı, her yasayı çiğnerim." Ardından gelen duraklama kasıtlı, neredeyse zalimce, nefesini tutarken ekrandaki gerilim çatırdıyor.

"Hiçbir şey için durmam. Hiç kimse..." Sesi daha alçak bir perdeye düşüyor, daha sert. "Demek istediğim, *kimse* senin saçının teline zarar veremez."

O söylemiyor ama ben onun sözlerini yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum...

Ben hariç.

Yine de, Shawn'ın şehirde olması ve bunun gerektirdiği her şey bana tam olarak buna sahip olmanın ne kadar güzel olacağını hatırlatıyor.

Hayır.

Beni takip etti. Onu tanımıyorum.

Ona güvenemem.

Bir an için sessizlik ağır ve yüklü bir şekilde devam ediyor. Video aniden sona eriyor ve ardında kendi sığ nefes alışımın ve kalbimin gürültülü çarpışının sesini bırakıyor.

Titreyen parmaklarımla, mesaj üstüne mesaj gelirken mesajımı tıklıyorum. Onlara bakmak istemiyorum. Onlar Shawn, biliyorum.

Bunun yerine *onunkini* çekiyorum.

Bratvabloodline

Günaydın, küçük kraliçe. İyi uyudun mu?

Burada kontrolü elime almam gerekiyor, yüzden cevap vermiyorum ve bunun yerine arkadaşşımdan gelen mesaja tıklıyorum.

Bookbabe

AMAN TANRIM. Ember. EMBER. Bu adam senden çok hoşlanıyor!

ilgi mi duyuyorsun yoksa takip mi ediyorsun?

Ona gerçeğı söyleyemem. Anlatmak da istemiyorum. Bir şekilde çok kişisel.

Bookbabe

Ya yasalsa? Ya gerçekten senden çok hoşlanan seksi bir adamsa?

Bunu ona nasıl söylerim?

Flört etmek için garip bir yol, değil mi?

Bookbabe

Pek sayılmaz. Nelerden hoşlandığını biliyor. Temelde hey, kitapçı bir kızı maskeli bir adama dönüştürmek benim işim ve o da sana fanteziyi göstereyim TAM BURADA VE SENİ SEVİYORUM

Beni sevdiğini söylemedi.

Bookbabe

Pfft. Kızım. Günde dört kez sana yönelik videolar yayınlıyor. Bazı susamış kızlar onun sadece SENİN yorumlarına cevap vermesini biraz kıskanıyor.

Göz kırpıyorum. Bekle bir dakika. Ne? mi?

Başım ağrıyor. O aptal kahveyi yapmalıydım.

Sertçe yutkunuyorum. Bu... tamam, tamam. Bu yüzden ilgimi çekti.

Ya bunu doğru oynayabilirsem?

Ya... ya bu işi kendim için yapabilseydim?

Benim yerimde olsan ne yapardın?

Bookbabe

Ben de tam olarak senin yaptığını yapardım. Ona internette bok at. Onunla dalga geç. Bunu sonuna kadar kullan. Bildirimleriniz bir gecede arttı, takipçileriniz her saniye artıyor... ve belki de onu biraz araştırın. Henüz DM'lerine girmedim mi?

Evet.

Bookbabe

HAYATTA OLMAZ. Annnnnndddd???

DM'lerde bile içinde olduğundan daha flörtöz.

Bookbabe

SEEEE?!?! Senden hoşlanıyor. Gerçekten senden hoşlanıyor.

Ben de bundan .

Bookbabe

Haddini aştı mı?

Beni takip etmek, fotoğraflarımı çekmek, sonra da bana hayallerimin vintage fotoğraf makinesini vermek çizgiyi aşmak mıdır?

Ev adresimi arıyor ve... Evet. Evet, öyle.

Asıl soru şu... Buna değer mi?

Umurumda mı?

Emin değilim.

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

Bookbabe

Tamam. Dedigimi yap. Biraz eğlen. Onu araştır.

Ya gerçekten BRATVA'ysa?

Öyle olduğunu *biliyorum*. Öyle olmak zorunda.

Bookbabe

Hadi ama, gerçekten olamaz...

Bratva dövmesi ve Rus aksanı var.

Bookbabe

Yani... gerçekten varlar mı? Gerçekler mi?

Yüksek sesle gülüyorum.

Evet, tabii ki.

Bookbabe

Kitap dünyası için uydurulduklarını sanıyordum!

Buna gülümsüyorum.

Bazıları , bazıları değil

Bookbabe

Sırıtiyorum.

Bookbabe

Tamam, derse gitmeliyim. Ugggh, sorumluluk bir kez daha çirkin başını kaldırıyor. Le sigh. Beni haberdar edin!

Gündüzleri öğretmenlik yapıyor, *tüm* kimlik bilgilerini *akıllıca* sosyal medya hesaplarından uzak tutmasının nedenlerinden biri de bu. Bu arada ben de boynuma *Stalk Me* yazan bir neon tabela asmış olabilirim.

Freud bununla bir gün geçirirdi.

Mesajlarımı geri dönüyorum.

Resimleri gördüm.

Hemen cevap veriyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki biraz başım dönüyor.

Bratvabloodline

Ve son videomu görüyorum. Sana söz veriyorum, Ember. Blöf yapmıyorum. Her kelimesinde ciddiym.

Evet

Burnumun kenarını çimdikliyorum, nasıl cevap vereceğimden emin değilim çünkü dürüst olmak gerekirse? Bir parçam... bunu *istiyor*. Kitapları okumak için bu kadar zaman harcamamın bir nedeni var. Bu hesabı açmamın bir sebebi var. Ve elbette, kendime bunun bir fantezi olduğunu, bunu gerçekten istemediğimi söyleyip dursam da, bir parçamın -küçük, gizli, sessiz, kimseyle paylaşmadığım bir parçamın- doğrudan önümde duran şey hakkında fanteziler kurmadığını söylemek yalan olur.

Sertçe yutkunuyorum ve cevap vermiyorum. Hızlıca mesajlarımı kontrol ediyorum ve kanım donuyor.

Shawn dün gecedan beri bana 12 mesaj gönderdi.

Shawn

Hey, abla. Seni gerçekten görmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu ve şehre sadece bir süreliğine döndüm. Kahvaltı nasıldı?

Cevap vermediğimde, mesajlar giderek daha acil ve ısrarcı hale geldi.

Shawn

Neden beni görmezden geliyorsun? Bekliyorum.

Shawn

Alo? Uyanık mısın? Nerede yaşadığını biliyorum Ember. Eğer bana cevap vermezsen, şahsen geleceğim.

Bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum. Eğer onu azarlarsam, misilleme ve hayatımı cehenneme *çevirecek*.

Ama çocukluğumu kâbusa çeviren bu pislikle iyi geçinemem.

Shawn

Lütfen. Bazı şeyler değişti. Eskiden olduğum kişi değilim. Özür dilerim. Lütfen beni affet. Seni görmek istiyorum.

Aklımdan parlak bir fikir geçtiğinde başımı sallıyorum.

Çılgın, parlak, korkunç bir fikir.

Maskeli sapığıma bir mesaj yazarken öfke damarlarımda dolaşüyor. Ellerim titriyor.

Hey. Sapık çocuk.

Bratvabloodline

Ahh. Ben erkek değilim.

Kendi kendime gülümsedim. Sapık olduğumu inkar etmedi.

Bratvabloodline

Ne oldu?

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki biraz başım dönüyor.

Blöf yapmadığını söylemiştin.

Bratvabloodline

Ben değilim.

Bana zarar vermeyeceğini de .

Bratvabloodline

Sana asla zarar vermem.

Konuşmak ucuzdur, ama... ama...

Eğer bana zarar verecek olsaydı, çoktan verirdi. Değil mi?

Hayır, Ember, seni aptal kaltak - iç sesim beni bu boku kapatıp konuşmama devam etmeden önce uyarıyor.

Kahve içmek için buluşabilir miyiz?

Halka açık bir yerde, bana bir şey yapamayacağı bir yerde.

Telefonun diğer tarafındaki noktalar belirip kaybolurken nabzım hızla atıyor, tekrar geri geliyor, sonra kayboluyor.

Bekledim, bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Ciddi misin? Kahveden bahsediyorum ve internetteki sapığım tarafından hayalet mi oluyorum? Ondan bunu yapmasını isteyemem.

Yapamam ama

Bratva Online

Hiç sormayacaksın sanmıştım. Pencerenden dışarı bak, güzelim. Benimle çatıda buluş.

Aman Tanrım.

Donup kalıyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Perdeyi kenara çekerken elim titriyor ve işte orada, bir elektrik direğine rahatça yaslanmış, elinde iki kahve... dönüp benim binama doğru yönelmeden önce maskeli.

CHAPTER 9

E8BER

Çatı katının soğuk havası tenimi ısıtıyor ama omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderen şey bu değil.

O burada.

Tekrar.

Yani adam buralı. Bir yandan, bu beni korkutmalı. Diğer yandan.

Yalan söylemeyeceğim. Bir aşk kitabının sayfalarında yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Üzerimde yükselen varlığı baskıcı ve manyetik. Bakışlarıyla buluşmak için çenemi yukarı kaldırıyorum. Yüzünü kaplayan siyah maske pek bir şey ele vermiyor ama vücudu gerginlik saçıyor. Her santimi yırtıcı diye bağıyor.

Ve Tanrı aşkına, bunun için buradayım.

"Gönderilerin," diye fısıldıyor vücudumu şarkı söylemeye iten o aksanıyla, daha fazlası için yalvarıyor, sözlü ön sevişme gibi. Sertçe yutkunuyorum. "Tüm bu fanteziler. Onları yaşamaya ne kadar yakın olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Biraz zorlamam lazım. "Bunları seninle yaşamak istediğimi sana düşündüren ne?"

Öyle mi?

Maske takan birine hitap etmek biraz tuhaf hissettiriyor ama anonimlik, gizem... kalbim dakikada bir milyon kez atıyor.

Kendime okuduğum kitapların *fantezi* olduğunu hatırlatıyorum.

Gözlerine bakıyorum, düşünceli ve yoğun. O kadar büyük ki güneşi engelliyor. Titriyorum.

Eli bana uzandığında nefesimi tutuyorum. Parmakları çenemi sıyrıyor ve bakışlarımın onunkilerden ayrılmamasını sağlıyor. "Belki beni test etmene izin veririm - kimin kraliçesi olduğunu görmene izin vermeden önce beni ne kadar zorlayabileceğini gör."

"Ama sen... sen beni tanımıyorsun bile," diye fısıldıyorum.

"Öyle değil mi?" Daha da yaklaşıyor ve bu benim sinirlerimi geriyor. Zihnimi kurcalıyormuş, istediğimden fazlasını biliyormuş gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Arkamı dönüyorum ve bana doğru bir adım attığında onu iterek geçmeye çalışıyorum.

Bileğimi yakalıyor ve tekrar ona dönene kadar nazikçe ama sertçe çeviriyor. Benim nefesim kesildi ve onunki de maskenin içinden zorlukla geliyor.

"şunu," diyorum, sesim hissettiğimden daha kararlı. "Maskeyi."

Bir an için kımıldamıyor. Bu hareketsizlik beni tedirgin ediyor. Sonra yavaşça ellerini kaldırıyor. Sanki yüzü yerine bir silahı ortaya çıkarıyormuş gibi, maskenin kenarlarını kasıtlı bir dikkatle çekiyor.

Ellerim hâlâ onunkilerin üzerinde. "Bırak beni," diye fısıldıyorum.

Ellerini indirip başını salladığında içimi bir heyecan kaplıyor. Sanki bir perdeyi kaldırıyormuşum gibi hissediyorum çünkü ikimiz de biliyoruz ki o maske bir kez çıktığında geri dönüşü yok. Birbirimize doğru attığımız bu adımı geri alamayız.

Kumaşı yavaşça kaldırırken kalbim hızla çarpıyor. Kirli sakalına takılıyor. Elimi altından geçirdiğimde kendi ürpertisini bastırıyor, bir inilti boğazında düğümleniyor. Büyük eli belime uzanıyor.

Yüzüme yayılan sırtışa engel .

Çenesinin o güçlü, erkeksi kesimi. Zeytin rengi teni. Hafifçe ayrılmış dolgun dudaklar.

Maskeyi tamamen kaldırmadan hemen önce, bana yardım etmek için bir elini kullanıyor ve maskeyi yolun geri kalanından çekiyor.

Ve bunu yaptığında, karnıma bir yumruk gibi çarpıyor.

Onu tanıyorum.

Sesinden ya da hareketlerinden değil. Hayır, o yüz - keskin çene çizgisi, karanlık, düşünceli gözler ve alnını kesen silik yara izi. Spor salonumdaydı. Beni izliyordu. Bana meydan okuyan, beni izleyen, yoğunluğu midemi korku ve hayranlık arasında bir şeyle çalkalamama neden olan adam.

Ayrıntıları not etmekten gurur duyarım. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum.

Geri çekiliyorum.

"Sen," diye fısıldıyorum, sözcük ben durduramadan ağzımdan kaçıyor. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve ellerim unutulmuş kahve fincanını tek can simidimmiş gibi sıkıyor.

Sırıtsı, hafif ama açık bir şekilde, ağzının köşesinde kıvrılıyor. "Seni izliyordum," diye itiraf ediyor, sesi olması gerekenden daha samimi hissettiren alçak bir gümbürtü. "Ve sen de fark ettin. Fark ettin, değil mi?"

Tartışmak, inkar etmek istiyorum ama yapamıyorum. Elbette fark ettim. Ona benzeyen birini unutamazsınız, özellikle de sizi gördükleri en büyüleyici şeymişsiniz gibi izlediklerinde. Ama bu nedenini açıklamıyor. Neden saklanıyorsunuz? Neden şimdi?

"Neden maske?" Başımı sallayarak, sesimi sakın ve kontrollü kalmaya zorlayarak soruyorum. "Neden bütün bu oyunlar?"

Gülümsemesi kayboluyor, yerini daha karanlık, daha ağır bir şey alıyor. "Çünkü yalan söylemedim, küçük kraliçe," diyor basitçe, sanki yerçekimi kadar değişmez bir gerçekmiş gibi. "Benim adım Rodion Kopolov. Kopolov ailesinin üçüncü komutanı.

Bratva. Yüzümü internete koyarsam hapse atılabilir ya da öldürülebilirim." Omuz silkiyor. "Ayrıca? Hoşuna gitti."

Ama yine de... sanki gerçekliği o kadar sıra dışı ki, tüm bunlara bir anlam veremiyorum. İkiye bölünmüş durumdayım. Bu cüret kanımı kaynatıyor ama yine de sözlerinin çekiciliğini görmezden gelemiyorum. Tamamen haksız değil. Entrika her zaman tercih ettiğim bir uyuşturucu olmuştur.

Ama *Bratva*'ya takıldım.

O gerçek, tehlikeli ve çok yakınımnda duruyor. Elbette yalan söylüyor olabilir, ama bir şekilde yalan söylemediğini biliyorum. Bir çeşit bilişsel uyumsuzluk var. Önümde duruyor, üzerinde Bratva'nın işareti var. *Bratva olduğunu* söylüyor.

"Bundan hoşlanmıyorum," diyerek geri adım atıyorum. Şimdi yalan söyleyen benim.

Yalan söyleyen kesinlikle benim.

"Evet, biliyorsun," diyor beynimi kısa devre yaptıran o hınzır sırıtişıyla. "Mesajlarını okudum Ember. Ne istediğini, kimse izlemediğinde ne hayal ettiğini biliyorum. Videolarının her birini tekrar tekrar izledim. Okuduğun kitaplara baktım. Hayal ettiğin her fanteziyi biliyorum ve biliyorum ki benimle gerçekten bir sorunun olsaydı beni uzun zaman önce engellerdin. Ama yapmadın. Bu videoları çekerek risk aldım, çünkü biliyorum... Sana gerçekten istediğin şeyi verebilecek kişi benim."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Kızgın olmalıyım. Kahretsin, kızgınım. Ama bunun altında başka bir şey var, adını koymak istemediğim bir şey. Tehlikeli bir şey.

"Beni tanımıyorsun," diye tekrarlıyorum, kelimeler niyet ettiğimden daha zayıf çıkıyor.

Eğildiğinde, konuşurken nefesi yanağıma değiyor. Sesi bir vaat, karanlık ve elektrikli. Dudakları yanaklarıma değecek şekilde eğiliyor ve söylediği bir sonraki şey beni ürpertiyor.

"Bunun bir yalan olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun ve eğer benim olsaydın, bunun işe yaramayacağını sana söylemiştim, değil mi? İçeri giriyoruz, küçük kraliçe. Birinin derse ihtiyacı var."

CHAPTER 10

RODIAÇIK

Hoşuna gitmedi ama maskeyi tekrar taktım.

Taktığımda nasıl davrandığını seviyorum.

"Aklımdaki bu değildi," diyor sevimli bir kaş çatmayla. Gülümsememi bastırıyorum.

Ona öğretmem gereken bir ders olduğunu söylediğimde, gözlerinin parlamışından aklındakinin tam olarak ne olduğunu anlayabiliyordum. Neredeyse o anda onu dizlerimin üzerine çekecektim çünkü bunu arzuladığını biliyorum. Videoları izledim. Tepkilerini gördüm. E-okuyucusuna girdim ve onu bulduğumdan beri altını çizdiği ve önerdiği her bölümü okudum. Güçlü, tercihen maskeli bir adam tarafından alt edilmekten ve cezalandırılmaktan bahsettiği dikişlerin geldiğini gördüm.

Bunların bir kısmının sadece fantezi olduğunu biliyorum ama hazırlıklı olduğundan da emin olmak istiyorum. Kendimizi nasıl savunacağımızı bilmemiz önemli.

"Söyle bakalım. Shawn kim?"

Ne öğrendiğimi biliyorum ama söyleyeceklerini kendi ağzından duymak istiyorum. Tüm vücudu donuyor. Sadece bir saniyeliğine. Görmem için yeterli

Yüzünü meydan okuyan bir şekle sokmadan önce gözlerindeki gerçek. "Bu ismi nereden biliyorsun?"

"Önce ben bir soru sordum." Sesim kısılıyor, alçak ve sakın, fırtınadan önce gelen türden bir sakınlık. Bundan nefret ediyor -yüzündeki öfke parıltısını görebiliyorum

-Ama umurumda değil. Mesajları gördüğümde değil. Bir şeylerin doğru olmadığını bildiğim zaman değil.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersliyor ve sanki onu koruyacakmış gibi kollarını kendi etrafında sarıyor.

"Yanlış." Ona doğru bir adım atıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, maske beni daha keskin, daha soğuk hissettiriyor, tıpkı bir silah gibi. "Seni rahat bırakmıyor ve sen benimsin, bu yüzden benim işimi yapıyor."

Çenesini inatla yukarı kaldırıyor ama konuşurken sesi titriyor. "Peki bu konuda tam olarak ne yapacaksın? Onu dövecek misin? Öldürecek misin?"

"Eğer ihtiyacım olursa." Kelimeler aramızda asılı kalıyor, ağır ve sarsılmaz. Ben ciddiylim ve o da bunu biliyor.

Yanakları renklenirken bile alay eder, topuğunun üzerinde döner ve odanın diğer tarafına doğru volta atar. "Senin kahraman kompleksine ihtiyacım yok Rodion. Onunla başa çıkabilirim, biliyorsun."

Kızgın olduğunda bile adımını söylemesini seviyorum.

Tekrar duymak istiyorum.

"Belki yapabilirsin, belki yapamazsın," diye çıkışıyorum, niyet ettiğimden daha keskin bir şekilde. İrkildi ve kendimi nefes almaya, uçurumun kenarından geri çekilmeye zorladım. "Henüz değil." Sesim yumuşuyor ama maske onu soğuk tutuyor. "Ama sana öğreteceğim."

Bana doğru dönüyor, yeşil gözleri alev alev yanıyor. Ağzını kapıp ona terbiye vermeden önce çenesinden tutup gözlerini kendime çevirmesini sağlamak istiyorum. "Bana tam olarak *neyi* öğreteceksin?"

"Dövüşmek için. Bu yüzden ilk nefsi müdafaa dersini veriyoruz."

Gölüşü keskin, neredeyse kendini küçümseyici, ama altında bir şey var - kendinden şüphe belki de -. "Sen delisin."

"Ve sen de umursamazsın," diye karşılık veriyorum, aramızdaki mesafeyi tekrar kapatarak. Bu sefer geri çekilmiyor, bakışları maskemle gözlerim arasında gidip geliyor. Gözbebekleri büyüdüğünde ve gözle görülür bir şekilde yutkunduğunda, bu sadece zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Ember çok tahrik olmuştu. "Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun, küçük kraliçe. Kendini nasıl savunacağını bile bilmiyorsun. Birinin sana dokunmasını engellemek için her zaman yanında olmayacağım."

"Öyle mi?" diye meydan okuyor. "Kendimi savunma eğitimi aldım. Sıkı çalışıyorum." Dudaklarını yalayıp bakışlarımla buluştuğunda sesi boğuklaşıyor. O tepki vermeden bir adım öne çıkıp alanını daraltıyorum. Nefesi kesiliyor ve sanki içgüdüsel olarak beni uyarmak için küçük elini kaldırıyor ama hareketi yavaş ve geniş. Zar zor bir çabayla, onu incitmeden bileğini tutuyorum, sadece hareketsiz bırakacak kadar.

Vücudu sertleşiyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Bir noktayı kanıtliyorum," diye mırıldanıyorum. Bileğini hafifçe daha fazla büküyorum, dengesini değiştiriyorum, böylece öne doğru sendeliyor, göğsü benimkine sürtünüyor. Serbest eli gezinirken, sanki savaşmak mı yoksa kaçmak mı istediğinden emin değil gibi.

Ne istediğimi biliyorum. Kendimi tutuyorum ama bunu kanıtlamak istiyorum.

"Bırak beni," diyor ama sesindeki titreme onu ele veriyor. Saçının bir tutamı yüzüne çarpıyor ve öfkeli bir kaş çatmayla onu ağzından çıkarmak için nefesini üflüyor.

"Tutuşunu kır. Çekme," diye emrediyorum, onu bırakmadan önce bileğini tuttuğum yerden kurtarıyorum. Tökezleyerek geri çekiliyor, kollarını ovuşturuyor, yanakları kızarıyor. Bana ters ters baksa da güveninin sarsıldığını söyleyebilirim. "Bana bir şans vermedin-"

"Tam olarak demek istediğim bu." Yaklaştığımda, bu sefer geri çekilmiyor. "Gerçek bir dövüşte hiç şansın *yoktur*. Tek hamle hakkın var. Eğer yapamazsan

say... kaybedersin."

Dudakları aralanıyor ama konuşmuyor, öylece duruyor, göğsü inip kalkıyor, bakışlarındaki hayal kırıklığı belli oluyor.

"Hâlâ kendini savunmayı bildiğini mi

sanıyorsun?" "Siktir git."

"Dikkatli ol, küçük kraliçe." Bakışlarını tutarak başımı sallıyorum. "Derin sularda yüzüyorsun."

Sertçe yutkunuyor, bana bakarken boğazı düğümleniyor. "Peki bana bir şey öğretmene izin vereceğimi nereden çıkardın?"

Daha da yaklaşıyorum, maske sözlerimi daha karanlık, daha ağır hissettiriyor. "Çünkü haklı olduğumu biliyorsun."

"Tanrım, çok kibirlisin."

"En sevdiğin kahve siparişini ve en sevdiğin kitapları biliyorum. Sana internette zorbalık yapan piçin evine gitmemek için kendimi tutmam gerekti - ve evet, adresini aldım ama sana saygı duyması konusunda ona bir ders vermek için kendimi tuttum. Ve sen de sana karşı gerçek hayatta bir tehdit olup olmadığını kontrol etmeyeceğimi mi düşündün?"

Başımı sallıyorum. Sadece keskin nefesiyle bozulan sessizlik onu takip ediyor. Sonra nihayet iç çekiyor, düşünürken alt dudağını ısırıyor.

"Tamam. Ama garip güç gösterisi saçmalıkları yok, tamam mı? Sadece bana ne yapacağımı göster. Lütfen," diye düzeltiyor.

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Nasıl , küçük kraliçe."

Küçücük oturma odasında yer açıyoruz - açacak fazla yer de yok zaten. Ceketimi silkip koltuğuna atıyorum ve kollarımı sıvıyorum. Beni temkinli bir şekilde izleyişini kaçırmıyorum, elleri kendini savunmaya hazırmış gibi seğiriyor.

Önümdeki boşluğu işaret ettiğimde yüz hatlarında bir gölge belirliyor. "Buraya gel."

"Sana güvenmiyorum."

"Güzel," diyorum, sesim gergin. "Bana güvenmek aptallık olur."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Kendinle çelişiyorsun ve benim oyun oynayacak vaktim yok. Şimdi *buraya* gel."

Tanrım, avuçlarım onun kışını tokatlamak için kaşınıyor.

İsteksizce benim alanıma giriyor, kesilmiş bir şekilde duruyor. "Şimdi ne olacak?"

"İlk ders: özgüven," diyorum arkasına geçerek. Ellerim kalçalarına yerleştiğinde hafifçe sıçırıyor - sıkı değil, ama onu yeniden konumlandırarak kadar sert. Kalçalarının dokunuşum altındaki hissini seviyorum, sıcak ve esnek.

Yüce İsa. Çaba sarf ederek kendimi dersimize geri

getiriyorum. "Asla savunmasız görünme. Dik dur."

Sertçe nefes veriyor, omuzları yükseliyor. "Bunun gibi mi?"

"Daha iyi," diye mırıldanıyorum, sesim artık daha kısık. Duruşunu incelemek için geri çekiliyorum. "Rahatla."

"Sahte Bratva erkek arkadaşına hem güvenmen hem de güvenmemen gerekirken, kendinden emin ve kırılğan olmayıp rahat olman gerekirken rahatlamak zor. Tahrik olmam mı gerekiyor? Kızgın mı? Gergin mi olmalıyım?"

Onun önünde yürürken sessiz bir kahkaha attım. "Evet. Şimdi. Vur bana."

Kafasını kaldırdı, gözleri irileşti. "Ne?"

"Vur bana," diye tekrarlıyorum, kollarımı açarak. ", Ember. Dövüşmek mi istiyorsun? Neyin var göster bana."

"Saçmalıyorsun."

"Çılgın, saçma, deli. Daha kötülerini de duydum. Öğrenmen gerek." O öğrenmeyince, ben onu teşvik ettim. "Benden korkuyor musun? Yapamaz mısın?"

Tartışmaya başlamadan önce bileğini kavriyorum - sert değil, sadece onu ürkütecek kadar. Nefes nefese kaldı, onu sabit tuttuğumda vücudu sertleşti.

"Şimdi ne yapacaksın?" Soruyorum, sesim alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Dudakları aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bileğini çekerek kurtulmaya çalışıyor ama ben bırakmıyorum.

"Yanlış," diyorum usulca, onu yönlendirecek kadar gevşetiyorum tutuşumu. "Daha önce söylediklerimi unutma. Sen çekmezsin. *Kıracaksın*." Elini sertçe bükerek ona kendini nasıl kurtaracağını gösteriyorum. "Hızlı, keskin. Sonra zayıf noktalara git-bilekler, dirsekler, dizler."

Başını sallıyor, tekrar denerken dudağını ısıırıyor. Bu sefer ve muzaffer bir huff ile kurtuluyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum kendimi durduramadan. Övgü göğsümde kabarıyor. Gülümsemesi duraksıyor, yanakları kızarıyor. "Bana öyle deme."

"Neden olmasın?" Başımı eğiyorum. "Hoşuna gidiyor."

Çenesi havada, bakışlarımı tutuyor. ""

Bir adım daha yaklaşıyorum, onun üzerinde yükseliyorum, sesim tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "Yalancı."

Nefesi kesiliyor. Onun içindeki mücadeleyi, korku ile başka bir şey arasındaki savaşı -itiraf etmek istemediği bir şeyi- görmeyi seviyorum. Parmağımı yüzünün yan tarafında . "Gerçekten hoşuna gitmediğini mi söylüyorsun?" Başımı sallıyorum. "Videolarını izledim, küçük kraliçe. Kink'i övmekten çok hoşlandığını biliyorum." Bir an için maskemi kaldırıyorum, eğiliyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Seninle gurur duyuyorum." Kulağını ısıırıyorum ve ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. "Çok çabuk öğreniyorsun."

"Ugh," diyor hararetli bir fısıltıyla. "Belki..."

Ayağa kalkıyorum. "Mhm." Kıçına sert bir tokat atıyorum. "İşimize dönelim."

Bir saat sonra ikimiz de yorulmuştuk ve Ember çok iyi bir öğrenci olduğunu göstermişti. Tüm bu durum hakkında biraz daha iyi hissediyorum.

"Aç mısın?" Lanet olası şeyi kırmamak için kanepenin kenarına dikkatlice oturarak soruyorum. Gerçekten böyle bir daire için yaratılmamışım. Sanki oyuncak bir evde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Kapılardan zar zor geçebiliyorum.

"Genelde kahvaltı etmem," diyor kahve fincanına doğru başını sallayarak.
"Kahve yeterli."

"Kahvaltı yapmıyor musun? Tanrım. Kahvaltı etmek zorundasın." "Ama ya istemiyorsam?" diye tersliyor, kollarını kavuşturuyor. "Kes şunu, küçük velet. Ya sana söylersem?"

"Bunun senin kararın olduğunu söylediğimi hatırlamıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. " et. Çevrimiçi takipçilerimizi kızdırmak için bana iyi bir neden veriyorsun."

Ember başını sallar. "Asla olmaz. Bence dış görünüşümüzü korumalıyız. Onları tahmin etmeye devam etmeliyiz. Birbirimizle gerçekten bir ilişki içinde olduğumuzu ima etmeye başlarsak ikimiz de tehlikeye gireriz çünkü belli ki-" Parmağını kaldırıyor. "Hâlâ değiliz. Değil miyiz? Bunu anlıyor musun?"

Oh, anladım. Geri adım attığımda yanaklarının nasıl kızardığını da gördüm, aramızda bir şey olmadığını bildiğimden emin olmak için.

Ha. "Her neyse."

Onun kanepesine oturduk. Daha doğrusu o koltuğuna oturuyor, ben de kırmamak için kenarda sallanıyorum. Kendimi veli toplantısında bacaklarını ilkokul sırasının altına sıkıştırmaya çalışan bir baba gibi hissediyorum. Bu çok saçma.

Ember kanepede arkasına yaslanıyor. "Yemek yapar mısın, *Bratva oğlan*?"

Gözlerimi ona diktim. "Bana bir kez daha *Bratva*'cık de bakalım nereye varacaksın."

Gözlerinin parlaması ve yanaklarının kızarması - sikim bu sonraki hamleyi tamamen destekliyor.

"Sadece basit bir soru sordum," diyor alçak, baştan çıkarıcı bir sesle. "*Bratva çocuğu*."

Sol elimle bileklerini kolayca kavrayıp içine çekiyorum ve hiç çaba harcamadan onu kucağıma yatırıyorum. Ciyaklıyor ama ben bunun için buradayım ve onu alt etmek çok kolay. Hiç zorlanmadan telefonumu alıyorum, video kamerayı açıyorum, kayda basıyorum ve küçük kitap raflarından birine yerleştiriyorum. Onun evinde olduğumuzun anlaşılmamasına dikkat ediyorum.

"Aman Tanrım!" diyor, elimden kurtulmaya çalışıyor. "Kayıt mı yapıyorsun? Ne oluyor be?"

Avucumu kıkına vurmadan hemen önce itiraz ediyor. Avucum tüm kıkını kaplıyor. Çok tatmin edici.

Kıvranıp bacaklarını makasladığında, aletim onaylıyor.

"Söyleneni yapmayan kötü kızların başına bu gelir," diye fısıldıyorum avucumu kaldırıp kıkına tekrar vurmadan önce. "Ezilmek istediğini söylüyorsun ve sonra ilk fırsatta bana cevap veriyorsun. Bu seni nereye götürecektir. Ama sanırım bunu biliyorsun."

Kıvrınması yavaşlayana ve nefesi ağırlaşana kadar onu tekrar tekrar tokatlıyorum. Dizlerime kapandı, tamamen uysaldı.

"Değil , küçük kraliçe?"

"Ne yapmadım mı?" diyor nefes nefese bir fısıltıyla. "Sonunun

böyle olacağını bilmiyor muydum?"

"I-" Kapı çalınıyor, o kadar yüksek ve keskin ki kapı tıkırdıyor. "Ember. İçeride olduğunu biliyorum. Aç kapıyı!"

Daha önce Shawn'ı öldürmek istemiştım. Şimdi ise, o pisliğin ona ne yaptığını hâlâ bilmediğim için, ölümünü yavaş ve acı verici bir zamanlama ile gerçekleştirmek istiyorum.

"Ne mükemmel zamanlama," diye mırıldanarak onu kucağımdan indiriyorum. Parmağımla çenesini eğiyorum. "Burada işimiz bitmedi. Gidip şu kapıyı açacağım."

"Masken takılıyken

mi?" Bir nefes

üflüyorum.

Kapı tekrar çaldı. Maskemin kenarına uzanıyorum ve bir hamlede çekip çıkarıyorum. Gözlerinin irileşmesini izliyorum. Çıkarmamdan hoşlanıyor.

Elini bana doğru uzatarak işaret parmağıyla yanağımı çiziyor. Gözlerimi kapatıyorum ve hazır olmadığım bir duygu seline karşı koyuyorum. "O maskeden asla kurtulma."

Lanet olsun.

Elini uzatıp avucunu öpüyorum. "Şu kapıya bakacağım."

Üzerimdeki silahları zihnimden kontrol ediyorum ama eğer bu adam şüphelendiğim gibi bir dangalaksa ellerimden başka bir şeye ihtiyacım olmayacağını biliyorum. Zaten kardeşimle birlikte yürüyen ölü bir adamım ve bu sınırı zorlamama gerek yok.

Kasıtlı bir yavaşlıkla kapıya ilerliyorum, kola uzanırken boynumu kırıyorum. Kapıyı açtığımda, orada duran adamı tanımamak mümkün değil. Shawn mesajlarında yazdığı kadar kendini beğenmiş ve kendinden memnun görünüyor; uzun boylu ama benden kısa, sarışın, sinekkaydı traşlı, kibirli.

Yine de kapı aralığını doldurduğumu gördüğü anda kendine güveni sarsılıyor. Kaşlarının çatılmasını ve dairenin içine bakmaya çalışarak beni geçmesini izliyorum. "Uh, sen de kimsin?"

Kapının pervazına rahatça yaslanıp ne kadar büyük olduğumu görmesini sağlıyorum. "Asıl soru şu: Davet edilmediğin zaman genellikle birinin kapısını çalar ?" Kollarımı kavuşturuyorum ve dilimi şaklatmadan önce başımı sallıyorum. "Bunlar berbat davranışlar."

"Affedersiniz?" Gergin bir şekilde gülerek yaklaşmaya çalışıyor. "Ember'la konuşmak için buradayım. Burası onun yeri, değil mi?" Ellerini kalçalarına koyarak daha uzun durmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Nesin sen, onun güvenliği falan mı?"

"Ya da başka bir şey."

Kıpırdamıyorum, duruşumu gevşek tutuyorum ama açıkça komuta ediyorum. Onun gibi dangalakların gözü kolayca korkar. "Şunu basitleştireyim. Seni görmek istemiyor. Arkanı dön ve bunlar hiç olmamış gibi davranalım."

Yalan ama yutmayacağını biliyorum.

"Hey." Ember'ın sesi arkamda çınlıyor. Omzumun üzerinden baktığımda onu orada dikilirken buluyorum, kollarını kavuşturmuş, yanaklarında hâlâ bir kızarıklık var. Belli ki kendini toparlamaya çalışıyor ama sesinde çelik var. "Shawn, git. Seninle konuşmak istemiyorum."

Shawn'ın yüzü yaralı bir maskeye dönüşüyor ama gözlerindeki manipülasyon parıltısını yakalıyorum. Etrafıma bakmaya çalışarak yaklaşıyor. "Ember, ama. Bu adamın senin adına konuşmasına izin verme. Bir geçmişimiz var. Sadece konuşmak istiyorum."

"Onu duydun," diye homurdanıyorum, tam boyuma doğru doğruluyorum. "Gitmemi söyledi."

Bu adamı, her kimse, yere sermenin Ember'ın iyiliğini kazanmanın en iyi yolu olduğundan emin değilim ama sınırları zorluyor.

Shawn'ın maskesi çatlar ve sesi keskinleşir. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bu benimle onun arasında-"

Bir adım öne çıkıyorum, onu koridora doğru tökezlemeye zorluyorum. Sesim tehlikeli bir sakinliğe bürünüyor. "Ben sana 'hayır'ın ne demek olduğunu seve seve hatırlatacak adamım. Dene beni."

Onu öldürme. Öldürme. Öldürme. Öldürme. Onu. Yanlış bir adım atarsam *beni* öldürmeye hazır olan kardeşlerimin yüzleri gözümün önüne geliyor.

Bir an için, Shawn'ın kabadayılığı kendini korumasıyla savaşıyor. Çenesi geriliyor, ama aradaki boyut farkı ve benim korkusuz bakışlarım anlaşmayı sağlıyor. Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor ve kaşlarını çatarak geri çekiliyor.

"Peki. Ben gidiyorum," diye mırıldanıyor ve omzumun üzerinden Ember'a sert bir bakış fırlatıyor. "Ama daha işimiz bitmedi, Ember."

"Evet, öyleyiz," diye sesleniyor, vücudundaki gerginliğe rağmen sesi sabit. "Geri gelmeyin."

Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce bana son bir kez daha bakıyor. Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Bir kapı çarpıyor. Tamamen gözden kaybolana kadar izliyorum, sonra kapıyı kapatıp arkamdan sıkıca kilitliyorum.

Döndüğümde Ember beni izliyor, kolları hâlâ kavuşturulmuş ama duruşu artık daha yumuşak. Dudakları aralanıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Onun yerine bana yaklaşıyor.

"Bu çok ateşliydi," diye fısıldıyor. "Gerçeklik ve fantezi arasındaki fark? Şuradaki mi? Her iki cephede de kontrol ediliyor."

değil. Onu öpmem gerek. Öpmek .

yaslanıyoruz. Dudakları buluştuğunda, bir iniltiyi bastırıyorum. *Fuuuck*.

Ellerimi beline doğru kaydırıp onu kendime doğru çekiyorum, o ayak parmaklarının ucuna basarken parmakları saçlarıma dolanıyor. Tereddüt yok, şüphe yok, sadece sıcaklık ve istek var ve ben de bu lanet enerjiye ayak uyduruyorum.

Başını eğip öpücüğü derinleştirirken tırnakları kafa derime sürtünüyor. Ellerim kalçalarında sıkılaşıyor ve sırtı duvara çarpına kadar onu geriye doğru yönlendiriyorum. Ağzıma doğru soluk soluğa geliyor ve ben de fırsattan istifade alt dudağını ısırıp yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Şeytanı baştan çıkarıyorsun," diye uyarıyorum onu, sesim kısıtlamayla sertleşiyor.

"Belki de ısırmasını umuyorum," diye fısıldıyor, sesi nefes nefese. Isınmış. Adının hakkını veriyor.

Ona ikinci bir tahmin yapma şansı vermiyorum. Ağzını tekrar yakalıyorum, ellerim onu yerinde sabitlemek için yanlarından yukarı kayıyor. İçime doğru eğildi ve tüm kontrolümü kaybetmeme saniyeler kaldı.

Ama bu kez geri çekiliyor, dudakları şişmiş ve nefesi kesik kesik geliyor. Bakışlarımla buluştuğunda yeşil gözleri alev alev yanıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Shawn'ın gözünü korkutmana izin vermem, bana patronluk taslamana izin vereceğim anlamına gelmiyor."

Sırıtiyorum, yüzündeki bir tutam saçı fırçalıyorum. "Bunu göreceğiz, küçük kraliçe."

Telefonuna bakarak inliyor. "Kahretsin! Çekime gitmem gerek. Söz vermiştim."

"Ve kardeşlerimi kontrol etmem gerekiyor." İsteksizce ondan uzaklaşıyorum. Gitmem gerektiğini biliyorum. Ona güvenmeyi öğrendiğinden emin olmalıyım.

ve Şu anda, çok ileri gittim. "Bu gece, Ember."

CHAPTER II

RODİAÇIK

Biriyle çıkmak için garip bir yol ama işte buradayım, binasının önündeyim, elimde kahve ve maskem yerinde.

Dün gece kararımı verdim. Los Angeles'taki bağlantım, para ve için yeterince iyi çalışan bir dedektif, Ember hakkında ihtiyacım olan şeyi çıkardı
-Ve üvey kardeşi Shawn.

Adını duyduğunda irkilmesi, mesajlarında donup kalması... Yeterince görmüştüm. Ona gönderdiği mesajları mı?

Sağduyunun canı cehenneme. Kardeşlerim bunu
atlatacaktır. Onu öldüreceğim.

Bu sabah Rafail'den her biri bir öncekinden daha keskin mesajlar geldi.

Rafail

Gelecek hafta Romanovların Galası var. Bir kadın getirmelisin, Rodion. Herkes izliyor. Tanrım. Keşke karın olsaydı.

Buna odaklanamam, henüz değil. Beni çok az tanıyor, bana kesinlikle güvenmiyor ve başka birini götürmemin hiçbir yolu yok.

Ben de konuşmayı sonlandırdım ve mesajlarımızı sessize aldım. Şimdilik.

Ama Tanrım, ona bir teklifte bulunmak için neler yapmak istemezdim. O boktan daireden, umursamaz "açlıktan ölen sanatçı" rutininden, ara sokaklarda silahsız dolaşmaktan bir kaçış. Kur yaptığı tehlikeyi görmedi.

Ember Steele. Sert ama erkeklerin ona bakışına karşı kör.

Shawn'ın düşüncesi göğsümde karanlık bir şeyi ateşliyor. O piç ona bir daha dokunamayacak.

Dikkatsizliği için bir hesaplaşmayı hak ediyor - sanki bir hedef, bir ayartıcı değilmiş gibi şehirde dolaşıyor. Elimde olsa, sırf bu yüzden onu dizlerimin üzerine yatırırdım. Ona kime ait olduğunu hatırlatmak için iyi bir şaplak.

Şimdilik bekliyorum.

Onun için planlarım var, yapmak istediğim şeyler var... eğer tüm bunları yapabilirsem ve Aynı zamanda kardeşimi de yatıştırmak.

Ama kendimi aşmamalıyım.

Ya gün ışığında aklı başına gelir ve bana siktirip gitmemi söylerse?

Ön kapısı gıcırdayarak açılırken kahve fincanlarını daha sıkı kavrayarak ağırlığımı değiştiriyorum.

Bu kadınla pervasızlığı ve savunmasızlığı konusunda yüzleşmem gerekiyor, bu yüzden bugün uğramak isteyip istemediğimi sorduğunda tereddüt bile etmedim.

Kapı açılıyor ve birkaç saniyeliğine düşüncelerim çılgılık atarak durma noktasına geliyor.

O burada.

Onu daha yeni gördüm ama sanki ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum.

Hayatımda asla Shawn'ın lanet gösterisinden sonra yalnız kalmasına izin vermezdim; asla onun üzerinde olacağını hayal edemezdim

Ama benim evime gelmiyor, benim de onda kalmama izin vermiyor.

Sanırım onun dünyasında bu mantıklı. Benim dünyamda ise, ben lanet bir uyum sağlıyorum ve sabrım tükenmek üzere.

Dışarı çıktığında nefesimi tutuyorum. Hafifçe aralanmış dudakları bakışlarımı lanet bir mıknatıs gibi çekiyor, sabah güneşi saçlarındaki bakırı yakalıyor. Zümrüt yeşili gözleri benimkilerle buluştuğunda tanıyarak açılıyor, bir an için nefesi kesiliyor. Bir anda genişleme kayboluyor, yerini keskin, daralmış bir bakış alıyor.

Gergin bir şekilde yer değiştirmesine ve yanaklarının pembeleşmesine rağmen sesi konuşkan.

İlginç.

"Hey. Maske olayına gerçekten ayak uyduruyor muyuz?"

Hemen cevap vermiyorum, kahve fincanlarından birini ona doğru uzatırken kelimelerin aramızda yerleşmesine izin veriyorum. Önce almıyor, bakışları benimle içecek arasında gidip geliyor, sanki yüzüme fırlatıp fırlatmamayı tartıyormuş gibi.

Sonunda bir yudum alıyor ve gözlerini daha da kısıyor. "Bu tam da benim sevdiğim gibi."

Bir yudum daha alırken memnuniyetle iç geçirmesine bayılıyorum. "Kahvemi nasıl içtiğimi biliyor olman sanırım endişelerimin en küçüğü olmalı.

"de," diyorum, sesim alçak ve eğlenerek, "içtin. Maskeye gelince... Bu noktada o benim kimliğimin bir parçası."

Başka tarafa baktığında kızarması derinleşiyor. Bu oyunu nasıl oynayacağını bilmiyor. -Benimle nasıl başa çıkacağını.

Güzel. Dengesini bozdum demek.

"Benimle yürü," diyorum, çoktan caddeye doğru dönmüştüm.

Bir an için takip etmeyeceğini düşünüyorum ama sonra arkamdaki kaldırımda botlarının duyuyorum.

Sessizce yürüyoruz, şehir uyanıyor. Kahvesini bir kalkan gibi tutuyor, birkaç adımda bir göz ucuyla bana bakıyor.

"Çatıya çıkmalıyız," diye homurdanıyorum, bizi asansöre götürecek girişe bakarak.

Başıyla onaylıyor, bir köşeyi dönüyor ve bana gölgelerin arasına gizlenmiş paslı metal bir kapı gösteriyor. Daha önce buraya gelmemiştim. Çatlak kaldırımında yürüyoruz.

"Bu iş nereye varacak?" Ona hırlayarak soruyorum çünkü onun burada, tek başına olduğu düşüncesi...

"Üst katta. Çatı mı? İhtiyacımız olan şeyin bu olduğunu söylemiştin."

Omzu omzuma değiyor ve vücudundan yayılan gerilimi parazit gibi hissedebiliyorum.

Ateş gibi.

Ember'ı yalnız yakaladım, maskeliyim ve lanet olası fantezilerinin her birini detaylı bir şekilde hatırlıyorum.

Belki de bir tanrı vardır.

İnternette paylaştığı tüm fantezilerin bir listesini yaptığımı bilmiyor... ve bu fantezileri gerçekleştirmek için türlü niyetim var.

Kendimi tutuyorum. Şimdi zamanı değil. Bana söyleyecek bir şeyi var ve sabırlı olmalıyım.

Onu tekrar öpmek istiyorum.

Onu bu duvara yaslamak ve ağzını almak istiyorum. Çığlık atmasını ve benimle , göğsümü tırmalamasını, sonunda öpücüğün içinde eriyene kadar beni itememesini istiyorum.

Ama şu anda Ember'ın almaması gereken riskleri almasına, tehlikenin kıyısında yaşamasına ve bu ara sokakta *herkesin* ondan faydalanabileceği gerçeğine odaklanmış durumdayım.

Ellerim yumruk oldu.

"Neden sen-" Bana baktığında kelimeler dudaklarında donup kalıyor. "Maskelenmişsin. Yüz ifadeni okuyamıyorum ama yine de bir şeyleri kırmak istediğini anlayabiliyorum. Bu da ne böyle?"

"Onu veren neydi? Sıkılı yumruklar mı?"

"Hayır," diyor düşünceli bir şekilde. Kendini koruma çabasıyla kollarını göğsünde kavuşturmuş, küçük görünüyor. Korkmuş. "Sanırım vücudunun bir yay kirişi gibi gergin olması ve bir hayvan gibi hırlamandan kaynaklanıyor."

Öyle miyim?

Sikeyim.

"Sanki bu ikinci doğanmış gibi buraya geldin. Sanki lanet olası bir kafeden içecek bir şeyler almaya gidiyormuşsun gibi. Belli ki bu girişi biliyorsun."

Ben devam etmeyince başını sallıyor ve kolunu açıyor. "Eee... ne? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, burada, hapsirsam kırabileceğim bir kilidi olan o boktan dairede savunmasızsın ve sanki biri seni alamazmış gibi bu karanlık ara sokakta *elini* kolunu sallayarak dolaşmanın sorun olmadığını düşünüyorsun. "Nefesini ensende hissettiğin lanet bir yırtıcı varken senden faydalanmak." Temizleyici bir nefes alıyorum. "Ve *kendimden* bahsetmiyorum."

Gözlerini devirerek başını sallıyor. " misin sen?" "Pardon?"

Elimi kışının üzerinde tutmaya o kadar yaklaştı ki-

"*Bratva* olduğunuzu söylüyorsunuz. Rutin bir mesele olarak yasaları çiğneyen türden adamlar mı?" Kızgın bir nefes önce bağlantıların kurulmasını bekler gibi bakıyor. "*Sözde* kanunları çiğneyen birinin karanlık bir sokakta donunun düğümlenmesi hiç mantıklı değil mi?" Başını yana eğip bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitliyor. "Açıkla."

"Boxerim düğümlendi mi?" Kelimeler hırıltı gibi çıkıyor.

Belki de bir sahne oynamamıza gerek yoktur.

Belki de şu anda, tam burada, gerçek hayattaki bir tanesinin içine girmiştir.

"Nefesinizin altında mırıldanıyor musunuz?"

Dişlerimi sıkıyorum ve daha iyi nefes alabilmek için lanet maskeyi çıkarmayı düşünüyorum. "A şu lanet kapıyı, Ember. Yukarı çıkalım. *şimdi*. Tek kelime daha etme, yoksa yemin ederim-"

Dudakları sadece mizahla karışık bir meydan okuma olarak tanımlayabileceğim bir şekilde ayrılıyor, küçük *velet*, kaşları beni ne kadar zorlayabileceğini test ediyormuş gibi yaylanıyor. "Yoksa ne yaparsın?" Teatral bir ürperti etkiyi tamamlıyor. "Kaşlarını daha sert mi atarsın?"

Ağzının kenarında kıvrılan sırıtış, kuru ıranın kıvılcımı gibi. Bir adım daha yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi kısaltıyorum, sıcaklık artık hissediliyor.

"Yoksa konuşarak ıkamayacağın bir sahneye girmenin ne demek olduğunu sana tam olarak gösteririm." Sesim alçak ve ölçülü ama bir sözün ağırlığını taşıyor. Yutkunduğunda boğazı düğümleniyor, bu korkunun ilk gerçek işareti.

Zamanı gelmişti. şimdi bir yerlere varıyoruz.

Çenesini kaldırdığında kapıya doğru başımı sallıyorum. "Üst kata. *şimdi*," diye tekrarlıyorum, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. "Bir açıklama mı istiyorsun Ember? Alacaksın. Ama burada değil. Bu şekilde değil."

Gözleri ona söylediklerimin doğruluğunu kontrol etmek istercesine benimkileri ararken tereddütü uzuyor. Sonunda nefes veriyor ve kapıya doğru dönüp bileğinin keskin bir hareketiyle kilidi açıyor.

Kendime engel olamıyorum. Daha adımını atamadan elim onu yakalıyor ve kendime doğru çekiyorum. İtiraz edemeden ağzım kulağının dibindeydi.

"Ve işimiz bittiğinde, küçük kraliçe," diye fısıldıyorum, "bazı çizgilerin neden aşılmaması gerektiğini anlayacaksın. *Kimse* tarafından değil."

Titremesi bana her kelimeyi duyduğunu söylüyor... ve yine de beni test etmeye hazır olabilir.

"Tamam," diyor sıkı bir gülümsemeyle, kolumun altına girip karanlıkta kaybolmadan önce. Omzunun üzerinden sesleniyor, "İkinci merdivende dikkatli ol. Sallanıyor."

O mükemmel gergin küçük kıcı öyle bir tokatlamak istiyorum ki, ikinci basamakta tökezliyorum ve o iç çekiyor. Ayaklarımın lanet şeylerin kenarından sarkmasına engel olamıyorum.

Katlar ve merdivenler sonra, çatıya hırıltılı ve nefes nefese kalmıştık.

Olduğu yerde durdu ve beni geri dönüp ona bakmaya zorladı. "Anladığım kadarıyla benden hoşlanıyorsun."

"Öyleyim. Açıkçası, evet."

Gülüşü keskin, neredeyse acı. "Beni tanımıyorsun bile." Duvara

yaslanıyorum. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

Kollarını kavuşturuyor, kahve fincanını bir silah gibi dirseğinin kıvrımına sıkıştırıyor. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyorsa, hissettirmiyor."

"Belki de olmaması gerekiyordu."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ve bir an için çekip gideceğini düşünüyorum. Ama sonra iç geçiriyor ve bana bakıyor, gözleri tam olarak adlandıramadığım bir şeyle dolu.

Eğiliyorum, nefesindeki belli belirsiz kıpırtıyı hissedecek kadar yaklaşıyorum. "Söylesene Ember, o kitap sahnelerini paylaşıırken hiç benim gibi birinin onları okuduğunu hayal ediyor musun?"

Göz bebeklerinin büyümesini ve yutkunurken boğazının hareket etmesini izliyorum. "Senin gibi bir adamın zamanını daha iyi değerlendireceğini düşünmüşümdür hep."

Ahh. Kardeşim de aynı fikirdeydi. Bir nefes üfledim. "Evet."

Daha uzun ayağa kalktı. "Dinle... Shawn'ın ne kadar sorunlu olduğunu gördün." Cevap olarak homurdandım ama sözünü kesmedim.

"Bu belki de dünyadaki en çılgınca fikir ama... benimle etkileşime geçtiğinden beri nefret yorumları neredeyse tamamen durdu. Ve düşünüyorum da... belki *benden* hayır cevabını kabul etmezse, senin benim erkek arkadaşım olduğunu düşünürse kabul edebilir."

Yanakları kızardı.

Biliyordum. Bana tam olarak istediğim şeyi verirken tereddüt etmeyeceğim. "Birincisi, bana Shawn'ın tam olarak kim olduğunu ve neden onu sikmem gerektiğini söyleyeceksin. İkincisi, güvenliğinle dalga *geçmeyeceksin*. Eğer sahte erkek arkadaşınmışım gibi davranacaksam ya da her neyse, o zaman aptalca şeyler yaparak kovada delikler açmayacaksın."

"Onu becermen gerektiğini söylemedim-"

"Sanki ben senin erkek arkadaşınmışım gibi davranacak ve bu adımı atmayacakmışım gibi." Sonunda başını sallamadan önce gözleri açılıyor.

Sözlerimin ağırlık kazanmasına izin vererek duraklıyorum. "Benim de kendime göre bir şartım olacak."

Aslında daha çok *on iki* koşul gibi, ama onu rahatlatacağım.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ama bunu hemen gizliyor, duvarları tekrar yerine oturuyor. "Her zaman vardır," diyor iç çekerek. "Ne?"

Her zaman mı? Ne oluyor lan?

"Bunu benim şartlarımla yapacağız," diye başlıyorum, ayak ayak üstüne atana kadar yaklaşıyorum. "Bunu benim evimde yapıyoruz, seninkinde değil. Senin duşuna sığamam."

Çenesi hafifçe düşüyor, yanaklarında yeniden bir kızarıklık oluşuyor. "*Ben-ne?*"

"Beni duydun," diyorum, sırtışım geri dönüyor. "Dairen tehlike saçıyor. Bir pislik ensende solurken orada yaşamana izin vermeyeceğim."

Başını sallayarak bir adım geri çekiliyor. "Bu konuda bir şey bilmiyorum."

"O zaman bitti." Öfkem alevlendi. Gerçekten bitmesine imkan yok. Bana tam da istediğim şeyi verdi, onu korumak için bir şans. Ama bunu kolaylaştırmıyor.

Ember ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Senden beni korumanı, gerçek bir yırtıcıdan uzak tutmanı istediğimi ve bunu kendimi *Bratva* olduğunu iddia eden bir yabancıya yakınına koyarak yapacağımı mı düşünüyorsun? Güvende olmamı ve iyi kararlar vermemi istediğini iddia edip nasıl *böyle* bir teklifte bulunabilirsin?"

Haklısın.

"Peki," diyorum abartılı bir iç çekişle. Onun istediğini yapmasına izin vereceğim. Şimdilik. "Yerinde kal, ama biz çıkıyoruz. Resmi olarak. *Alenen*. Ama eğer , seni bir randevuya götüreceğim."

"Sahte flört," diye düzeltiyor, sesi sert. Bana ters ters bakıyor ama gözlerinin ardında başka bir şeyin titreşimi var. Merak mı? Entrika mı? Ne olduğu umurumda değil - onu burada tutmaya yetiyor, beni yörüngesinde tutmaya yetiyor.

"Dinle Ember. Seni memnuniyetle güvende tutarım ama şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Eğer çıkıyormuş gibi yaparsak, *tam* bir Bratva deneyimi yaşayacaksın."

Başını sallıyor. "Tamam, ama başka bir şartım daha var?" Ona sırtıyorum ve başımı sallıyorum. İçimde bir rahatlama hissettim. "Maske yok."

CHAPTER 12

E8BER

Ve işte bu şekilde belalı, dövmele bir Bratva çocuğuyla-erm, *man-* bir *yolculuğa* çıkmayı kabul ettim.

Destansı mı dedim? Gelecek hafta sonu New York'a gidiyoruz. Shawn'ın sorusunu hala duyabiliyorum.

Sen onun güvenliği misin?

Evet. Evet, öyle ve buna bayılıyorum.

Belki de ben deliyim. Belki de fantezi ve kurgu üzerinde çok fazla zaman harcadım.

Ya da belki de ona her yaklaştığımda vücudumdaki her hücre canlanıyor.

"Bekle." Yatağımda uzanıyorum, dizlerimi destekliyorum, son kitabım beni çağırıyor, ama telefonda Rodion var ve ona sorularım var. Bu sahte ilişki olayına alışmak düşündüğümünden daha iyi gidiyor.

"Yani şu galaya gitmemi istiyorsun... gala her neyse. Süslü bir elbiseye mi ihtiyacım olacak? Ve ayakkabı ve makyaj..." Zihnim detaylarla dolup taşıyor.

"Belki bana biraz kredi verebilirsiniz. Tüm bedenlerinizi zaten biliyorum ve iğnelediğiniz stil panosuyla birlikte stilistlere gönderdim."

Başımı salladım. Tabii ki o yaptı.

DM'lerime girdiği gibi fantezilerime de giriyor, kitaptaki bir erkek arkadaşın hayata geçmesi gibi ve ben... bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Shawn'la karşılaşmamızdan ve savunma derslerimden bu yana her gece konuştuk. Benim fotoğraf çekimlerim vardı, o da "iş" ile meşguldü.

Ona bu işin ne gerektirdiğini sormadım, o da ayrıntı vermedi. Belki böylesi daha iyidir.

Sertçe yutkunuyorum. "Orada kim olacak? Bu şey gibi mi olacak... bilirsin... köpekbalıklarıyla dolu sulara yüzmek gibi mi, yoksa..."

"Tam olarak öyle olacak." Soluğunun altından Rusça bir şeyler söylüyor ve bu bir lanete çok benziyor. "İşte bu yüzden sana söyleneni yapman konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emin olmamız gerekiyor."

Doğru, doğru, bunun üzerinde çalışıyorduk.

Titriyorum.

Onunla konuştukça, birbirimizi daha iyi tanıdıkça, onun gerçek olduğuna daha çok inanıyorum.

"Takipçilerin sabırsızlanmaya başladı, biliyorsun." Saçımı parmağımın etrafında döndürüyorum. Ondan bir haber almak için o kadar sabırsızlanıyorlar ki durmadan mesaj atıyorlar. "Başka bir şey paylaşacak mısın?"

"Elimde yayınlayabileceğim bir video var..."

Kucağına atıldığımı, o kocaman avucunun kıkımda gezindiğini hatırladıkça yanaklarım ısınıyor. "Sakın buna cüret etme!"

Alçak, karanlık kıkırdamasının bana nasıl *lezzetli* şeyler yaptığına hazırlıksızım.

"Kimse sen olduğunu bilemez."

"Yapardım!"

"Dinle, bırak konuşsunlar. Dikkatini çekmek istediğim tek kişi sensin."

Sertçe yutkundum. "Ve şimdi sende mi?"

Hattın diğer ucunda iç çektiğini duyuyorum. "İstiyorum ama istediğim şekilde değil."

"Sana söyledim," diyorum fısıltıyla. "Henüz senin evine gitmeye hazır değilim."

Belki de yaparsam olacıklardan korkuyorum. Ama bu hafta sonu New York'a gidiyoruz ve bir odayı paylaşacağız.

"Buna saygı duyuyorum." Endişelerimi bir şekilde hafifleten üç küçük kelime. Keşke daha çok erkek anlasa.

"Yapmam gereken bir iş var," diyor gizemli bir şekilde. "Yatmadan önce kontrol edeyim mi?"

"Evet efendim," diyorum alaycı bir şekilde, sadece telefonun diğer ucundaki onaylayıcı homurtuyu duymak için.

Beni tamamen boğmamak için kendini ne kadar zor tuttuğunu anlayabiliyorum. Kitaptaki erkek arkadaş fantezisinin hangi kısmının gerçek hayatta güzel olacağını bilmek benim için zor.

Şimdiye kadar bir kontrol listem var.

Duvara yaslanıp öpüşmek mi?

Beş yıldız. Aklımda canlandırdığım her şeyden *çok* daha iyi.

Duvara sıkışmış, nefesi boynunuzu ısıtacak kadar yakın. Sesi o alçak, emredici tona düşüyor, elleri kalçalarınızın hemen üzerinde geziniyor, dokunup dokunamayacağına karar vermenize izin veriyor.

Bana bir yangın söndürücü getir.

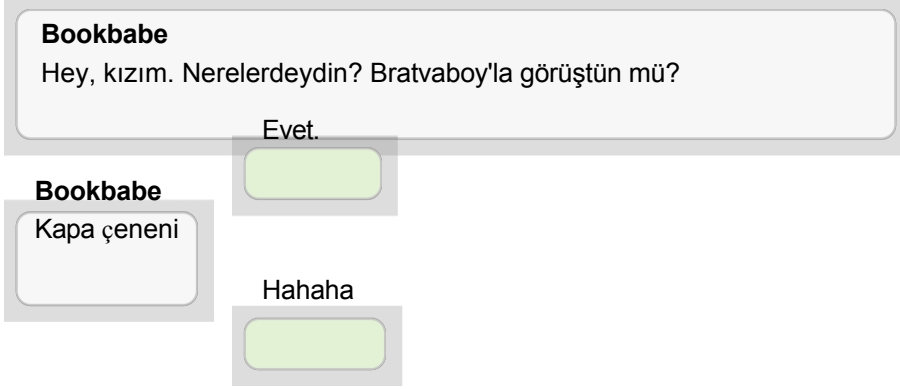
Kaçınılmaz bakışlar, gözleri *her yerde üzerinizde*. Kahvenizi nereden aldığınıza kadar gününüzle ilgili her ayrıntıyı ezberlediğini fark ettiniz mi?

Uhm...

"Düşünceli bir hediye" bırakmak için evinize girmesine izin vermek mi?

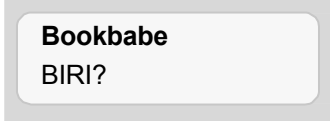
Kırmızı bayrak!

Telefonum bir mesajla çalıyor. Bir an için arayanın Shawn olmasından korkuyorum. Onu engellemek istiyorum ama bunu yaparsam çok önemli bir Şeyi kaçırmaktan korkuyorum ve tetikte olmam gerekiyor. Neyse ki sadece kitap kankam.

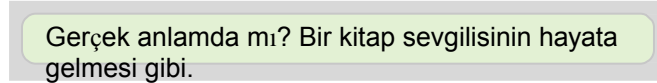

Evet, ona arkasından Bratva oğlan diyoruz ve hayır, kimseye onun gerçek olduğunu söylemedim ve onu maskesiz gördüm. Ve hayır, kesinlikle öğrenmesine izin vermedim.

Egzersiz styenimi ve klotumu çıkartıyorum ve bir çift pijamaya uzanıyorum. Parmaklarım telefonumun tuşlarında gezinirken onları Őifonyerimin zerine atıyorum.

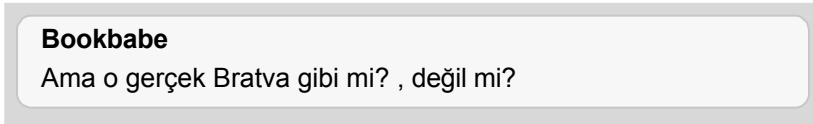

Neye benziyor? Tanrım. Buna nasıl cevap vereyim? Ateşli ve çekici, baskın ve otoriter. Komik, bir Şekilde tatlı... *Yoğun.*

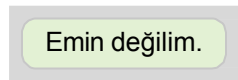

Her Şekilde, kardeşim. Her Şekilde.

Onun hakkında konuşurken biraz utanıyorum.

Yanaklarım kızardı. Yatağımın zerindeki rahat pijamalarımın bakıp düşünüyorum.

Bu bir yalan.

İçten içe öyle olduğunu *biliyorum*. Açıkçası ona söyleyemem, ama artık başka bir olasılık olmadığını biliyorum.

Omurgamdan aşağı bir farkındalık sızısı süzüldüğünde telefonumu yere atıyorum. Nedense artık yalnız değilmişim gibi hissediyorum.

"Alo?"

Koridora çıktım ve kalbim hızla çarparak baktım. Rodion yapması gereken bir iş olduğunu söyledi.

Işıklar hemen önce kapının açıldığını duyuyorum. Nabzım hızlanıyor. Aman Tanrım.

Lütfen Rodion ol, lütfen Rodion ol.

"Alo?" Sesim boğuk ve zar zor duyuluyor. Bana kendini savunma hakkında öğrettiklerini hızlıca gözden geçiriyorum, ama neden şimdi hatırlayamıyorum? "Rodion?"

Bir el ağzımı kapattığında ve güçlü kollar beni tuttuğunda bir çığlığı bastırıyorum. Vücut yıkayıcısının kokusunu ve elinin ağzımdaki hissini tanımadan önce nabzım bir anlığına hızlanıyor.

"Sessiz ol, küçük kraliçe. *Hay sikeyim*. Seni bulduğumda yarı çıplak olacağını tahmin etmemiştim."

Ve şimdi nabzım tamamen farklı bir nedenden dolayı hızla atıyor.

Yumuşak ve ipeksi bir şey gözlerimin üzerine düşerken "Beni korkuttun," diye fısıldıyorum.

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. Videolarım, beni neyin heyecanlandığı ve onun ne yapmayı planladığı hakkında konuştuk ama...

Sesi kulağıma geliyor, alçak ve sert, omurgamdan aşağı inen bir kıvılcımı ateşliyor. "Biraz korkmak, geçici olarak, tüm cazibenin bir parçası, değil mi? Eğer gözlerinin bağlanıp kaçırılmanın hayalini kuracaksan Ember, gerçeğine hazır olsan iyi edersin."

Nefesim kesiliyor. Onu göremiyorum, ama varlığını hissedebiliyorum; beliren, baskın ve kaçınılmaz. İpek başımın arkasına sıkıca bağlanıyor, beni kör bırakıyor ama her sestem, havadaki her değişimden aşırı derecede haberdar ediyor.

"Rodion," diye fısıldıyorum, sesim heyecan ve endişe karışımıyla titriyor.

Cevap vermiyor. Onun yerine kumaşın belli belirsiz hışırtısını ve kapının arkasından kilitlenme sesini duyuyorum. Ayak sesleri yavaş, kasıtlı, avını ölçüp biçen bir yırtıcı gibi etrafımda dönüyor. Nabzım çarpıyor, kulaklarımda bir beklenti davulu gümbürdüyor.

"Kontrolü eline alan birini istediğinden çok bahsediyorsun," diye mırıldanıyor, sesi yaklaşıyor. Parmaklarının egzersiz sütyenimin kenarını izlediğini hissediyorum, hafif, alaycı bir dokunuş beni ürpertiyor. "Ama konuşmak ucuzdur, küçük kraliçe. Bakalım gerçekten ne kadar hoşuna gidecek."

Elleri bileklerime doğru kayarken ağzım kuruyor, sıkıca kavriyor ama sert değil. Kollarımı arkamdan çekiyor ve yumuşak bir çıt sesi duyuyorum -bu da ne? Bileklerimi birbirine sabitlerken kahkahası alçak, karanlık ve hınzırca.

"İş çok kolaylaştırıyorsun," diyor, nefesinin sıcaklığı kulağıma değiyor. "Daha fazla mücadele edeceğini düşünmüştüm."

"Bana bir şans vermedin," demeyi başarıyorum ama sesim nefessiz kalarak bana ihanet ediyor. İçimi *bir* sıcaklık *kaplıyor* ve zihnimdeki süper sıcaklar listesine gafil avlanmayı *ve gözlerimin bağlanması* da ekliyorum.

"Kazanamazsın," diye mırıldanıyor, sesi kadife kaplı çelik gibi. Elleri yanlarımda kasıtlı bir yol izliyor, nefesimin kesilmesine neden olan yakıcı bir izi ateşliyor. Parmakları kalçalarıma sıkıca yerleştiğinde beni geri çekiyor ve göğsünün inatçı sıcaklığıyla çarpışıyorum.

Düşüncelerim dağılıyor, dokunuşunun bir sonraki durağının neresi olacağının acılı beklentisinden başka bir şeye dönüşmüyor.

"Şimdi," diye fısıldadı, sesi emirle doluydu, "burada duracaksın ve sana verdiğim her şeyi alacaksın."

Aman Tanrım, bana ne verecek?

Boğazımdan kaçan yumuşak iniltiyi engel olamıyorum. Elbette o da duyuyor. Eğiliyor, dudakları boynuma değiyor ve yemin ederim sırtışını tenimde hissediyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve ben
çözülüyorum. Haklıydı.

İyi kızları severim.

Evet.

Bir yazarın bana gönderdiği bazı hayran resimlerini hatırladığımda kıkırdamamı bastırıyorum - kelepçeli bileklerle siyah beyaz, altta *İyi Kızlar Karanlık Romantizmi Sever yazıyor.*

"Komik bir şey mi var, küçük kraliçe?"

Başımı sallıyorum ve dudaklarımın arasından bir şey geçirip sıkıca bağladığında konuşmaya devam ediyorum.

"Devam et, bebeğim. Çığlık at. Seni duymama izin ver."

Küçük bir çığlık attım ama belli belirsiz ve boğuktu.

"Daha iyisini yap." Avuç içi kıcıma çarpıyor ve içgüdüsel olarak daha yüksek bir çığlık atıyorum.

"Daha iyi."

Kalbim küt küt atıyor.

Buna sıcak bakıyorum, evet, ama... ama ona tamamen güveniyor
muyum? Bu onun için sadece bir oyun değilse ne olacak?

I-

Elleri dolaşıyor, bu andan çok önce zihninde sahiplendiği her kıvrımı, her santimetremi keşfediyor. Sert avuç içleri ile sütyenimin ve külotumun pürüzsüz kumaşı arasındaki kontrast sarhoş edici. Her dokunuş, kontrolün bende olmadığını, kontrolü ona isteyerek verdiğimi hatırlatıyor.

Ve onu geri istemiyorum.

"Titriyorsun," diyor, elleri taytımın eteklerine kayarken sesi neredeyse eğleniyor.
"Bu korku mu, Ember? Yoksa başka bir şey mi? Dün gece yayınladığın videoyu izledim."

Yanaklarım alev aldı. Tabii ki o yaptı.

Dürüstçe mi? Göndereceğini umarak

gönderdim.

Uygun bir kurulum, gerçekten...

"Gerçek hayattaki kitap sevgilin gelip seni kaçırmadığı için sızlanıyordun."

Belki *de o kadar* belli etmemeliydim. Kalp

atışlarım hızlandı.

Beni kaçırmak mı?

Tereddüt ettiğimde, avuç içleriyle vücudumu keşfediyor, kalçalarımın kıvrımında duraklıyor. Kulak mememi dişlerinin arasına almadan önce kulağıma "Tanrım, harikasin" diye fısıldıyor. "*Kakaya ty krasivaya, budto sochtili angely.*"

Bunun ne *anlama geldiğini* bilmek istiyorum.

Elleri tıkaçı serbest bıraktı. Nefes nefese kaldım.

"Bunu benim kadar istemediğini söyle. Bana tam olarak ne istediğini söyle. Ne hayal ettiğini. Söyle yoksa boşlukları kendim dolduracağım ve bunu yapmamı ister misin bilmiyorum."

"Önce bana az önce ne dediğini söyle," diye nefes

veriyorum. "O kadar güzelsin , sanki seni melekler

yaratmış."

Ağzım kurudu. "Bu... bu iyi bir başlangıç," demeyi başarıyorum.

"Güzel." Başparmaklarını taytımın içine sokuyor ve beni dokunuşuna maruz bırakacak kadar aşağı çekiyor. Parmakları kalçamın çıplak tenine sürtünüyor ve ben daha fazlası için çaresizce istemsizce eğiliyorum. Gözlerim bağlıyken diğer duyularım daha da güçleniyor.

"Sabırlı ol," diye azarlıyor, avuç içi kıcımlı kavramadan önce tutuşu sıkılaşıyor.

"Hazır olduğumda sana istediğini vereceğim. Daha önce değil."

Boğazımda yükselen iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Onun hâkimiyeti ve beklentinin birleşimi çıldırtıcı. Hiç bu kadar kontrolden çıkmış, bu kadar çiğ, bu kadar... canlı hissetmemiştim.

Beni aniden döndürerek duvara yasladı. Bağlı ellerim serin yüzeye bastırıyor, gözbağı hala sıkıca yerinde duruyor. Elleri yüzümü çevreliyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor.

"Söyle," diyor, sesi karanlık ve vaat dolu. "Bana ne istediğini söyle."

Tereddüt ediyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. Çenemdeki tutuşu hafifçe sıkılaştırıyor, dudakları benimkinden bir nefes uzakta.

"Söyle Ember," diye hırlayarak tekrarlıyor.

"Bana... bir şeyler yapmanı istiyorum." Onun alçak, karanlık kıkırdaması karşısında yanaklarım alev alıyor. Bu şimdiye kadar söylediğim en tehlikeli gerçek gibi geliyor.

"Yeterince iyi değil. Her gün kitap fantezilerini mi paylaşıyorsun? *Kendi* Bu, kadın."

Aman Tanrım, buna *bayıldım*. Kelimeleri aceleyle söylerken yanaklarım kızarıyor. "Beni mahvetmeni istiyorum."

Sırıltısı derinleşiyor, tutuşu sıkılaşıyor ama zalimce değil. "Daha iyi," diye fısıldıyor, sesi karanlık bir vaat. "Ama bu yeterli değil. Bana nasıl olacağını söyle."

Onun yoğunluğu altında titriyorum, yanaklarım *alev alev yanıyor*. "Kontrolü ele almanı istiyorum." Bakışlarını tutuyorum. "Bana senden başka her şeyi unuttur."

"Aferin kızıma," diyor tekrar, sesi alçak ve tatmin olmuş. Sonra ağzı benimkine çarpıyor ve ben onun fırtınasında kayboluyorum - onun baskınlığı, saplantısı, çiğ, amansız ihtiyacı, tıkaç çok erken yerine kaymadan önce.

Nefesim kesiliyor, nefes nefese kalıyorum;

vücudum yanıyor. Bu artık sadece bir fantezi

değil. Bu gerçek. *Ve daha fazlasını hiç*

istememiştim.

Ağzını kulağıma dayayıp fısıldıyor: "Bacaklarını aç benim için." Sert ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Bir an tereddüt ediyorum ve eli kalçamı kavıyor, parmakları nefesimi kesecek kadar içeri giriyor. "Şimdi," diye bağıyor ve dizlerim içgüdüsel olarak ayrılıyor, kontrolü üzerime çökerken midemde sıcaklık birikiyor.

"Bu daha iyi," diye mırıldanıyor, sesi memnuniyetle karışık. Eli daha yukarı hareket ediyor, dokunuşu yavaş ve kasıtlı, alaycı, sanki daha fazlasını ne kadar çok istediğimi biliyormuş gibi. "Ama bunu senin için kolaylaştıracağımı bir an bile düşünme Ember. Beni mi istiyorsun? Bunu hak edeceksin."

Şimdiden titriyorum, sözleri ateş gibi tenime batıyor. Ağzımdaki tıkaca karşı inliyorum.

"Sessiz ol," diye ısırarak sözümü kesti. Gözlerim bağlı olsa bile, karanlık gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, itaatsizlik etmem için beni cesaretlendiriyor. "Burada yetkili sen değilsin. Ben sorumluyum. Ve istediğini ne zaman alacağına ben karar veririm."

Elleri kalçalarımın iç kısmına doğru kayıyor, yalvarmamak için dudağımı ısırana kadar parmakları daha da yukarıya doğru fırçalıyor. Eğiliyor, nefesi tenime değiyor.

"Haftalardır o ukala ağzınla konuşuyorsun," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. "Küçük fantezilerini yayınlıyorsun. Benim gibi erkekler hakkında konuşuyordun. Ama şimdi ben buradayım ve ne yapacağın hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?"

Ürperiyorum, sözleri beni bir bıçak gibi kesiyor. Bu doğru.

"Ağzımı istiyorsun, değil mi?" Sesi alçak ve sert. "Ağzımı üzerinde istiyorsan başını salla."

Başımı sallıyorum, bir iniltiyi bastırıyorum, gözleri bağlı olduğu için şükrediyorum, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalmıyorum. *Bunu* daha önce hiç bir erkeğe yaptırmamıştım ve hayal ettiğim kadar güzel olacağından emin değilim.

Kitaplardaki gibi...

Sertçe yutkunuyorum, gururum arzumla savaşıyor. Ama bana başka seçenek bırakmıyor. Kavrayışı sıkılaşıyor, başparmakları uyluklarıma bastırıyor, beni yayıyor

Daha geniş.

Gölüyor, karanlık ve neredeyse zalimce, ve ben bunun

için buradayım. Ve sonra ağzı üzerimde.

Nazik değil. Alaycı değil. Çiğ, tüketen ve acımasız. Dili hassas bir şekilde hareket ediyor, beni tıpkı sözlerinin sahiplendiği gibi sahipleniyor - tamamen ve özür dilemeden. Başım duvara yaslanıyor, o beni yutarken boğazımdan boğuk bir çığlık kopuyor.

Onu göremiyorum ama sadece ağzının ağızdan ölüyormuş gibi hareket ettiğini hayal edebiliyorum, sanki onu tatmin edebilecek tek şey benmişim gibi. Tüm vücudumu ihtiyaçla sıkıyor.

"Sen benimsin," diye hırlıyor, dişleri hassas tenime sürtünüyor ve içime elektrik şokları gönderiyor. "Bana o amcığı ver. Bacaklarını aç ve bana yaslan."

Dediğini yaptığında bana bir ödül veriyor. "Aferin kızım," diyor, sesinden karanlık bir tatmin damlıyor. "Şimdi lanet ellerini oldukları yerde tut ve al."

Hareket etmeye, bu ezici hissin altında kaymaya çalışıyorum ama elleri kalçalarımı sıkarak beni yerimde tutuyor. "Sakin kıpırdama," diye tersliyor, ses tonu acımasız bir uyarı.

Dilinin her darbesi, her fiskesi ve baskısı beni sınıra daha da yaklaştırıyor. Tam olarak ne yaptığını, beni nasıl çözeceğini biliyor. Nefeslerim sığ soluklarla geliyor, baskı kırılma noktasına ulaştıkça bedenim geriliyor.

"Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın," diye homurdanıyor ve beni hıçkırıklara boğacak kadar geri çekiliyor. "Ben sana söylediğimde boşalacaksın, bir saniye önce değil."

İnliyorum, tutmak için mücadele ederken ellerim yumruk oluyor.

Titriyorum, uçurumun kenarında sallanıyorum ve sonunda "Şimdi" diye hırladığında, bu kelime bana görmezden gelemeyeceğim bir emir gibi çarpıyor.

Komutla nasıl boşalacağımı bilmiyorum. Bilmiyorum nasıl-

Kalçama sert bir tokat atarak "*Gel*," diye emrediyor ve içimde bir şeyler serbest kalıyor.

Parçalanıyorum, vücudum onun acımasız dokunuşu altında paramparça oluyor. Durmuyor, vazgeçmiyor, ben harap olana, bacaklarım titreyene, sesim tıkaçtan kısılana kadar beni dalga dalga sürüklüyor.

Bedenim titreyerek duvara yaslanıyor ama tek düşünebildiğim onu hiç bu kadar çok istemediğim. Kendimi toparlamak için mücadele ederken nefesim kesik kesik geliyor. Bacaklarım titriyor, boğazım boğuk çığlıklar yüzünden acıyor ama yine de tek düşünebildiğim o. Beni nasıl uçurumun kenarına ittiğini ve her seferinde beni nasıl yakaladığını. Teslimiyetin bu kadar sarhoş edici, bu kadar güvenli hissettirebileceğini hiç bilmezdim.

Elleri yine üzerimde, sert ama dikkatli, göz bağını ve tıkacı çıkarırken kendi başıma ayakta duramayacağımı biliyormuş gibi beni sabitliyor. Dokunuşundaki nezaket, geride bıraktığı enkazla tam bir tezat oluşturuyor ama göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Ona baktığımda gözleri karanlık ve okunmuyor ama çenesi sıkı, kontrolü sağlam.

"Neden?" Sesim titrek, törpülenmiş bir şekilde idare ediyorum. "Ne istiyorsun bundan? Benden mi?"

Elleri duraklıyor ve bir an için cevap vereceğini düşünüyorum. Ama sonra "Bu gece olmaz," diye mırıldanıyor alçak sesle ve bileklerimi çözüp beni kollarının arasına almadan önce.

Beni titreyen bir dağınıklık değil de değerli biriymişim gibi banyoya taşıyor. Beni yere bıraktığında sırtıma değen serin fayans topraklama hissi veriyor ama o sessiz bir kararlılıkla hareket ederken gözlerimi ondan alamıyorum. Bir el bezi alıyor, musluğun altında ıslatıyor, suyu sıkıyor ve önümde diz çöküyor.

Bezi terli boynumun üzerinde yumuşatırken göğsüm tekrar geriliyor, hareketleri kasıtlı ve şefkatli. Sıcak bez tenimi okşuyor ve her geçişte kaslarımdaki gerginliğin çözülmeye başladığını hissediyorum. Acele etmiyor. Sanki bu an daha öncekiler kadar önemliymiş gibi acele etmiyor.

"Benim evimde olsaydık," diye mırıldanıyor, çoğunlukla kendi kendine, sesi sert ve neredeyse hüzünlü, "ikimiz de küvete sığardık. Bunu böyle yapmak zorunda kalmazdım."

İçimden kaçan küçük kahkahayı durduramıyorum. "Buradan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve gözlerindeki yoğunluk ciğerlerimdeki havayı çalıyor. "Teneke bir kutuda kilitli bir elmasa sahip olmak gibi," diyor sessizce, bezi sıkarken parmakları kolumun üzerinde geziniyor. "Sen buraya ait değilsin. Burası senin için yeterli değil. Hem de hiç yeterli değil."

Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki yumru neredeyse dayanamayacağım kadar büyük. Sözlerinin ağırlığıyla oyalanmıyor. Bunun yerine, dikkatli bir hassasiyetle beni temizlemeyi bitiriyor.

İşini bitirdiğinde beni zahmetsizce kaldırıyor, gücü sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi hissettiriyor. İçgüdüsel olarak kollarımı ona doluyorum ve bana sarılma şekli göğsümün adını koymak istemediğim bir şeyle ağrımına neden oluyor. Beni yatağa taşıyor ve dolabımın içinde kaybolmadan önce nazıkçe yere bırakıyor.

Döndüğünde elinde tanımadığım bir pijama takımı vardı; yumuşak, büyük boy ve her zamanki yıpranmış tişörtlerime hiç benzemiyordu. Bana onları giydiriyor, kumaşı tenimin üzerinde çekerken elleri dikkatli ama emin. Bu yakınlık beni o kadar etkiliyor ki, başparmağı yanağıma dokunup gözyaşımı yakalayana kadar ağladığımı fark etmiyorum.

Gitmesini bekliyorum. Umarım gitmez. Ama onun yerine yatağın kenarına oturuyor ve komodininin üzerindeki kitaplardan birini alıyor. Kitabı çevirip açıyor, ilk sayfayı gözden geçirirken yüzündeki ifade yumuşayıp eğlenceye dönüşüyor.

Yüksek sesle okumaya başlıyor, biraz aksanlı derin sesi yanaklarımın kızarmasına neden olacak şekilde kelimelerin etrafını sarıyor.

"Sen benimsin. Orgazmların bana ait. Kukun bana ait. Vücudun benim, istediğimi yaparım. Seni tıraş etmek istersem, ederim. Kukuna kırmızı şaplak atmak istersem, atarım. Beni beklemen için seni yatağıma kelepçelemek istersem, yaparım."

"Okuduğun şey bu mu?" diye soruyor bana kaşlarını kaldırarak.

"Beni yargılama," diye mırıldanıyorum, ama dudaklarımı çekiştiren küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

"Seni yargılamak mı? Asla, artık faydalarını nasıl göreceğimi biliyorum."

Okurken sesi alaycı, en kirli satırlarda alçalıyor, ama kalışında sıcak ve neredeyse hoşgörölü bir şey var. Gözlerim kapandığında hâlâ orada, yorgunluktan bedenim yatağa gömölüyor.

Uyandığımda yatak boş, örtüler üzerime düzgünce çekilmiş. Hava onsuz daha soğuk geliyor ve göğsümdeki sessiz ağrı beni şaşırtıyor.

hoşuma gitmedi.

Telefonuma uzandığımda onu komodinin üzerinde takılı buluyorum. Beni bekleyen yeni bir mesaj gördüğümde, bir duygu seline karşı gözlerimi kapatıyorum. Bir video. Açtığımda nefesim kesiliyor.

Ekran önce karanlıkla doluyor ve bir an için bunun sadece ses olduğunu düşünüyorum - nefes alışının zayıf sesi, sabit ve kasıtlı. Sonra görüntü netleşiyor. Elinde bir göz bağı duruyor, ipeksi kumaş parmaklarının arasında yavaş, kasıtlı hareketlerle kayıyor.

Ardından yüzü ortaya çıkıyor, maskeli, gölgeli ve yıkıcı bir şekilde sakın. Gözleri kamerayı yakıyor, beni her zaman titreten o ölümcül enerjiyle dolu. Sesi alçak ve tehlikeli, sadece bana özel bir okşayış.

"Ne dilediğine dikkat et, küçük kraliçe," diye mırıldanıyor, ekran kararmadan önce parmakları göz bağının etrafında sıkılıyor.

Nefesim kesiliyor, ardından gelen sessizlik neredeyse sağır edici. Kalbim göğsümde çarpıyor, bedenim onun dokunuşunun anısı ve daha fazlasının vaadiyle ısıyor. Video beni titretiyor, tam olarak anlayamadığım bir şekilde onu arzuluyorum.

Çünkü sadece kelimeler ya da bana onunmuşum gibi bakması değil, sesindeki kesinlik beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

Bunun geri dönüşü var mı bilmiyorum.

CHAPTER 13

RODIAÇIK

Ondan ayrı olmaktan nefret ediyorum. Daha önce hiçbir kadına takıntılı olmamıştım, ama onunla ilgili her şey, lanet olası her şey, sirenin çağrısı gibi beni çağırıyor. Umarım kendimi lanet olası kıyıya vurmam.

Elimdeki telefon çalıyor. Tekrar.

Rafail.

Cevap vermeliyim. Beklemekten nefret ediyor ama benim aklım başka bir yerde. Başparmağım onun dairesinden gelen video görüntüsünün üzerinde geziniyor. Rafail'i görmezden geliyorum ve bir sonraki vuruşundan kendini alıkoyamayan bir bağımlı gibi düğmeye tıklıyorum.

Uyuyor, nefes alış veriş i sabit, saçları lanet olası bir hale gibi yastığın üzerine dökülüyor. Biyometrik değerleri tekrar kontrol ederken omuzlarım geriliyor -kalp atış hızı, vücut sıcaklığı- hepsi sabit. O iyi. Mükemmel.

Yine de içimi kemiren bir şey var. Belki de geri aramadığı içindir. Ya da adı bildirimlerimde görünmediği için, videomun altında flörtöz bir yorum olmadığı için. Hiçbir şey yok.

Susuzluk tuzaklarını paylaşmamam gerektiğini bilmeliydim ama elimde değil. En vahşi kadınlar için en vahşi yemler bunlar ve yayınladığım anda bunları izlemesine bayılıyorum. Ember'a yöneltilen son yüklemedeki yorumlara göz atıyorum.

Bunu gerçekten açmamalıydım. Yapacak işlerim var ve şimdi kendi adımlarını unuttum. Bu adam neden bu kadar ateşli?

Efendim, sizin için şahsen suç işleyeceğim.

Bu enerji günümü mahvedebilir ve bunun için size teşekkür ederim.

Kaydırıyorum, arıyorum, arıyorum... Ondan bir şey yok.

Kontrolün bende olmasına alışkınım. Planlamaya. Rol yapmaya. Ama onunlayken, sessizliğin her saniyesi başarısızlık gibi geliyor.

Telefon tekrar çalıyor ve bu kez Rafail'in adı bir uyarı gibi yanıp sönüyor. Beni öldürecek.

"Ne?" Cevap verirken tersliyorum.

"Ne?" diye yankılanıyor, keskin ve ısırgan bir sesle. "Senin derdin ne lan? On dakikadır bekliyorum."

Burnumun kenarını çimdikleyerek dikkatimi geri çekiyorum. Onunla bu şekilde konuşmadım ve şimdi de başlayamam.

"Ben buradayım. Ne istiyorsun?"

"Dikkat et. Sen söyle. Bu galaya birini getiriyor musun, getirmiyor musun?" Ses tonu kesik, ama daha derin bir şey var -merak, belki. Eğlence.

"Evet," diyorum, çenem geriliyor.

"Kim?"

İç çekerek gözlerimi deviriyorum. "Kim olduğunu biliyorsun."

Ailemizde gerçek bir sır yok, ancak bir şekilde mucizevi bir şekilde maskeli çevrimiçi varlığımı onların radarından uzak tutmayı başardım. Ember'la olan görüntülerimi gördü, Semyon da gördü.

Bir sessizlik oluyor. Sonra kakhaha atıyor, alçak sesle ve karanlık. "Küçük, güzel kızıl saçlı. Onunla evlendin mi?"

Bu alay beni olması gerekenden daha fazla kızdırıyor. "Hayır," ısırıyorum. "Henüz değil."

Yine sessiz, ama bu sefer ne bir kakhaha ne de bir takip var. Sadece ölü hava. Rafail sessizlikle meramını anlatmayı çoğu erkeğin kelimelerle anlatabileceğinden daha iyi biliyor.

Beklerken canlı yayını tekrar kontrol ediyorum, göğsünün yumuşak iniş izliyorum. Belli belirsiz bir kayma, ellerini yorganın altına sokma şekli. İçimde bir şey ağrıyor, keskin ve... yabancı.

"Dikkatin dağınık Rodion," diye çıkışıyor Rafail, beni geri çekerek.

"Sadece yorgunum," diye yalan söylüyorum, daha sert bir şey ısırıyorum. Kiminle konuştuğumu unutmamalıyım.

"Saçmalık," diye karşılık verir. "Odaklan. Eğer kafanı oyuna veremezsen, seni galadan tamamen çekerim ve Matvei'yi gönderirim."

Hayır, yapmayacak.

"Odaklandım," diyorum sertçe, gözlerim tekrar videoya kayarken bile.

"O zaman kanıtla." Sesi sertleşir. "Bu hafta sonu hakkında daha sonra konuşacağız. Senin için yapmam gereken bir iş var. Şu anda."

İşte yine başlıyoruz. Doğruluyorum, şimdiden . "İş nedir?"

"Ayrıntılar güvenli hattınıza geliyor. Bununla başa çıkın ve bunu mahvetmeyin."

Ben cevap veremedim hat kesiliyor. Tipik Rafail.

Söz verildiği gibi şifrelenmiş talimatlar içeren bir bildirim geliyor. Zihnimi vites değiştirmeye zorlayarak ayrıntıları hızla tarıyorum. Bu bir temizlik. Bir Bratva rakibiyle gevşek bağları olan bir hedef. Karmaşık bir iş değil ama tüm dikkatimi vermemi gerektiren bir iş.

Orospu çocuğu. Ember'ı görmeye gitmek istedim. Sadece birkaç saat oldu ama.

Yumruğumu sıkıyorum, videosunu tekrar kontrol etmek için çekişi aşağı itiyorum. O iyi. *Güvenli*. Her saniye üzerinde durmama gerek yok.

Ama yine de, bu gece onu terk etme fikri göğsümde bir şeyleri çarpıtıyor.

Eşyalarımı aldım.

Dikkatimi dağıtmaya başladı... Bununla başa çıkmak zorundayım.

Onunla. İş beni şimdilik meşgul ediyor ama yeterli değil.

Benim olmanın ne demek olduğunu ona gösterene kadar olmaz. Bu gece Rafail'in pislüğünü halledeceğim. Ama sonra?

Onun için ayırdığım aletlere bakıyorum - yumuşak ip, göz bağı
-Ve sırit. Oyun devam ediyor, küçük kraliçe.

Sonra telefonum tekrar çalışıyor ve bir an için Rafail'in zaten ensemdedir soluduğunu düşünüyorum. Ama hayır, bildirim onun hesabından geliyor.

@dreammafiaqueen yayına girdi

Canlı

Nabzım hızlanıyor ve bildirimi kaydırarak açıyorum, yayın canlanıyor.

İşte orada. Saçları hala uykudan dağılmış ve kazağı bir omzundan kaymış. Darmadağınık ama ıslık ıslık görüntüsü bana bir yumruk gibi çarpıyor. Bütün gece izlediğim yatak odasının aynısında ve kameraya ateşten başka bir şey olmayan bir bakışla bakıyor.

"Günaydın, küçük kraliçe," diye fısıldıyorum.

Dudakları küçük, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve sonra konuşuyor.

"Bu senin için" diyor, sesi alçak ve alaycı. Kameraya yaklaşıyor, yeşil gözleri kimin izlediğini çok iyi biliyormuş gibi objektife kilitleniyor. *Bana*.

Sırıtişım kayboluyor, yerini daha karanlık, daha keskin bir şey alıyor. Oyun az önce değışti.

"Ne dilediğine dikkat et," diye fısıldıyor, videomdaki sözleri yankılayarak. Sonra arkasına yaslanıyor, beni çıldırtacak kadar rahat bir özgüvenle saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, sonra fark ediyorum ki bir kitap yığınının üstünde külotuyla oturuyor, kamerasının deri kayışı sehpanın kenarından sarkıyor. Deri kayışı parmaklıyor ve göğsünün etrafına, göğüslerinin hemen altına sarıyor - yayın aniden bitiyor ve beni boş ekrana bakarken bırakıyor.

Aman Tanrım.

Oyunlar başlasın.

CHAPTER 14

E8BER

Bütün gün Rodion'dan haber alamadım.

Nefret ediyorum.

Kendimi her dakika lanet olası uygulamayı açıp yeni bir video ya da yeni bir yorum paylaşmış mı diye kontrol ederken buluyorum. Paylaşım yaptığında bana bildirim gönderecek şekilde ayarlamış olsam da, kendimi kaçırmış olmam gerektiğine ikna etmeyi başarıyorum.

Görevime devam etmek için elimden geleni yapıyorum ama aklım oyunda değil. Videoda benimkini daha önce izlediği görülüyordu ama...

Fotoğraf makinemin odağını tıklıyorum, objektifi nesneyi ortalayacak şekilde ayarlıyorum - pürüzlü kaldırımdaki bir su birikintisinde yansıyan parlak şehir ışıkları kümesi. Kolay bir çekim olmalıydı, daha önce binlerce kez yaptığım bir şey. Ama ellerim sabit değil. Çerçeveleme yanlış gibi geliyor ve kendimi nasıl yeniden konumlandırırsam konumlandırıyım, kompozisyon yerine oturmuyor.

Sinirli bir nefes veriyorum ve tekrar deniyorum, daha aşağı çömelip kamerayı yukarı doğru açıyorum. Vizör bir anlığına bulanıklaşıyor ve artık sahneye bakmadığımı fark ediyorum. Zihnim başka bir yerde.

Hayır. *Bir yerde* değil. Bir yerde.

Başımı sallıyorum ve odağı sıfırlıyorum ama parmaklarım düğmelerde çok uzun süre kalıyor. Bir saniye geçiyor. Sonra bir saniye daha. İşe yaramıyor. Kafamdaki görüntü ışıklar, yağmur ya da şehrin karamsar arka planı değil.

Bu o.

Üzerimdeki elleri, bir marka kadar sıcak bir etki bırakacak kadar uzun süre oyalanmaları. Alaycı ve keskin bir şeyler mırıldandığında sesinin alçak tınısı, bir cesaretle bağlanmış bir meydan okuma. Bana baktığında gözlerindeki sıcaklık, sanki ben nadir bulunan bir şeymişim, onun olduğuna karar verdiği bir şeymişim gibi... onun.

Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve elim kayarak kamerayı sarsıyor. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, çekimi yeniden ayarlamaya çalışırken objektifi kucaklıyorum. *Odaklan*, diyorum kendime. Sadece odaklan.

Ama gerçek şu ki, ipin ucunu tamamen kaçırdım. Gözlerim fotoğraf makinesi çantamın kenarında duran telefonuma kayıyor. Mesajlar, bildirimler, herhangi bir şey için kontrol etme dürtüsüne direniyorum. Aramadı, mesaj atmadı ama çok uzakta olmadığını biliyorum.

Yoksa öyle mi?

Işıklar yine objektifte bulanıklaşıyor ve sefer düzeltmeye bile çalışmıyorum. Kamerayı yere bırakıyorum, düşüncelerim tekrar ona dönerken nefesim kesiliyor. Kendime bu fantezinin tadını çıkarmak için bir dakika vereceğim, onun benim hakkımda olduğu kadar onun hakkında takıntılı olmak için.

Şu anda ne yapıyor? Beni mi düşünüyor? Bir şeyler mi planlıyor?

Bu düşünceyle kalbim daha hızlı atıyor ve ellerimi uyluklarıma bastırarak adrenalinin azalmasını istiyorum. Ama geçmiyor. Her parçam canlı bir tel gibi ona ayarlanmışken olmaz.

Şehre bakarken kamera kucağımda unutulmuş bir şekilde duruyor, nabzım onun anısıyla senkronize bir şekilde atıyor. O zaman biliyorum... umutsuz. Bu adama karşı kalbimi yerinden oynatacak kadar büyük bir aşk besliyorum.

Ona bir mesaj gönderiyorum ama geri dönmüyor. Surat asma isteğimi zar zor bastırıyorum.

Biriyle konuşmam lazım.

Uygulamayı açtım ve Bookbabe'e mesaj attım.

Sapığımдан haber almadım. 😞

Bookbabe

Hayır. Dün gece mesaj attı, değil mi? Onunla utanmadan flört mü ettin yoksa...?

Yaptım ve cevap verdi ve sonra hiçbir şey

Bookbabe

Oooh. Genelde sana daha sık mı cevap veriyor? Belki de... Bilmiyorum... Birini öldürüyor ya da ölümsüzleştiriyor ya da mafya adamları ne yapıyorsa? Bratva adamları ne yapar?

Bilmek istemiyorum ama sanırım bundan daha fazlası var?

Tanrım. *Umarım* bundan daha fazlasıdır.

Ayrıca mı? Yalan söylemiyorum. Gerçekten ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok çünkü neredeyse her şeyin... pek de yasal olmadığını tahmin ediyorum.

Romantizm camiasında ahlaki açıdan gri olan erkeklerle ilgili şakalar yaparız. Ama o ne kadar gri? Çoğunlukla beyaz-gri ile karışık biraz dumandan mı bahsediyoruz? Yoksa kömür grisi gibi bir şeyden mi bahsediyoruz?

Tunç grisi mi?

Gah.

Evime girmeden önce yapması gereken bir iş olduğunu söyledi ve... yanaklarım pembeleşti.

Bookbabe

Sence bir sorun mu var?

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Ailesi için şeyin sadece tehlikeli değil, muhtemelen *hayati* tehlike arz ettiği neden hiç aklıma gelmedi?

Sanki riskler ve tehlikeler hakkında ayrıntılı bilgi veren kitapların hiçbirini okumamışım gibi. Bu kısmen benim hatam, hayal dünyamdaki mutlu sonlara o kadar çok takıldım ki onun işinin yüksek riskli olduğunu unuttum.

İnternette hızlı bir arama yaptım. *Bratva işleri*.

Ne halt ediyorum ben? Sanki internette seri ilanlar bölümünde falan listelenecekler.

Ama vuruşlar sert ve hızlı geliyor ve onları okumaktan kendimi alamıyorum.

Bir an tereddüt ediyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor. Sonra umursamaz bir aptal gibi arama çubuğuna kelimeleri yazıyorum: *Bratva ölümleri*.

Ekran neredeyse anında doluyor. Manşetler, makaleler, acımasız fotoğraflar. Bu bir şiddet tufanı ve kaydırmayı bırakmalıyım ama yapamıyorum. Her tıklama beni daha derine çekiyor, hikayeler birbirine karışıyor.

"Üst düzey Bratva üyesi Moskova'da bir sokakta ölü bulundu."

"Patlayıcı araç bombalaması Rus organize suçlarıyla bağlantılı."

"Bratva operasyonlarına yönelik federal baskı düzinelerce kişinin

tutuklanmasına neden oldu."

Bir makaleye tıklıyorum. Sonra bir başkasına. Ve bir başkasına. Her okuduğum bir öncekinden daha korkunç.

Bir politikacı güpegündüz infaz edilmiş halde bulundu. Bir iş adamının cesedi nehrin dibinde ağırlaşmış halde bulundu. Bir gece kulübü yangın bombardımanında yerle bir oldu.

Aman Tanrım.

Her biri hikaye sıkılaştırır ve düğüm içinde benim mide. Bu değil sadece romantikleştirilmiş, kitap erkek arkadaşı fantezisi.

Bu... bu onun dünyası.

Rodion'un dünyası.

Daha derine iniyorum. Tutuklamalar. Bazıları haberlere konu oluyor - kelepçelenerek götürülen özel takım elbiseli adamların şık fotoğrafları. Diğerleri... çıkmıyor. Ortadan kayboluyorlar, sistem ya da daha kötü bir şey tarafından yutuluyorlar. Yakalanmanın bedeli tecrit edilmek, her türlü ilişki ihtimalinden vazgeçmektir.

Peki ya ölümler? Okuduğum kadarıyla mı? Onlar şanslı olanlar.

İz bırakmadan ortadan kaybolan, kaçırıldıklarına, sorgulandıklarına ve haftalarca işkence gördüklerine dair söylentiler dolaşan adamları okudukça göğsüm sıkışıyor. Aileler tahmin etmek zorunda kalıyor, sessizlikleri korkuyla satın alınıyor.

Ekranı kapatıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Arkama yaslanıp ellerimi yüzüme bastırarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. O pervasız. Düşüncesiz. Vahşi. Ve yine de, bir şekilde, bu kadar uzun süre hayatta kaldı. Ama insan böyle bir hayatta daha ne kadar hayatta kalabilir? Ya tek bir hata her şeyi yerle bir ederse?

Yine de buradayım, *etrafımda* ördüğü ağa dolanmış durumdayım.

Genelde nevrotik ya da bu kadar gergin değilimdir ama...

İşte bu . Muhtaç, özenti kız arkadaş rolünü oynama riskini göze alarak, ona *tekrar* mesaj atmaya gittim.

Selam. Benim. Beni hatırladın mı? Takıntılı olduğun ve şimdi günaydın bile demediğin kız?

Hayır. Çok zehirli.

Siliyorum, tekrar deniyorum.

Biliyorum biraz abartılı olacak ama bütün gün senden haber alamadım ve iyi olup olmadığını merak ediyorum. Yaptığın şeylerin...er olduğunu biliyorum. Riskli. Kontrol et, tamam mı?

Bir kalp emojisi ekliyorum ve bir dakika boyunca

ona bakıyorum. Çok mu ileri?

Sonra dilini bacaklarımın arasında hissettiğimi ve beni çılgın attıracak kadar sert bir şekilde boşalttığını hatırlıyorum.

Yanaklarım kızarıyor, utanarak iki kalp daha ekliyorum ve mesajı gönderiyorum. Parmaklarımı uyluğuma vurup bekliyorum.

Hiçbir şey.

Bu gergin enerjiyle ne yapabilirim ki?

Spor salonuna gidebilirim... bu işe yarayabilir. Ama tek başıma gittiğimde ve yanımda mürekkepli kişisel korumam olmadığında spor salonu bile cazibesini yitiriyor.

Eve gidip *mantıklı* bir insan gibi yemek yiyebilirdim. Ya da ben-

"Bayan Steele?" Gümüşü saçlarını acımasızca topuz yapmış, dost canlısı görünümlü bir kadın bana gülümsüyor. "Bay Kopolov sizi almam için beni gönderdi."

Beni getirmek mi?

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Genişçe gülümsüyor. "Özürlerini ilettiler hanımefendi ve sizi uyarmak istediğini ama zamanı olmadığını söyledi."

Ne oluyor be?

"Lütfen. Benimle gelin." Gülümseyerek, kaldırımın kenarında mırıldanan şık bir lacivert şehir arabasını işaret ediyor.

"Um. Sen kimsin?"

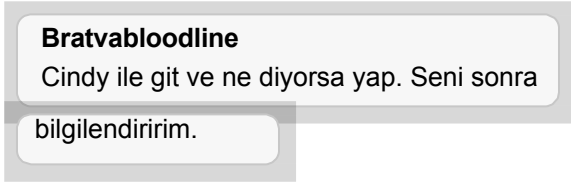
Hâlâ gülümseyerek bir kartvizit çıkardı ve bana gösterdi.

"Bay Kopolov bu hafta sonu yapılacak galanın hazırlıklarında size yardımcı olmamı istedi?" Oooohhh.

"Um. Evet?" Tereddütle söylüyorum, ancak neler olduğunu doğrulamak için ezici bir ihtiyaç hissediyorum. "Bir dakika."

Rodion'u aramak için telefonumu çıkarıyorum, her ne kadar bugün tüm aramalarımı görmezden gelmiş olsa da. Mesajlarımı görmezden gelmekle kalmayıp bana kendi mesajlarından birini gönderdiğini görünce midem bulanıyor:

Oh, bu ne cüret.

Telefonu sıkıyorum, sırf inat olsun diye onu tekrar arayıp aramayacağımı düşünüyorum. Bunun yerine derin bir nefes alıyorum ve kendime onun şifreli emirlerinin, ne kadar sinir bozucu olsalar da, genellikle bir amacı olduğunu hatırlatıyorum. Yine de, önceden haber verilmeden gizemli bir gündeme itilmek beni heyecanlandırmıyor.

Araba zaten aşağıda bekliyor, Cindy sabırla yanında duruyor, elleri önünde düzgünce katlanmış.

"Nereye gidiyoruz?" Ona yaklaşırken ses tonum temkinli, soruyorum.

"Rodeo Drive, hanımefendi," diyor, sanki birazdan yaşayacağı eğlenceyi bekliyormuş gibi iç çekerek gülümsüyor. "Alışveriş yapmak için en sevdiğim yerlerden biri ve uzun zaman oldu."

Göz kırpıyorum. Rodeo Drive mı? Rodeo Drive'daki gibi mi? Elbette duydum, kim duymadı ki? Para, lüks ve ayrıcalık çılgınlıkları atan butikler bölgesi. Benim fiyat aralığımın o kadar dışında bir yer ki gülünç.

Cindy'nin gösterişli görünümüne bakarak tereddüt ediyorum. Onun şık blazer ceket ve topuklu ayakkabılarıyla kıyaslandığında, benim gündelik eteğim ve üstüm "çaba" için zayıf bir bahane gibi geliyor. Ama en azından etek giydiğimi kendime hatırlatıyorum. Her zamanki kot pantolon ve spor ayakkabıdan daha iyi.

"Eh," diye mırıldandım, arabaya doğru kayarken, "Rodion başka işlerle meşgulse, böyle bir şeyi ben halledebilirim sanırım."

Sanırım.

"Yemek yedin mi?"

Başımı temkinli bir şekilde sallıyorum. Bunun ne alakası var?

"Ah. Bay Kopolov, henüz yemek yemediyseniz önce sizi beslememi söyledi." Gülümsüyor.

Bu *ne cüret* diye itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama midem guruldayınca ne kadar aç olduğumu hatırlıyorum.

İyi o zaman. Görünüşe göre, ilk durak akşam yemeği. Sanırım karnım tokken daha iyi kararlar verebilirim, ve onun ödeyeceğini varsayabilirim, yani...

Cindy beni koyu renkli ahşap kaplamaları ve parlayan sarkıt ışıkları olan şık, minimalist bir restorana götürüyor. Menüde fiyatların yazmadığı, sadece çevirmek için sözlüğe ihtiyaç duyacağınız kadar ayrıntılı açıklamaların olduğu bir yer. Bir gurme burger ve yanında trüflü patates kızartması sipariş ediyorum çünkü hızlıca yiyip alışverişe çıkmak istiyorum.

Gerçekten istediğim şey *ona* ulaşmak ve sanırım bir parçam onun benim için planladığı şeyi yapmanın iyi bir ilk adım olduğunu biliyor.

Kartını geçirme şeklini beğenmezsem yalan söylemiş olurum ve yine de hiçbir şey için ödeme yapmak zorunda değilim.

Sadece arkadaş canlısı olmadığını fark edene kadar rahatlamaya başlıyorum. Etkili biri. Tüm bu geziyi bir etkinliği yönetir gibi yönetiyor.

Rodeo Drive'a geldiğimizde çenem neredeyse yere çarpacaktı. Süslü olduğunu biliyordum ama bizzat görmek bambaşka bir şeydi.

Her vitrin tasarımcı elbiseleri, el çantaları ve ışıltılı mücevherlerle ışılt ışılt parlıyor. *Bir şeylere* bu kadar meraklı olduğumu düşünmezdim ama önümdeki muhteşem vitrinleri görünce elimde olmadan uzanıp yumuşak, tereyağlı deriyi ve pırıl pırıl elmasları okşamak istedim.

Cindy, taklit bile edemeyeceğim bir özgüvenle yol gösteriyor, hemen onun için gülümsemelerle ve benim için ince bir bakışla karşılandığımız bir butiğe süzülüyor.

"Bu taraftan hanımefendi," diyor görevli ve beni sanat eseri gibi sergilenen bir dizi elbiseye doğru yönlendiriyor.

Cindy birkaçını seçiyor, zeki gözleri beni eleştirel ama nazik bir şekilde tarıyor. "Harika orantılara sahipsin," diyor, çarpıcı, koyu zümrüt rengi bir elbiseyi göstererek. "Bu renk gözlerini çok güzel ortaya çıkarır."

Neredeyse homurdanacaktım. Bu tür iltifatlara alışık değilim ve bu düzeyde ilgiye kesinlikle alışık değilim. Ama onu takip ediyorum, görevlinin buraya nasıl girdiğini anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğmesine neden olan türden bir tereddütle soyunma odasına giriyorum.

Siktirip gidebilir. Bratva'lı kitapçı sevgilim beni buraya getirdi, işte buradayım.

İlk elbise üzerime bir rüya gibi oturuyor ve kendimi yansıtmama bakarken yakalıyorum, neredeyse aynadaki kadını tanıyamıyorum. Yanaklarımı kızarmış, göğüslerimi daha dolgun, belimi vurgulu ve kıvrımlarımı... vay canına.

Cindy'ye göstermek için dışarı çıktığımda görevli "Şampanya?" diye soruyor. Cevap beklemeden, ben daha reddedemeden elime narin bir flüt tutuşturuyor. Reddedeceğimden değil. Bedava şampanya mı?

Yudumlarken baloncuklar burnumu gıdıklıyor, Cindy'nin elbisenin etekleriyle oynamasına izin veriyorum. Kendimi yersiz hissediyorum, elbette, ama bu konuda inkar edilemez derecede heyecan verici bir şey var - ilgi, hoşgörü, bu kıyafetlerin beni aitmişim gibi hissettirmesi.

Ödünç elbise giymiş bir Külkedisi olsam bile, bir süre bunun tadını çıkaracağım.

Rodion'dan bir haber almayı umarak telefonuma bakıyorum ama yolculuğumuzun ilk bir saati boyunca hiçbir şey yok. Sonunda ona kuşkusuz huysuz bir mesaj gönderiyorum.

Teşekkürler ama ? İyi misin?

Yeni bir mesaj gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bratvabloodline

Evet ve söz veriyorum bunu telafi edeceğim.

Basit ama yine de göğsümü geriyor. Bir söz. Şampanya içiyorum, asla alamayacağım muhteşem bir elbise giyiyorum ve bir prensese ve Beyaz Atlı Prens ile randevusuna uygun ayakkabılara bakıyorum ve o bana bunu telafi edeceğini söylüyor.

Şampanyamdan bir yudum daha alıp gösterişli dekoru ve fısıldaşan satış personeliyle butiğe göz gezdiriyorum. Rodion'un dünyası benimkine hiç benzemiyor. Çok bunaltıcı ve göz kamaştırıcı ama belki, sadece belki, onun içinde yolumu bulabilirim.

Eğer benimle barışacaksa, bu garip yolculuğun tadını çıkarabilirim.

Arabanın arkasında tek başıma oturuyorum. Cindy tüm alışverişlerimi daireme teslim etmişti. Binama yaşıyoruz ve bir adamın gölgesini görüyorum ama ayrıntıları göremiyorum. Karanlıkta uzaktan o olup olmadığını merak ediyorum ama hemen olmadığına karar veriyorum çünkü Rodion gibi yürümüyor.

İçimi çektim.

Döndüğünde, dehşete kapıldım. Bu *Shawn* mı?

Aman Tanrım. Bir olaydan diğetine böyle duygusal iniş çıkışları kaldıramıyorum.

Zihnim koşturuyor. Kelimeler dudaklarımda donup kalıyor. Ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Mesajları birkaç gündür sessizdi ve neredeyse kendimi pes edeceğine ikna etmiştim, ama sonra-

Tekrar baktım, gitmişti.

Hayal gücüm müydü? Bunu ben mi uydurdum?

Başımı sallayıp anahtarlarımı çıkarırken alçak ve tehlikeli bir ses kulağıma fısıldıyor.

"Dediklerimi harfiyen yaparsan sana zarar vermem."

CHAPTER 15

E8BER

İpler bileklerimi ama acıtacak kadar sert değil. Sadece beni yerimde tutmaya yetiyor. Göz bağı yumuşak ama dünyamı zifiri karanlık yapıyor. Nefes alışım ormanın sessizliğinde yankılanıyor, sığ ve keskin.

Bunun gerçek olmadığını biliyorum. Gerçek .

Ama korkunç anı yine de fısıldıyor, bir hayalet kulağımı okşuyor. Shawn'ın ağırlığı beni yere bastırıyor, sıcak nefesi beni çocukluğumun her köşesine doğru kovalarken ekşiyor. Midem bulanıyor, safra ve korku birlikte yükseliyor, ta ki onu duyana kadar; alçak bir kıkırdama, kesinlikle onunki.

Rodion.

Ciğerlerim hava alabilecek kadar gevşiyor, rahatlıyorum ve geçmişî karanlığa gömüyorum. Adımı söylemiyor ama söylemek zorunda da değil.

"Sana söylemişim," diye mırıldanıyor, ayak sesleri dönüyor. "Ne dilediğine dikkat et, küçük kraliçe."

Sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru akarken, gece havasının tenime değen soğuk ısırlığıyla savaşıırken rahatlıyorum. Bunu yapıyor -aynen daha önce tarif ettiğim gibi

Göreceğini hiç düşünmediğim bir video. Zamanlama, detaylar, hatta iplerin çekilişi.

"Sen hastasın," diyorum ama sesim boğuk ve etkilenmiş, beni ele veriyor.

"Ve sen bundan hoşlanıyorsun." Sözleri kulağıma çok yakın, alçak bir hırıltı. İçgüdüsel olarak sarsılıyorum ama o geri adım atarak bana istemediğim bir alan açıyor.

"İstiyorsan dur de." Sesi yumuşuyor, bir cesaret kılığına girmiş bir soru gibi. "Duyacağım, Ember. Her şeyi durduracağım."

Bunu söylemek istemeyişimden nefret ediyorum. Ona ne kadar güvendiğimden nefret ediyorum, şimdi bile, bağlı, gözleri bağlı ve Tanrı bilir nerede.

Sessiz kaldığımda eli koluma dokunuyor, ipin beni tuttuğu bileğime kadar iniyor. "Aferin kızıma," diyor, sesi onaylar gibi kalın. "Benden korkmuyorsun."

"Öyle olmalıyım," diye bağıriyorum ama sesim tamamen farklı bir nedenden dolayı titriyor.

Parmakları uzaklaşıyor ve botlarının sesi değişiyor, arkamda ilerlerken yaprakları çıtırdatıyor. "Ah, bilmiyorum. Benim yanımda herkesten daha güvende olabilirsiniz."

Sesinde karanlık bir şeyler var ve bunun yalan olmadığını biliyorum. Beni gerçekten neyin korkuttuğunu bilseydi... eğer ona Shawn'dan bahsetseydim.

Ona söyleyemem.

Rodion beni o ana geri çekiyor, saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor. Dudakları tenimi zar zor sıyrıyor ve ürperiyorum. "Bunu düşünmüştüm," diye itiraf ediyor, elleri beni topraklamak istercesine ipleri hafifçe sıkıyor. "Küçük videon - sözlerinle o kadar gurur duyuyordun ama kimin izlediğinden o kadar habersizdin ki."

"Beni takip ediyordun," diye suçluyorum, ama kelimeler kulağa hafif, neredeyse şakacı geliyor.

"Kolaylaştırdın," diye karşı çıkıyor ve sonra eli kalçamı kavrayarak beni sıkıca yerimde tutuyor.

Sonunda ipleri gevşettiğinde, küçük bir nefes alıyorum, ancak gözlerimden kayan sert ipeğe hazır değilim. Ay süzülürken gözlerimi kırptırıyorum.

Ağaçların arasından geçip önümde dikiliyor; hayattan daha iri, daha geniş. Yüzü okunmuyor, keskin açıları sadece dudaklarını çekiştiren bir sırtışın hayaleti tarafından yumuşatılmış.

Çenemi parmaklarının arasına alıyor ve bakışlarıyla buluşmak için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Seni bir ağaca bağlamayı düşündüm," diyor kayıtsızca. "Ama benim daha iyi bir fikrim var. Şimdilik."

Yutkunuyorum; onun gerçekliği fanteziden çok daha fazla. Elimi tutuyor ve beni nazıkçe ama sıkıca dar bir patıkaya doğru çekiyor. Ürkütücü bir sessizlik var; orman, giysilerimizin hışırtısı ve ara sıra bir dalın kırılması dışında her sesi yutuyor.

Kulübe görüldüğünde dizlerimin bağı çözülüyor. Eski, ahşap yıpranmış ama sağlam, bir gerilim filminde ya da rüyada bulabileceğiniz türden bir yer.

İçeride hava çam ve sertleştirilmiş odun kokusuyla ağırlaşıyor. Köşede odunlar hafifçe çıtırdıyor, alevler kısık olsa da odaya altın rengi bir ışık saçıyor. Ortada kalın yorganlarla örtülü büyük ama rustik bir yatak duruyor.

Rodion'un eli kolumdan yukarı kayıyor, dokunuşu sert ama asla sert değil. "Bana durmamı söyle," diyor tekrar, sesi şimdi daha yumuşak. "Söyle Ember. Seni eve götürmemi söyle."

Başımı sallıyorum, boğazım konuşamayacak kadar gergin.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. Sonra beni yatağa geri itiyor, ağırlığı beni tam olarak olmak istediğim yerde olduğumu hatırlatacak kadar yere sabitliyor. Elleri bileklerimi sıyrıyor ve onları pratik bir kolaylıkla yatak başlığına bağlıyor.

Aman Tanrım.

Eğildiğinde nefesi kulağıma ılık ılık değişiyor. "Bakalım bu fantezini ne kadar seviyorsun."

Yutkunmaya çalışıyorum ama zorlanıyorum. Heyecanlı, gergin ve çok tahrik olmuş durumdayım; beni öpmeye cüret etse muhtemelen boşalırdım.

İpler bileklerime sürtünüyor, acıtacak kadar değil ama bana orada olduklarını hatırlatacak kadar sıkı ve inatçı, tıpkı onun gibi. Odadaki tek ışık olan ateş ışığı kulübenin duvarlarında dans ediyor ve Rodion'u erimiş altın ve gölge tonlarına boyuyor. Yatağın kenarında geziniyor, bakışları beni yutuyor ve odanın sıcaklığına rağmen titriyorum.

"Ne yaptığını biliyor musun, küçük kraliçe? Kaç kez toparlanıp taşındığını gördüm. Bunu kamerayla örtbas etmekte, kendinle yüzleşmek yerine başkalarına göstermekte iyisin. Ama ben her şeyi görüyorum. Çok yaklaşmak zorunda kalmamak için insanları bir kol mesafesinde tutmayı sevme şeklin..." Sesi alçak bir hırıltı, midemi bulandırmaya yetecek kadar sıcaklık ve tehlikeyle sertleştirilmiş. "Seni hareketsiz tutmak istiyorum, böylece bir saniyeliğine kaçmayı bırakacaksın. Bana güvenmiyor musun? Akıllıca. Buraya sana güvenlik sözü vermeye gelmedim. Sana o fantezilerin gerçekte nasıl hissettirdiğini göstermek için buradayım."

Bedenim beynimden önce tepki veriyor, kalçalarım sürtünme arayışıyla birbirine yapışıyor. Elbette fark ediyor, çünkü Rodion hiçbir şeyi kaçırmıyor. Yatağa doğru sürünürken dudaklarında karanlık bir gülümseme beliriyor, ağırlığı şilteye . Odun dumanı ve çam gibi kokuyor. Vücudunun sıcaklığı kulübenin soğuğuyla tezat oluşturuyor. Gözleri lazer gibi içimi yakıyor, odaklanmış ve keskin.

Titriyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

"Bundan hoşlanıyorsun," diyor, eli çıplak kalçama dokunuyor, sonra sertçe kavırıyor ve beni yerimde sabitliyor. "Benim için bağlanmak hoşuna gidiyor. Altımda çaresiz olmayı seviyorsun, değil mi küçük kraliçe?"

Başımı sallarken bile gerçeği benden bu kadar kolay öğrenmesinden nefret ediyorum.

"Yalan söylemek sana yakışmıyor," diye fısıldıyor, nefesi kulağımda gezinene kadar eğiliyor. "Ama umurumda değil. Seni dürüst bir kadın yapacağım."

Eli kalçamdan ayrılıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan elini kıcıma sertçe indiriyor.

Hay sikeyim.

Ses kabini çatırdatıyor, keskin ve cezalandırıcı; nefesim kesiliyor, sırtım istemsizce kamburlaşıyor. Acı, sıcaklığa dönüşüyor ve onu her yerde hissediyorum, vücuduma yayılıyor ve çekirdeğimin derinliklerine yerleşiyor.

Daha fazlasını istiyorum.

"Rodion!" Nefes nefese kalıyorum ama o başını sallıyor, sırtışı daha karanlık bir şeye dönüşüyor.

"Bunu sevdiğini biliyorsun, küçük kraliçe," diyor, avucu az önce şaplak attığı yerin üzerinde kayıyor, elini tekrar kaldırmadan önce onu yatıştırıyor.

İkinci tokat daha sert iniyor ve nefesimi kesiyor. Bu öyle bir acı ki çok hızlı, çok kolay bir şekilde zevke dönüşüyor, beni titretiyor ve daha fazlası için sızlatıyor.

"Şimdi anlıyor musun?" diye soruyor, sesi kadife ve çelik gibi. "Fantezilerinle beni kızdıramazsın ve sonra onları gerçeğe dönüştürdüğümde kıvranamazsın."

"Kıvranmıyordum," diye karşılık veriyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor.

Kahkahası karanlık ve tehlikeli. "Hayır mı?" Arkasına yaslanıp elini tekrar tenimde gezdirdikten sonra acı veren bir darbe daha indiriyor. Bu kez dudaklarımdan süzülen iniltiyi durduramıyorum.

"Söyle bebeğim," diye emrediyor, parmakları kalçamın kıvrımlarında geziniyor, alay ediyor ve eziyet ediyor. "Benim olduğunu söyle."

"Sen delisin," diyorum ama sesim titriyor, bana ihanet ediyor.

Daha aşağıya kayıyor, ağzı uyluklarımdan hassas derisi boyunca öpücükler konduruyor, her biri daha sıcak ve ona en çok ihtiyaç duyduğum yere daha yakın. "Durmamı istemiyorsun, değil mi?" diye soruyor, dudakları külotumun kenarına değiyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, kelimeyi ancak fısıldayarak söyleyebiliyorum.

"İyi kız," diye mırıldanıyor, kumaşı aşağı sıyırırken nefesi bana karşı sıcak. Bu sefer "iyi kızı" *seviyorum*. Parmakları parmaklarımdan arasından kayıyor.

ve ne kadar ıslak olduğumu fark ettiğinde kaçan keskin çığlığı durduramıyorum.

"Benim için damlıyorsun," diyor, sesi onaylamaktan ağırlaşıyor. "Benim küçük kraliçem, kralı için çok ıslak."

Dokunuşuna doğru eğilerek inliyorum ama ben bu hissin peşinden gidemeden o geri çekiliyor.

"Hayır, istemiyorsun," diyor topuklarının üzerine oturarak. "Ben tatmin olana kadar istediğini alamayacaksın."

İplere karşı kıvranıyorum, parmaklarını karnımda, göğüslerimin arasında ve çenemde gezdirirken hayal kırıklığım ateş gibi yükseliyor. Onu kavırıyor, beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Krallarına itaat etmeyen kraliçelere ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak.

Başımı sallıyorum, konuşamayacak kadar nefessizim ve sırtıtışı geri dönüyor, hınzırca ve bilerek. "Cezalandırılıyorlar."

Cevap veremeden beni ters çeviriyor, beni karnımın üzerine iterken ipler beni yerimde tutmak için bükölüyor. Eli tekrar kıcıma iniyor, keskin acı tüm vücuduma şaşırtıcı bir zevk sarsıntısı gönderiyor.

"Kont."

Aman Tanrım, gerçekten her lanet fanteziyi gerekleştiriyo. Ama bekle... Bir dakikaya ihtiyacım var.

"Rodion-"

"Say dedim, küçük kraliçe."

"Bir," diye fısıldıyorum ve beni bir başıka acı tokatla ödüllendiriyor.

"Daha yüksek sesle," diyor, boştaki eli sırtımın küçük kısmına dayanmış, beni sabit tutuyor.

"İki!" Bağırıyorum, bacaklarımın arasındaki sıcaklık arttıa sesim kesiliyor, elinin acısı kontrol edemediğim bir ateş körüklüyor.

"İşte bu, benim iyi kızım," diye mırıldanıyor, sesi memnuniyetle karışık. Eli yavaş ve bilinçli bir okşayışla yanığı yatıştırıyor ama bu yeterli değil. İçimdeki sızı daha da keskinleşiyor, bedenim ihtiyaçtan titriyor. *İyi bir kızdan* hoşlanmayı nasıl reddedebildim?

bu.

Bir sonraki darbe daha sert iniyor ve ben de ona doğru eğiliyorum, ipler bileklerime batıyor ve ben onlara karşı çekiyorum. "Üç!" Nefesim kesiliyor, sesim çığ ve çaresiz.

"Mükemmel," diye homurdanıyor, boştaki eli kalçalarımın arasına kayıyor. Parmakları kaygan sıcaklığımı buluyor ve benimle dalga geçerken bir inlemede boğuluyorum, beni çıldırtmaya yetecek kadar daire çiziyor ama beni itecek kadar değil.

"Rodion, lütfen," diye yalvarıyorum, kendimi daha fazla tutamıyorum. "Lütfen, yapamam-"

"Şşşt," diye araya giriyor, tam da sonunda ihtiyacım olanı bana verebileceğini düşündüğüm anda parmakları geri çekiliyor. "Rahatla ve bence düşündüğünden daha fazlasını kaldırabileceğini göreceksin."

Beni çileden çıkaran bir kolaylıkla tekrar sırt üstü çeviriyor, elleri güçlü ve inatçı. İpler geriliyor ve bükülüyor, beni yerimde tutuyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, erimiş ve vahşi.

"Çok iyiydin," diyor parmağını vücudumda gezdirerek. "Ama düzgünce yalvardığını duymak istiyorum."

"Yalvarıyorum," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

"Yeterli değil," diyor, ağzı benimkinin üzerine gelene kadar eğiliyor. "Söyle, Ember. Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum, kelimeler ben onları durduramadan yuvarlanıp gidiyor. Ama bana hissettirdikleri hoşuma gidiyor.

Saplantılı, sahiplenici, kıskanç erkek arkadaş mı?

Evet.

Giysilerini yavaşça çıkarışını izliyorum. Kasların ve mürekkebin sert düzlemlerini, sağlam uyluklarını görünce büyüleniyorum. eğiliyor,

yanağımı öpüyor, sıcak, kalın ereksiyonunu bacaklarıma sürüyor. Yan tarafa uzanarak bir prezervatifi yırtıyor ve takıyor.

Onu içimde istiyorum.

Elleri kalçalarıma gidiyor, bacaklarımin arasına yerleşirken iz bırakacak kadar sert kavrarken inliyor ve yutkunuyorum.

"Bana bunu istediğini söyle." Kendini tutma çabasıyla tüm vücudu titriyor. Onun kendini kontrol ettiğini görmek içimde bir şeyleri kırıyor, inşa ettiğimi bilmediğim bir duvarı yıkıyor. Titreyen bir yalvarış fısıldarken bedenim ona doğru yükseliyor. "Evet. Rodion. *Lütfen.*"

"İşte bu, bebeğim," diye fısıldıyor ağzıma karşı. Uzun, yıkıcı bir hareketle içime girdiğinde nefesimi tutuyorum.

Beni tamamen doldurduğunda, vücudu beni yatağa bastırdığında, duyduğum hissin eziciliğiyle haykırıyorum. İpler beni sabit tutuyor, her hareketimi kontrol etmesini, her santim zevk vermesini sağlıyor.

"Benim," diye homurdanıyor, nefesimi kesen acımasız, amansız bir ritim tutturuyor. "Tekrar söyle."

"Senin." İnliyorum, zevk daha sıkı, daha sıcak, kopmakla tehdit ederken başım geriye düşüyor.

"Daha yüksek sesle," diyor, bir eli boğazıma kayıyor ve içime girerken beni yerinde tutuyor. İhtiyacım olan tek şey bu. Boğazımdaki elinin baskısı, bana zarar verebileceğini ama vermediğini bilmek... gizli tehdit beni heyecanlandırıyor ve tedirgin ediyor. Ellerini boğazımda hissettiğimde, *paramparça* oluyorum.

"Senin!" Altında parçalanırken çığlık atıyorum, zevk kör edici ve her şeyi tüketiyor.

Durmuyor, adımı bir dua gibi haykırırken kendi boşalmasını kovalıyor, kalçalarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Sonunda saf bir zevk iniltisiyle beni takip ettiğinde, vücudu benimkine karşı titriyor ve üzerime yığılıyor. İç çekiyorum, hala mutlak coşkunun artçı şoklarıyla titriyorum.

Uzun bir an boyunca, kabindeki tek ses düzensiz nefes alış verişlerimizdi, elini yanağımda gezdirirken ipler beni hala yerimde tutuyordu, eli

şşırtıcı derecede nazık bir dokunuş.

"Küçük kraliçe," diye mırıldanıyor, dudakları şakağıma değiyor. "Ember. Sen *mükemmelsin*."

Ve bedenim onunkinin içinde erirken, tükenmiş ve doymuş bir halde, onun kollarında kendimi sadece sahiplenilmiş hissetmediğimi, güvende hissettiğimi fark ediyorum.

Bu benim kitap fantezilerime ve erkek arkadaşlarıma hiç benzemiyor. Rodion'la birlikte olmak hayal ettiğimden çok çok daha iyi.

CHAPTER 16

RODIAÇIK

Kulübenin köşesindeki ateş çıtırdıyor ve odayı sıcak, titrekle bir ısıltıya boğuyor. Yatağın kenarına oturuyorum, parmaklarım saatler önce onu tutan kaba ipin üzerinde geziniyor. Şimdi sarmal bir yığın halinde yatıyor, zararsız, ama vücudunun ona karşı nasıl gerildiğinin anısı - nasıl yalvardığı - zihnimde dolaşıyor, içimde derin ve çığ bir şeyi harekete geçiriyor.

Yanımda kıpırdanıyor, yatağa doğru kayarken nefesi kesiliyor. Saçları karmakarışık, kızarmış yanaklarına yapışıyor ve tekrar kımıldadığında görüyorum; bileklerindeki soluk kırmızı izler ve kıcını boyayan el izim.

Belki çok ileri gittim. Belki de fantezi ve gerçeklik arasındaki çizgi çok fazla bulanıklaştı.

Küçük bir solukla uyanıyor, yeşil gözleri benimkilerle buluşmak için çırpınarak açılıyor. Bir an için nerede olduğundan emin değilmiş gibi şaşkın görünüyor, ama sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Su," diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

Oh lanet olsun. Onu düşündüğümde daha çok çalıştırdım. Kendimi biraz kaptırdım.

Komodinin üzerindeki bardağa uzanıyorum ama bardağı ona uzatmadan önce elimle bileğini nazikçe kavıyorum. Parmaklarım dikkatlice hareket ederek ipin geride bıraktığı belli belirsiz çizgilere masaj yapıyor.

"Acıyor mu?" Soruyorum, sesim beklediğimden daha kısık çıkıyor.

Yavaşça doğruluyor, bardağı benden alıyor ve cevap vermeden önce yudumluyor. "Pek sayılmaz," diyor, beni incelerken gözleri kısılıyor. "Neden suçlu görünüyorsun?"

Vücuduna, tenindeki izlere ve hâlâ darmadağınık olan haline doğru başımı sallıyorum. "Seni böyle görüyorum. Yaralar, saçların..." Başımı sallayarak devam ediyorum. "Bilmiyorum Ember. Belki de abartmışımdır."

Bu ilk kez olacak bir şey değil. Gençken çok zorladığım, çok fazla risk aldığım, dinlemediğim için Rafail'le sürekli başım beladaydı-

"Tanrım, hayır." Bana göz kırpmıyor, sonra gülümsemesi daha parlak, daha eğlenceli bir şeye dönüşüyor. "Fazla mı abarttın? Rodion, benimle dalga geçiyor olmalısın." Daha yakına eğiliyor, sesi yumuşak ama kararlı. "Hiçbir şeyi abartmadın. Her şey mükemmeldi. Her şeyiyle." Göz kapakları sanki hâlâ yarı uykudaymış gibi çırpınarak kapanıyor.

Sözleri göğsüme yerleşen huzursuzluğu kesip içine işlerken dinliyorum ve bir nefes veriyorum. "İyi," diye mırıldanıyorum, kır saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak. "Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Sırıttıyor, ama gülümsemesi duraksadığında, yüz ifadesinde beni duraksatmaya yetecek kadar karanlık bir şey görüyorum.

"Ne oldu?" Soruyorum, sesim şimdi daha keskin.

Başını sallıyor ama gözlerindeki tereddüt titreşimini yakalıyorum.

"Hiçbir şey."

"Yalancı," diyorum, yatakta onun önünde diz çökecek şekilde yer değiştirerek onu bana bakmaya zorluyorum. "Bu gece korkuyordun Ember. Bunu beklemiyordum. Seni aldığında neden korktun? Yani, biraz korku bekliyordum ama hemen anlayacağını düşünmüştüm..."

Nefesi kesiliyor, boğazı söylemek istemediği bir kelimenin etrafında dönüyor. Sonunda başını sallıyor.

"Evet," diye fısıldıyor. "Bir an için düşündüm... O olabilir diye düşündüm. Bilirsin işte."

Göğsümde kabaran öfke anlık ve beyaz bir ateş gibi, ama onu kontrol altında tutuyorum, derimin altında kaynamasına izin veriyorum. "Peki ya şimdi?" diye soruyorum.

Sertçe yutkunuyor, gözleri suçluluk gibi bir şeyle parlıyor. "Şimdi çok ileri gittiğini düşünmenden korkuyorum." Ama başka tarafa baktığında, bakışlarında hüznün var.

Çenemi sıkıp kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. "O olduğunu düşünmenden nefret ediyorum. Kafanın içinde olmasından nefret ediyorum. Onun gibi insanların en berbat yanı da bu," diyorum, sesim alçak ve sert. "Kurbana bunun kendi suçları olduğunu düşündürüyorlar. Sanki onun yerine adaletten korkmaları gerekiyormuş gibi."

Dudakları birbirine yapışıyor ve gözlerinde biriken yaşları görüyorum, ancak düşmeden önce gözlerini kırptırıyor.

Bir süre sonra "Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz," diyorum. "Ama bana anlatacaksın. Artık bunu tek başına taşımayacaksın, Ember." Ona uzun uzun bakıyorum. "Ve artık ikimiz hakkında 'sahte' hiçbir şey olmadığını kabul etmeni istiyorum."

Gözleri parlarken başını sallıyor, parmakları parmaklarıma değiyor ve aramızdaki bağ kırılğan ama bir o kadar da sağlam.

Ayağa kalkıp şömineye doğru ilerliyorum. Sıcak tutmak için ateşi körüklüyorum. "Seni ateş yakarken izlemek çok lezzetli bir mağara adamı pornosu."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum. "Hayalini kurmadığın bir şey var mı?"

"Uhm. Amish romantizmi. Vanilya seksi mi?" Omuzlarım gülmekten titriyor.

"Yemek yapmadığım için üzgünüm ama şekerleme getirdim. Eğer acıkırsanız buzdolabında sandviç malzemeleri var."

O Gülüyor, ve ses gibi a kıvılcım . ışık içinde ve ağır Sessiz. "Akşam yemeği için şekerleme mi?"

"Bunları getirdiğim için şanslısın," diye takılıyorum çantayı kaparken.

Gömleklerimden birini çekiyor, büyük boy kumaş onu yutuyor ve yalınayak mutfağa doğru ilerliyor.

Lanet olsun, her gün görmek için her şeyimi vereceğim bir manzara.

"Bugün seni özledim," diyor omzunun üzerinden, bana bakmadan. Bunu yüzüme karşı itiraf edip edemeyeceğini merak ediyorum. Kelimeler bana olması gerekenden daha sert çarptı. Bunu sıradan bir yorummuş gibi söylemedi. Ses tonunda bir ağırlık var, benimle yüz yüze gelmeye hazır olmadığına dair bir itiraf.

Başını hafifçe eğiyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Kabin o kadar küçük ki aramızdaki boşluğu kapatmak için fazla hareket etmesine gerek kalmıyor. "Bana anlatmak ister misin?"

Başımı sallıyorum, çenem geriliyor. "Yapamam."

Bakışları öylece kalıyor, ona veremeyeceğim bir şey arıyor.

Kulübün arka odasında adamın yüzünü tekrar görüyorum, solgun ve kanlı. Kimsenin fark etmeyeceğini düşünerek Bratva fonlarını -bizim fonlarımızı- yağmalamaya çalışmıştı. İçeri girdiğimde korkmakta haksız değildi. Sadece sorunlarının en küçüğünün ben olduğumun farkında değildi.

Tetiği çekmedim ama izledim. Dinledim. O yalvarırken orada durdum, onu bağladım ve cezalandırılması için kardeşlerime gönderdim. Onu terletmek istedik.

Her zaman yaptığım gibi rolümü oynadım, taş suratlı, sessiz. Lanet olası suç ortağı.

Bunu Ember'a açıklamanın bir yolu yok.

Bir sonra ateşe dönerek, "Bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyor. Sesi rahat, ama altında hayal kırıklığının izini yakalıyorum.

Kanepeyi itiyorum, aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapatıyorum. "Sana her şeyi anlatsam kaçarsın."

Bu ona karşı en dürüst olduğum andı.

Uzun bir süre beni inceliyor, ateş ışığı yeşil gözlerinde dans ediyor. "Bundan emin misin?"

Eğilip başparmağımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve dokunuşumun altında titrediğini hissediyorum. "Yaptığım şeylerle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Sesimi alçaltarak mırıldanıyorum. "Kan, cesetler, yalanlar?"

Dudakları aralanıyor ama cevap vermiyor, ben de onu zorlamıyorum. Onun yerine kanepeye yaslanıyorum, elim hafifçe kalçasında duruyor.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum bir süre sonra. Kelimeler yabancı geliyor, sanki bana ait değillermiş gibi, ama içten söylüyorum.

Yüz ifadesi yumuşuyor, bana doğru eğilirken omuzlarındaki gerginlik eriyor. Başı omzumdaki yerini alıyor ve bir süre sessizce oturup önümüzde dans eden ateşi izliyoruz.

Eli göğsüme doğru kayıyor, parmaklarının fırçası kaburgalarımındaki yara izinin sivri çizgisinde geziniyor. Bunu sormuyor, hiç konuşmuyor ama dokunuşu devam ediyor. Bu sessiz, kasıtlı bir şey - tüy kadar hafif ama beni kesecek kadar keskin.

"Sende bunlardan çok var," diye mırıldanıyor. Ses tonunda acıma ya da yargılama yok. Sadece merak var. Beni hem kesen hem de rahatlatan bir yumuşaklık. "Parmağımla izlerini sürmek istiyorum."

Elim onunkini yakalayıp göğsüme bastırıyor. Kalbim avucunun altında çarpıyor.

Dudakları aralanıyor, keskin yeşil gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Çok fazla. Hepsinin bir hikâyesi var. Seni sen yapan bir hikâye."

"Evet. Bazıları kazanıldı. Bazıları çalındı." Bir nefes verdim. "Hepsi benim."

Nefesi kesiliyor ama geri çekilmiyor. Beni kendi yörüngesine çeken bu güzel, ateşli kadın görüldüğünden daha cesur. "Bu hikâyeleri hiç anlatır mısın?" diye soruyor, neredeyse alay ederek.

Neredeyse.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ama sana şu kadarını söyleyeyim, eğer biri sana yara izi bırakacak olursa, kanı kurumadan onu toprağa gömerim."

Nefesi onu bir ürperti içinde bırakıyor, yanakları ateş ışıqlıyla eşleşen bir sıcaklıkla çiçek açıyor. Elini çekmeye çalışıyor, belki de nabzının ona nasıl ihanet ettiğini saklamak için, ama izin vermiyorum.

"Kimse seni işaretleyemez," diye homurdanıyorum, dudaklarım kulağına değene kadar yaklaşıyorum. "Ben nefes alırken olmaz."

Sonunda bakışlarımla buluşuyor, ifadesinde meydan okuma ve daha yumuşak bir şey karışımı kaynıyor. "Ya sende bir iz bırakmak isteseydim?"

Ona sırtıyorum. "Zaten , *kedicik*."

Memnun bir gülümsemeyle mutfağı doğru ilerliyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Keyfine bak."

Kendi kendine mırıldandığını duyuyorum ve bu beni gülümsetiyor.

Bir süre sonra elinde insanlığa karşı işlenmiş bir suç gibi görünen bir sandviçle geri döner.

"Bu da ne böyle?" Sandviç şüpheyle bakarak soruyorum. "Fıstık ezmesi, turşu ve patates cipsi," diyor sırtarak. "Bu iğrenç."

Bir ısırık alıp dramatik bir şekilde çiğneyerek, "Denemeden eleştirmeyin," diyor.

Gözlerimi kısıyorum, sonra sandviçi elinden kapıp bir ısırık alıyorum. Çiğnerken ona dik dik bakıyorum, kaçınılmaz dehşetin bekliyorum, ama lanet olsun -Bu iyi. "İyi," diye mırıldandım. "Bu... katlanılabilir."

"İtiraf et," diyor sırtarak.

"Lezzetli," diye itiraf ediyorum isteksizce, başımı sallayarak. "Saçmalıyorsun."

Daha geniş sırtıyor, ifadesi nihayet rahatlıyor ve ateşin yanına yerleşiyoruz, marshmallow kızartıyoruz ve kolay bir sessizliğe gömülüyoruz.

"Yani gangsterler de mi rahatlıyor? Huh."

"Bana bir daha gangster dersin, küçük kraliçe," diye uyarıyorum onu. "Bundan nefret ediyorum."

Suratını asarak başını bana doğru sallıyor. Gözlerinin önünde uçuşan saçlarını sabırsızlıkla savuruyor. Bu çok şirin bir şey. "Sen bana küçük kraliçe diyebilirsin ama ben sana evcil hayvan ismi veremem öyle mi?"

Yüzüme tembel bir sırıtma yayılıyor. Kahretsin, beni böyle hissettirmesine bayılıyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

"Doğru," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Seni arayamam *Mafya* babasisin ve sana *Bratva çocuğu* diyemem, başka ne olabilir ki?"

"Babamı deneyebilirsin. Efendim? Lordum... hey!" Kanepenin üzerindeki küçük yastıklar göründüklerinden daha sert. Ona uzanmadan önce bir tanesini avuçlayıp yana fırlatıyorum. Neredeyse elimden kurtulacaktı ama onu tam zamanında yakalayıp kanepeye yapıştırdım. "Biz insanlara vurmayız. Nazik eller kullanırız."

Gülmekten burnundan soluması çok tatlı. "*Biz* mi? Bence çifte standardınız var."

Onu kucağıma yatırıyorum, yüzü bana dönük, yeşil gözleri loş kabin ışığı altında zümrüt gibi parlıyor, bacakları iki sabitlenmiş. Bir iniltiyi bastırıyorum. Çenesinin alt tarafını izliyorum. "Seni yaramaz yerine koymak zorunda kalmadan önce kendine gel."

"Rodion," diyor, sesi bir uyarı ile kıkırdama arasında gidip geliyor. Bu ses göğsümün en iyi şekilde gerilmesine neden oluyor. "Mola mı?" diye tekrarlıyor, sesi inançsızlıkla karışık.

"Mm-hmm." Burnumu onunkine sürüyorum, sırtışım büyüyor. "Birlikte oturacağız ve davranışının neden kabul edilemez olduğunu açıklayacağım. Duyguların hakkında konuşabiliriz. Bugünlerde her şey yeniden yönlendirmeye ilgili, değil mi?"

Gülmemek için dudağını ısırarak bana bakıyor. "Oh, bu çok zengin. Sen, ilk tepki olarak şiddetin poster çocuğu, bana nazik ebeveynlik hakkında ders veriyorsun."

"Seçimlerini yeniden şekillendirmemi ister misin?" Başımı eğerek alay ediyorum. "Yaşına uygun alternatifler mi sunayım?"

Kaşlarını çatıyor. "Elbette, bana ışığı göster. Yanılmış olmalıyım çünkü nedense senin vereceğin cezanın ipler, karanlık bir oda ve Rusça küfürler içereceğini düşünmüştüm."

Saçının bir tutamını çekiştiriyorum.

"Dikkat ediyorsun. Ama küfür yok. Sadece övgü, küçük kraliçe. Ben olumlu pekiştirmeye inanan biriyim."

Kahkahası parlak ve gerçek. "Yöntemlerinizi ailenizden mi öğrendiniz?"

Yarı kahkaha, yarı inilti şeklinde bir ses çıkardım. "Uh, hayır. Ailem öldükten sonra ağabeyim benim vasiydi ve bazen sadık, fedakâr ama eski kafalı bir hıyar olabiliyor. Talim çavuşu mu? Demir yumrukla yönetir. Hiç klişe kaçırdım mı?" Yüzümü buruşturuyorum. "Onun sloganı *acı karakteri geliştirirdi*."

Yüzünde bir buruşukluk beliriyor. "Ailen öldü ve kardeşin vasi mi oldu?"

Başımı salladım. "Evet. Hala çocuktum, yani..."

Gözleri üzerimde, eli elimi tutarken gülümsüyor. "Ve sana sert davranmasına rağmen onu seviyorsun, öyle mi?"

Ha. Geçmiş zaman gibi.

Sanki hâlâ kardeşlerin birbirini sevebileceğine inanmak istiyormuş gibi gözlerinde umut parlıyor. Herkesin zehirli ve incitici olmadığına. Bu onun için hassas bir nokta olacak. Ama yalan söylemeyeceğim.

"Ailemi çok seviyorum. Onlar için şeyi yaparım" diyorum, sesim biraz boğuk çıkıyor. Sertçe yutkunuyorum, beklenmedik bir şekilde tıkanıyorum. Evimi özlüyorum. Kız kardeşlerimi özlüyorum. Erkek kardeşlerimin beni azarlamasını, bana patronluk taslamasını ve bana kendi yöntemleriyle ilgili hikayeler anlatmasını özlüyorum. Büyükbabamın bastonuna dayanarak etrafta topallamasını, Rus atasözlerini ve bilgeliğini anlatmasını özlüyorum. "Onlar için her şeyi yaparım."

"Herhangi bir şey?" Kaşları sanki tam olarak kavrayamadığı bir kavrammış gibi birbirine dolanıyor.

"Her şeyi," diye tekrarlıyorum. "Herkesin gözünden uzak tutmak istediğim bir kadını halkın gözünün içine sokmak da dahil. Diğer erkeklerin ona bakabileceği bir yere."

Çok uzakta değil, bir kurt uluyor. Onu kendime doğru çekiyorum. Bu kulübe sağlam ve güvenli ama ıssız bir yerin ortasındayız.

Keşke burada kalabilseydik.

"Sanırım çok fazla aşk romanı okudum," diye fısıldıyor, iki elini göğsümün üzerine koyarken gözleri kocaman.

"Öyle mi?"

Başını sallayarak devam ediyor. "Bir an için o kurdun rakip bir şekil değiştiren olabileceğini düşündüm."

"Rakip *ne*?"

Kahkahalarla güldüğünde çok güzel oluyor. Elimi başının arkasına koyuyorum ve onu öpebilmek için kendime doğru çekiyorum. Bu sefer öpücük nazık, neredeyse çekingen, dudaklarımı dudaklarına değdirerek onu kızdırıyorum. Ama onun tadına baktığımda, kendime engel olamıyorum. Dillerimiz en ufak bir titreşimle birbirine değiyor. Başını geriye doğru eğiyorum ve dilimi tekrar onunkine değdiriyorum, yumuşak iniltisinin sesini ve ellerimdeki uysal bedenini hissetmekten zevk alıyorum.

Nefes nefese geri çekiliyoruz. "Şekil değiştiren," diye fısıldıyor. "Biri kadının tehdit ettiğinde kurda dönüşen sahiplenici bir alfa."

"Ah." Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim varmış gibi başımı sallıyorum. "Biri kadının tehdit ettiğinde insan kurda dönüşmez mi?"

Gözlerindeki hüznü beni şaşırtıyor. "Hayır, Rodion. Ama bunu sormana bayıldım. *Bayıldım*."

"Siz kızlar çok tuhaf şeyler okuyorsunuz."

Omuz silkerek esnemesini bastırdı. Onu . Bu bir

onur nişanı gibi.

"Hadi seni yatıralım. Sabah senin evine gideriz ve uçağa yetişmeden önce çantamızı hazırlarız."

Bu ikimiz için de bir sınav olacak. Henüz ona tüm ailemin New York'a gelmeye karar verdiğini söylemedim. Polina'nın ailesiyle vakit geçirmek istediği, Rafail'in de yanımda getirdiğim kadınla tanışmak istediği ortaya çıktı. Bunun üzerine Semyon Romanov ailesinin yaşadığı yerleri gezmek istedi, ardından Zoya evde yalnız kalmak istemediğini söyledi ve

Yana hepsinin New York'a gideceğini öğrenince Cape Town'dan uçak bileti alıp peşlerine takıldı.

"Yine de senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," diyor bir esnemeyi daha bastırırken.

Başımı eğiyorum, yaklaşırken sırtıyorum. "Oyalanıyorsun. Beni burada oturup seni uyutmak zorunda bırakma. Bütün gece benim."

"Buna cesaret edemezsin."

"Oh, yapardım," diye mırıldanıyorum, sesim bana karşı titremesine neden olacak kadar alçalıyor. "Beni test etmek mi istiyorsun? Sana bir masal bile okurum. Canlandırıcı bir şey, *Suç ve Ceza* gibi."

"Aman Tanrım. Romantik bir kızı cezalandırmanın en kötü yolu. Acımasısın."

"Ve *sen* de biraz dinlenmek için geç kaldın." Göz kapaklarını açık tutmak için mücadele ederken ses tonum yumuşuyor. Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerlerken onu kollarımın arasına alıp kaldırıyorum. Battaniyeyi indirip onu yatağa yatırırken sözsüzce onu bir omzuma yaslıyorum.

Bu, buradaki.

Yorgun olduğunda onunla ilgilenmek, battaniyeyi üzerine örtmek ve uykuya dalma şeklini izlemek... Buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Sorular soruyor. Cevapları hak ediyor. Onu güvende tutarken nasıl vereceğimi bildiğimden emin olmadığım cevaplar.

Keşke onu kimsenin dokunamayacağı bir balona sarabilseydim. İçgüdülerim onun masumiyetinin bir kez çalındığını söylüyor. Onun kitaplarına olan düşkünlüğünü izledim ve o bunu bir eğlence olarak görüp gülse de ben daha iyi biliyorum.

Kalbinde sevginin gücüne inanıyor. Kalbinde, kitaplarındaki kadınlar kadar sevilme ve değer görmek istiyor.

Ve lanet olsun, bunu ona vermek istiyorum. .

CHAPTER 17

E8BER

ŞIK OTELLER ve çatı katları kulağa hoş geliyor. Ama gözlerinizi açmadan önce bir kulübede kahve ve domuz pastırması kokusu? Lüksün doruk noktası.

Gözlerimi açmadan önce geriniyorum, yanımdaki sıcak su şişesinin artık orada olmadığını farkındayım. Önceki gecenin anıları üzerinde düşünmek bana kitaplarımdan birinin sayfalarında yaşıyormuşum gibi hissettiriyor. Beni kaçırmaması, ayak parmaklarımı kıvrıracak kadar iyi bir seks, ardından beni yatağa yatırmadan önce sevimli ve şaşırtıcı derecede ateşli nasihatleri. Telefonumu kapıp bir video kaydetmek istiyorum, sadece... bu sadece benim için.

Sersemlemiş bir gözümlü açıyorum. Sabahın erken ışıkları kapının yanındaki küçük bir pencereden içeri süzülüyor. Duvarlar cilalı kütüklerden yapılmış, sıcak, bal rengi tonları şafak ışığında usulca parlıyor. Kalın ahşap kirişler tavan boyunca uzanıyor. Sağlam ve büyüleyici. Ocağın yanında kulaklarının kaşınmasını isteyen küçük tüylü bir köpeğe ihtiyacı var.

Bir duvara taş bir şömine hakimdir, ocağı düzgünce odunla istiflenmiştir. Havada çam, kül ve dün geceki ateşin hafif kokusu var. İç çekiyorum. Sağlam bir ahşap yemek masası, uyumsuz sandalyeler ve ayakların altında, aksi takdirde toprak paletine renk katan bir patchwork halı var. Uzak duvarda, ahşaptan yapılmış dar bir kitaplık birkaç kitap tutuyor.

deri ciltli kitaplar ve camdan bir kandil. Kitaplığında bu kitaplardan hiçbirini göremiyorum ama birkaç klasik Austen ve Brontë kitabı beni gülümsetiyor.

Böyle bir yeri lüks olarak tanımlayacağımı bilmiyordum ama buradayız.

"Yemek yapamazsın sanıyordum?"

Rodion arkasını dönüyor, üzerinde bir çift boxer'dan başka bir şey yok. Buradan, bir gece önce parmaklarımla çizdiğim yara izlerini ve Bratva'nın alametifarikası olan mürekkebi görebiliyorum. Hareket ettikçe kasları dalgalanıyor. Erkeksi mükemmelliğin bir örneği. Yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum.

"Ah, hayır," diyor yüzünü buruşturarak. "Rafail'in bana öğretmeye çalıştığı tek ders buydu. Çok kötü bir şekilde başarısız oldum."

"Rafail? O senin ağabeyin, değil mi?"

"Evet." Bana döndüğünde tabağına bir tabak dolusu yemek yığılmıştı. "Bu önceden pişirilmiş domuz pastırması, ama dükkândaki kadın bana kusursuz olduğuna dair söz verdi." Bir çatalla dürtüklüyor. "İyi görünüyor mu?"

Doğrulup yatıyorum, aniden açlıktan ölüyorum. "Dün geceki sandviçi unutalı çok oldu, o yüzden yanık ya da çiğ değilse yiyeceğim."

"Dur tahmin edeyim," diyor bana temkinli bir bakış atarak. "Turşu ve fıstık ezmesi mi istiyorsun?"

"Hamile olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bakışlarının ısınmasına hazırlıksız yakalandım.

Gözleri kararıyor, yüzündeki şakacı gülümseme kayboluyor ve yerini çiğ ve ilkel bir şey alıyor. "Eğer sen..." Sesi alçak, kenarları sert, sanki sadece bu düşünce bile içinde derinlerde bir şeyleri ateşlemiş gibi. "Bununla başa çıkabilirim."

Aman Tanrım.

Nefesim kesiliyor ve gözümü kırpıştırarak ona bakıyorum, ses tonundaki ani değişimden, bakışlarının henüz var olmayan bir şeyi iddia ediyormuş gibi benimkini yakmasından şaşıyorum.

"Rodion..." Başıyorum, onu uyarıyor muyum yoksa sorguluyor muyum emin değilim, ama o daha da yaklaşıyor, heybetli varlığı odadaki havayı çekiyor.

Parmakları çeneme dokunuyor, çenemi yukarı doğru eğiyor, böylece başka tarafa bakamıyorum. "Bu, hiç kimsenin değiştiremeyeceği bir şekilde benim olduğun anlamına gelir." Şimdi alay yok, sadece omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen sessiz, vahşi bir sahiplenme var.

Bilmem gerekirdi.

Buna hazırlıklı değildim.

Bunu okumuştum, değil mi? Onun gibi erkekler. Dün gece onun bir kurt olduğu konusunda şaka yaptım, ama şu anda bunun gerçekten uzak olduğunu hissetmiyorum.

Başımı sallıyorum, kendimi onun yaptığı büyüden kurtarmaya çalışıyorum. "Bu... bu işler böyle yürümez."

Sırıttığında karanlık ve tehlikeli oluyor. "Bundan emin misin, küçük kraliçe? Çünkü çocuğumu taşıman fikri -bana her yönden bağlı olman- bu işin *tam olarak* nasıl yürümesi gerektiğini hissettiriyor."

"Şaka yapıyordum, Rodion." Bakışlarım tepsiye odaklanıyor. Simit ve krem peynirin yanında bir yığın çıtır pastırma ve bir fincan dumanı tüten kahve var.

"Ben değilim."

"Biliyorum." Kahveye uzandım. Bana ilk kez kahve verdiğinde sinirlenmiştim çünkü nasıl karşıladığımı çok iyi biliyordu.

Ama şimdi? Buna bayılıyorum.

Sevimli bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. Yakında döneceğimizi biliyorum ama bu kulübeden ayrılmak istemiyorum. Buraya daha yeni geldik.

"Neden surat asıyorsun?" Burnuma vurdu ve kaşlarını kaldırdı.

"Sadece burayı sevdiğimi düşünüyordum. Sanırım boktan daireme alıştım. Burası evim ve güzel görünmesini sağlamaya çalıştım ama *Küçük Ev*'in modern zamanlardaki bir yorumuna benzeyen rustik bir kulübede olunca gecekonduda yaşadığımı fark ettim."

Yüzünü kaplayan karanlık gölge ve homurdanarak onaylaması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Dairemle ilgili hislerini hiç saklamaya çalışmadı.

Ayrıca, bunu ona itiraf etmeyeceğim, henüz değil, ama - onunla aynı yatağı paylaşmak çok *mükemmel* hissettiriyordu. Bir erkekle aynı yatağı paylaşmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağımı hiç bilmiyordum ama Rodion'la aynı yatağı paylaşmak? *Cennet gibiydi*. Sırtımda bir kaya gibi uyuyordu, ağır kolları üzerime yayılmıştı. Bir kozaya sarılmıştım, mutlu ve memnundum.

"Hesabınızı kontrol ettiniz mi?" Bir lokma simit yerken giriş yapıyorum, kırıntılar tabağın üzerine saçılıyor. Rodion omzumun üzerinde geziniyor, varlığını görmezden gelmek imkânsız. Bana dokunmuyor bile, ama ondan yayılan ısıyı, odaklanmasının sessiz yoğunluğunu hissedebiliyorum. Bu kadar hoşuma gitmesi sinir bozucu.

Hesabım yüklenirken, kolu benimkine değişiyor ve başımı kaldırdığımda onu ekrana patlayacakmış gibi bakarken buluyorum. "Resmen enseme ," diye takılıyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Ben de ekranıma bakıyorum. "Tanrım."

"Ne?" "Bir

trol..."

Gülmüyor. Bunun yerine, yorumları okudukça yüzü sertleşiyor.

"Sakin ol," diyorum hemen, içinde kopan fırtınayı şimdiden hissederek. "Bu sadece işin bir parçası. Ben her zaman bununla uğraşıyorum."

Çenesi geriliyor ve bu adamı avlamasına iki saniye kaldığını anlıyorum. Ben daha bir şey söyleyemeden başka bir mesaj beliriyor, ama *onun* hesabından.

Söylediklerine dikkat et. Nerede yaşadığını öğrenmemi istemezsin.

Takipçilerim yorumlarda patlarken, akışımı gülme emojileri, kalp gözleri ve internetin kaotik ciyaklamaya eşdeğeriyle doldururken donup kalıyorum, simidim ağzımın yarısına kadar geliyor.

"Rodion!" Sandalyemde dönüyorum, sesim yarı azarlayıcı, yarı dehşet içinde.
"Az önce ne yaptın sen?"

Omuz silkiyor, hiç pişmanlık duymuyor, sırtışı keskin ve tehlikeli. "Hallettim."

"Aman Tanrım, insanları internet üzerinden tehdit edemezsiniz!"

"Neden olmasın? Bunu hak " diyor, yüz yüze gelebilmek için eğilerek. "Ayrıca, buna bayılıyorlar."

Haksız da değil. Takipçilerim buna ve yorumlar hayranlık ve kıskançlığın kaotik bir karışımı.

Böyle bir adamı nereden bulabilirim?

Koruyucu mafya titreşimleri? Evet, lütfen.

Bu yüzden bekâr kalıyorum. Eski sevgililerimden yapamadı.

Ben daha fazla tartışmadan doğruldu, ifadesi soğudu. "Gitmemiz gerekiyor."

"Burayı seviyorum," diye karşı çıkıyorum, bu küçük kabin baloncuğunun güvenliğinden ayrılmaya isteksizim.

Bakışları bir parça yumuşuyor. "Sonra geri döneceğiz. Ama şimdilik gitmemiz gerekiyor. Evini kontrol etmek istiyorum ve o çekimi daha sonra yapacaksın."

İki gün önce ona bu konuda mesaj attım ve bunu kendim hatırlamadığıma inanamıyorum.

"Peki." İç çekiyorum, kahvaltıdan kalanları toparlıyorum. "Yine de bunu tekrar yapalım."

Evime dönerken garip bir şekilde doğal hissediyorum. Rodion'un arka planda çalan eski bir Rus şarkısı var, şaşırtıcı derecede yumuşak, hatta melodik bir müzik. Ona bakıyorum, bir eli rahatça direksiyonda, diğeri kalçamın üzerinde duruyor.

İç çekişimi bastırmak için zor yutkunuyorum. Yardım edemiyorum ama bunun benim hayatım olduğunu, onun olduğumu ve bu komik, seksi, koruyucu adamın... benim olduğunu hayal ediyorum.

Ama onu gerçekten tanımıyorum.

Ve o *beni* tanımıyor.

Yine de, rahat bir şekilde uyum sağlamamız hoşuma gidiyor. Kolay hissettiriyor. Doğal hissettiriyor. Doğru hissettiriyor.

E-postamı açıyorum, bir sürü iş güncellemesi ve fatura arasında geziniyorum. Aramızda sessizlik var ama garip değil. İlk defa, sessizliği doldurma baskısı hissetmiyorum. Kendimi rahatlamaya bırakıyorum, sürüşün ritmine dalıyorum, onun varlığı garip bir şekilde topraklıyor.

Sonra sessizliği bozarak konuşur. "Gala üç gün sonra." Telefonumdan başımı kaldırdım. "Ve?"

"Ve ailem de orada olacak. ." Aman Tanrım.

Ailesi.

Tüm *mafya* ailesi.

Midem bulanıyor. "O kısımdan daha önce bahsetmemiştin."

Kocaman omzunu rahatça silkiyor. "Sormadın ki."

"Rodion..." Telefonumun kenarını kavıyorum, aniden gerginleşiyorum. Ailesiyle tanışma düşüncesi - keskin gözleri, kaçınılmaz yargıları - bunaltıcı. Ama kaçındığım başka bir düşünce de içeri sızıyor.

Ve eğer o mafyaysa, bu şu anlama

gelir... Bu ne anlama geliyor?

Onlar da onun kadar acımasız ve sahiplenici mi?

Ve eğer Shawn... bekle. Shawn'dan haber almadım. Ani bir düşünce aklımdan geçti.

"Shawn'a bir şey mi yaptın?" Kalbim küt küt atarken ağzımdan kaçırdım.

Başı hafifçe dönüyor, ifadesi okunamıyor. Bu kadar iyi bir poker suratına sahip olmasından hoşlandığımdan emin değilim. "Neden?"

"Çünkü bana mesaj atmadı. Bu kadar uzun süre sessiz kalmak ona göre değil."

Rodion'un sırtışı yavaş ve kasıtlı. "Belki de sonunda mesajı almıştır." "Rodion.

Ne mesajı?"

Cevap vermiyor, sadece benim sokağıma dönüyor, lastikler kaldırımında hafifçe çıtırdıyor. Evimin önüne geldiğimizde rahatlayayım mı yoksa daha çok mu korkayım karar veremiyorum.

"Bunu sonra konuşuruz," diyor yumuşak bir sesle ve arabayı park ediyor. "Senin endişelenmen gereken daha önemli şeyler var. Ve hayır, Ember. Shawn'a dokunmadım." Bacaklarımın arasında hissettiğim bir kaş çatmayla, "İstemediğim için değil," diye mırıldanıyor.

Ona bakıyorum, nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor. Bana bakış şekli - sanki kafamdaki her düşünceye sahipmiş gibi- hem heyecan verici hem de korkutucu. Onunla çok içli dışlıyım ve bu beni ham ve savunmasız hissettiriyor. Alışık olmadığım bir şekilde savunmasız.

Nasıl *hem* nefret *edip* *hem* sevebilirim?

Dairemin kapısı daha ben dokunmadan yanılmış gibi geliyor. Havada belli belirsiz bir değişim var, sanki rahatsız edilmiş gibi. Kapı tokmağına uzanırken midem düğümleniyor, ama Rodion'un eli benimkinin üzerine kapanıyor, sert ve sabit.

"Gergin görünüyorsun."

Dudaklarımı yalıyorum. "Bir şey var... kapalı."

"Bekle," diyor usulca, sesi emir ve güvence karışımı. Kapıyı iterek açıyor, içeride her ne varsa onun için gelmeye cesaret ediyormuş gibi içeri adım atıyor. Geniş omuzlarının görüntüsü - gergin, her şeye hazır
-Beni sakinleştirmemesi gerekirdi ama .

Daire ilk bakışta normal görünüyor, ama içeri adım attığımızda hava daha ağır geliyor. Bakışlarım, paketlerimin özenle istiflendiği sehpanın köşesine takılıyor. Fazla düzgün. Nefesim kesiliyor.

"Burada biri varmış," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. Banyoya doğru yürüyorum, Rodion da peşimden geliyor. Paketlerden farklı olarak burası darmadağın, sanki biri içeri girmiş ve her şeyi kasten karıştırmış gibi.

Dağınıklıktan gözümü kaçırıyorum, safra boğazımı yakıyor. Çocukken her zaman her şeyi düzenli ve tertipli tutmaya çalışırdım. Bu bana bir nevi kontrolüm varmış gibi hissettirirdi. Annem benimle dalga geçerdi, hatta okuldaki öğretmenlerim bile "sınırdaki takıntılı düzen ve tertip ihtiyacım" hakkında notlar yazardı.

Shawn benimle alay etmeyi severdi.

Yere saçılmış tuvalet kağıdı rulolarına, dağınık havlulara ve açılmış ve devrilmiş banyo malzemelerime bakıyorum.

Rodion'un çenesi gerilir. "Kimse değil," diyor, odayı yırtıcı bir hassasiyetle tarayarak.

"Ne yapacağım?"

Bana dönüyor, o karanlık gözler ciğerlerimdeki havayı çalan bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor. "Muhtemelen burada yaşadığıma dair kanıt arıyordu," diyor, sesi sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sakin. "Artık burada yaşamadığımı bildiğine göre, geri dönecektir."

Kahretsin.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Ne zaman?"

"Bu gece," diye yanıtlıyor, hiç tereddüt etmeden. "Bu yüzden gidiyoruz." "Ayrılmak mı?" Sesim daha da yükseliyor. "Nereye?"

"New York." Kelime bir taş gibi düşüyor. Eli benimkine uzanıyor, içimde kopan fırtınanın içinde beni topraklıyor. "Bana güvenmene ihtiyacım var *kotyonok*."

Onun sabit tutuşu altında nabzım hızla atıyor. Ona güveniyor musun? Yüzüne bakıyorum, bunu daha az korkutucu kılacak bir şey -herhangi bir şey- arıyorum. Ve işte orada: onun gibi bir adama ait olmaması gereken yumuşaklık. Ağzının kıvrımlarında, sesinde belli belirsiz bir şefkat var. Neredeyse beni kandırıyor.

Ama Shawn'dan bahsettiğinde, tüm ifadesi değişiyor. O yumuşaklık, karanlık ve tehlikeli bir şeye dönüşüyor. Koruyucu. Ve bir şekilde... bu beni hayatımda hiç olmadığım kadar güvende hissettiriyor.

Cevabımı biliyorum.

Başımı sallıyorum, sesim ancak fısıltıyı geçiyor. "Evet. Sana güveniyorum."

Başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor, kısa süreli bir dokunuşla içimde bir sıcaklık yayılıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve aynı anda dizlerimin bağı çözülüyor.

"New York," diyorum, ondan çok kendime. "Kaliforniya'dan hiç ayrılmadım bile."

Rodion'un bakışları bana yöneliyor, şimdi daha yumuşak ama daha az yoğun değil. "Belki de dünyanın geri kalanının neler sunabileceğini görmenin zamanı gelmiştir."

Elimi tekrar tutuyor, sanki elimden kayıp gideceğinden korkuyormuş gibi. Ve ilk kez kendimi ona bırakıyorum, beni bu yeni, korkutucu, heyecan verici gerçekliğe demirlemesine izin veriyorum.

Tüm bunların sadece bir peri masalı olduğu hissinden kurtulamıyorum. Uydurma insanların uydurma bir rüyası ve gözlerimi açıp uyandığımda kim olduğumu ve neden burada olduğumu hatırlayacağım.

Yalan söyleyemem. Bir parçam yardım edemiyor ama birlikte bir gelecek hayal ediyorum. Ama bu olamaz.

Dövmeli ve Bratva kravatlı maskeli bir adama hayranlık duyabilirim ama gerçek hayatta... gerçekten istediğim bu mu?

Şimdilik bunun tadını çıkaracağım.

Şimdilik, bu gerçekmiş *gibi* davranacağım.

CHAPTER 18

RODİAÇIK

Eğer o orospu çocuğu yüzünü gösterirse, o yürüyen ölü bir adamdır. Lanet bir *Ölü adam*.

Daha gençken ona ne yaptığını bile bilmiyorum ama tüm detaylara ihtiyacım yok. Ember'ın her düşmanı benim de düşmanımdır.

Rafail'i hızlıca aradım. Cevap verdiğinde, arka planda bebeğin feryadını ve bebeği susturmaya çalışan karısı Polina'nın sesini duyuyorum.

"Rodion." Tek bir kelimeyle sesindeki altta yatan endişeyi duyabiliyorum. Kardeşim sert bir adamdır ve bazen tam olarak insan olup olmadığını merak ediyorum, ama bu adam ailemizi büyötmek için tüm hayatından vazgeçen adam.

Bizim için her şeyi yapardı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, şu ana kadar. Bu gece uçabilmemiz için uçuş detaylarını yeniden düzenleyebilir misin?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verir. "Elbette. Ne kadar çabuk?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Bana bir dakika ver. Toplanmanız mı gerekiyor?" "Evet, şimdi yapıyoruz."

"Biz," diye tekrarlıyor ama burnunu sokmuyor. "Otuz dakika sonra beni ara."

Telefonu kapattığımda Ember'ın bana baktığını görüyorum. "Sadece... bir uçak çağırabilirsin. Benim Uber çağırdığım gibi." Dudağını ısırıp saçlarını karıştırmasına bayılıyorum, o parlak yeşil gözleri bir sonraki adımda ne olacağını görmek istercesine beni izliyor.

Omuz silkiyorum. "*Uçak* olmayabilir." Yanlış bir fikre kapılmaması için açıklığa kavuşturmam gerektiğini hissediyorum. "Jet, helikopter ya da başka bir şey olabilir."

Kaşlarının hafifçe göğe kayması, bunun pek de yardımcı olmadığı anlamına geliyor.

"Yani bir yere gitmeniz *ve pow* yapmanız gerekiyor. İşte bir uçak. Dostum, kitap dünyasında buna ne dendiğini biliyor musun?"

"Az önce bana *ahbap* mı dedin?" Burnumu kırıştırıyorum ama cevap vermiyor. Bana yaklaşıyor ve iki elini omuzlarıma koyarak parmak uçlarında yükseliyor.

"Yetkinlik pornosu," diye nefes alıyor.

Yalan söylemeyeceğim; sesim biraz boğuk çıkıyor ve şu anda aşk acısı çeken bir genç gibi hissediyorum. "Porno mu dedin?"

Eğilip işaret parmağıyla dudaklarımı çiziyor. Hay
sikeyim. *Bunun ateşli olduğunu kim bilebilirdi?*

Yutkunuyorum, dudaklarımız buluşurken ellerim kalçalarını çerçeveleyiyor. Öpüştüğümüzde dünya sadece bir saniyeliğine yok oluyor. Keşke bunu derinleştirebilseydim, onu eğip nefes nefese kalana, ıslak ve muhtaç olana kadar benim için yalvarana kadar öpebilseydim, ama yapamıyorum.

Gitmemiz gerek.

"Yetkinlik pornosu," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama seni mutlu edecekse yine yaparım. Şimdi git. Çantayı topla. Kameranı da unutma. Ona güveniyor olacaklar."

"*Hangisi?*" diye inliyor, sonra nefesinin altında "Neden insanlar hep *tek* kameram olduğunu düşünüyor?" diye soruyor.

"Ember," diye uyarıyorum. Eşyaları bir torbaya doldurmaya ve banyosundaki rafı temizlemeye başladığında, etrafa bir kez daha bakıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır!" diyor zafer kazanmış bir ifadeyle. "Toplandım. Hadi gidelim. Sırada senin evin mi var?"

"Keşke."

Onunla tanıştığım günden beri onu oraya götürmeye çalışıyorum. Büyük boy bir yatakta uzanabileceğimiz, zemini çökecekmiş gibi görünmeyen bir yerde düş alabileceğimiz ve birinci sınıf güvenliğe sahip olduğumu bildiğim bir yerde uyuyabileceğimiz bir yere geri dönmek. O daha iyisini hak ediyor ve ben de bunu ona vermeyi amaçlıyorum.

Ama bugün o gün değil. Zamanım yok.

"Ben iyiyim. New York'ta ihtiyacım olanı alacağım. Orada yaşıyorum."

Aracımız kaldırımında rölantide bekliyor. Rafail geçti. Yine de bunu ben kullanacağım.

Çantalarına uzanıyorum. Onları almama izin vermesi için başını sallaması ve homurdanması yetiyor.

Çantalarını SUV'un bagajına yüklerken, bakışlarını üzerimde bir marka gibi hissediyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve işte orada, kollarını kavuşturmuş, o keskin yeşil gözleri her hareketimi izliyor. Yine o şeyi yapıyor - sanki iğneleyici bir şey gibi dudağını ısırtıyor, ama zahmete değip değmeyeceğine karar verememiş.

"Ne?" Bagajı çarparak kapattım.

Sahte bir masumiyetle kaşını kaldırıyor. "Yok bir şey. Sadece senin gibi bir adamın beş dakika içinde nasıl mafya kasından bagaj taşıyıcısına dönüştüğüne hayret ediyorum."

Dudaklarını çekiştiren ukala gülümsemeyi görmezden gelerek ona doğru ilerliyorum. Tepesine dikilene kadar durmuyorum ve gözlerime bakması için onu başını geriye eğmeye zorluyorum. "Bununla ilgili bir sorunun mu var, *kedicik?*" Sesim alçalıyor, sertleşiyor

çakıl gibi, onu kıvrandırdığını bildiğim şekilde. Onu tekrar yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum.

Sırtışı hiç değişmiyor. "Hiç de bile. Eşyalarımı bir yük katırı gibi taşımamı izlemek mi? Aslında biraz ateşli."

Sevimli olduğunu düşünüyor. Haksız da değil ama bu kazanmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. Elim dışarı fırlıyor, çenesini kavırıyor - sert değil, sadece nefesini kesecek kadar. "O çeneni çalıştırmaya devam edersen, sana seksi gösteririm."

Gözbebekleri büyüyor ve nefesi kesiliyor ama sonra kendini toparlıyor, hınzır bir sırtışla dokunuşuma doğru eğiliyor. "Sözler, sözler."

Bu kadın. Beni öldürecek.

Ember pencereden dışarı bakıyor, parmakları gömleğinin eteğiyle oynuyor, ama elim konsolda onunkine değdiğinde kalçalarının birbirine yapışmasını kaçırmıyorum.

Sessizliğin uzamasına izin verdim. Onu tanıyorum. Uzun süre sessiz kalmayacaktır.

"Yani..." Sesi durgunluğu bozuyor, hafif ve alaycı. "Yetkinlik pornosu. Bu türün büyük hayranı mısın?"

Gözlerimi yoldan ayırmadan sırtıyorum. "Porno kelimesini söyledin, küçük kraliçe. Ondan sonra başka bir şey duymadım."

Yumuşak ve gırtlaktan bir kahkaha atıyor ve yemin ederim doğrudan sikime gidiyor. "Tabii ki yapmadın."

Ben karşılık veremedim bana döndü ve ses tonu değişti. "Cidden ama. Bu gala da neyin nesi? Sanki büyük bir mafya Oscar'ı gibi davranıyorsun."

"Mesele gala değil," diyorum sesim soğuyarak. "Mesele orada kimlerin . Ailemin. Düşmanlarım. Bana sahip olduklarını düşünen insanlar."

Gözleri kısılıyor ve bunu kafasında evirip çevirdiğini, her kelimesini incelediğini anlayabiliyorum. "Peki beni öğrendiklerinde ne olacak?"

Ona bakıyorum, çenem geriliyor. "Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." "Bu bir cevap değil," diye , sesi hayal kırıklığıyla gerginleşiyor.

"Alacağın tek şey bu." Sesim şimdi çelik gibi, olmasını istediğimden daha keskin. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

İrkilmiyor ama parmaklarının gömleğinin eteklerinde sıkılaştığını görüyorum. "Buna öylece karar verebileceğini mi sanıyorsun? Her şeyi kontrol edemezsin, Rodion."

"İzle beni."

Arabayı hızla yolun kenarına çekip park ediyorum ve lastikler gıcırıyor. Ardından gelen sessizlik sağır edici. Başını bana doğru çeviriyor, gözleri irileşiyor ama ben çoktan konsolun üzerine eğilmiş, bir elimi kapıya dayamış, diğer elimle de kalçasını kavrayarak onu hapsetmiştim bile.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diye homurdanıyorum, sesim alçak ve tehlikeli. "Ne pahasına olursa olsun umurumda değil. Seni güvende tutmak için tüm Bratva'yı yakarım. Ve sana gelince-" Parmaklarım kalçasında hafifçe geriliyor ve dudaklarından bir nefes çıkıyor. "Sen benimsin, Ember. Seni gördüğüm andan beri benimsin. O yüzden devam et. Benimle savaş. Geri it. Bana ihtiyacın olmadığını söyle. Ama bir saniye bile gitmene izin vereceğimi düşünme."

Şimdi nefesi hızlı , göğsü inip kalkıyor ve bana tokat beni kendine çekmek arasında kalmış gibi bakıyor. "Sen delisin," fısıldıyor, ama içinde sıcaklık yok. Sadece çiğ bir şey, muhtaç bir şey.

Eğiliyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Hoşuna gitti."

Beni geri itti - sert değil, ama hala bu savaşta olduğunu gösterecek kadar. Sırtışı geri geldi, jilet gibi keskin. "Sür şu lanet arabayı, Bratva'lı çocuk."

Bunu ödeyeceğini hatırlatmak için onu sıkıca kavradım.

Yolda giderken bir şeyler saklıyor gibi görünüyor ama bu kısa bir yolculuk ve burnumu sokmak istemiyorum.

"Bekle," diyor Ember, bana meraklı bir bakış atarak. "Burası havaalanına giden yol değil."

"Havaalanına gideceğimizi kim söyledi?"

"Ummm..."

"Ticari havaalanlarıyla ilgilenmiyorum. Gizliliğe, hıza ve ihtiyata ihtiyacımız var."

Ember göz kırpmıyor. Ona kitaptaki erkek arkadaşlardan biri olmadığımı, gerçek bir erkek olduğumu hatırlattığımda yüzünde beliren geyik bakışını ima ediyorum.

"...ve belki de TSA'nın seçici gözleri değil?" "Aynen öyle."

"Yani gidiyoruz..."

"Yakınlardaki küçük bir özel uçak pistine. Özel jetlere ve helikopterlere hizmet veren bir yer."

"Vay canına. Tamam. Ve bu güvenli mi?" Soruyu sorar sormaz homurdanıyor ve başını sallıyor. "Ben neden bahsediyorum ki? Tabii ki güvenli. Ne de olsa *Rodion* bu."

Kardeşim buna kıcıyla gülerdi. Ailemizdeki en umursamaz kişi benim, ama konu *onun* güvenliği olduğunda? Dalga geçmiyorum.

SUV gümbürdeyerek pistin kapısının hemen içinde durdu. Lastiklerin altındaki çakıllar sessiz, açık alanda yankılanacak kadar yüksek sesle çıtırdıyor. Loş ışıklar tepedeki armatürlerden vızıldıyor ve çatlak asfalt üzerinde uzun, iskelet gölgeler oluşturuyor. Hava belli belirsiz jet yakıtı ve yağ kokuyor.

"Vay canına," diyor Ember usulca, etrafına bakarak. Her şeyi içine çekiyor - boyaları dökülmüş bodur hangarlar, ışık havuzlarının altında boşa duran özel jetlerin devasa gölgeleri, jetin yanında bizi bekleyen Bratva kasları. Rahat giyinmişler - kapüşonlular ve kot pantolonlar - ama bellerindeki ateşli silahların şişkinliği dikkat çekiyor. İçlerinden biri sigarasını yere atıyor ve bana başıyla selam verirken bir çizmenin altında eziyor.

"Senin için yeterince güvenli mi?" Bagajdan çantalarını çıkarırken kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Tereddüt ediyor ve Bratva muhafızlarına bakıyor. "Dur tahmin edeyim. TSA bu partiye davetli değil mi?"

"Onların bu tür incelemeleriyle ilgilenmiyorum," diyorum, sesim sert. "Bu Newark'ta bir aktarma değil."

Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ve... metal dedektörü de mi yok?"

Çantasını omzuma atarak homurdanıyorum. "Bütün bunlardan çıkardığın sonuç bu mu?"

"Şey, evet." Muhafızlara ve jete doğru bir el sallıyor. "Her şey çok *Mission Impossible*."

Duruyorum, sahneyi tararken onu izliyorum. Korkmuyor, çekinmiyor. Sadece zihinsel bir kontrol listesindeki maddeleri işaretler gibi işliyor. Bu dünyayı sanki aşk romanlarından birindeki uygunsuz bir olay örgüsüymüş gibi kabullenışı bana bir şeyler hissettiriyor. Bratva ailemi görünce onun iki katı büyüklüğünde adamların solduğunu görmüştüm. Ama onun? Bunu pragmatik hayat kararları arasına koyup yoluna devam ediyormuş gibi görünüyor.

Sesimi alçaltarak bir adım daha yaklaşıyorum. "İyi misin?"

Bir elini saçlarında gezdirerek homurdanıyor. "Ben iyi miyim? Rodion, özel bir jete binmek üzereyiz çünkü mafya adamları sanki senin kişisel vale hizmetinmiş gibi etrafta dolaşıyor. Bu çok saçma."

Sözleri bir şey söylüyor, ama ses tonu başka bir şey söylüyor. Öfkesinin altında başka bir şey var. Ham bir şey. Bana bakarken omuzları gevşiyor, sanki buna güvenmeye karar vermiş gibi. *Bana güvenmeye*.

"Benimle güvendesin," diyorum. Niyet ettiğimden daha sert çıktı ama gerçekte yumuşaklık için yer bırakmıyor. Jete doğru başımı sallıyorum. "Haydi şimdi. Ne kadar çabuk havalanırsak, o kadar çabuk ulaşılmaz oluruz."

Jetin içi faydacıdır. Deri koltuklar koyu renkli, sağlam ve rahat hissettirecek kadar yıpranmış. Tepedeki ışıklar loş bir şekilde parlıyor ve motorların uğultusu sabit, neredeyse güven verici. Ember karşımdaki koltuğa oturuyor ve adamlarımdan biri bagajları emniyete alıp kapağı kapatırken küçük pencereden dışarı bakıyor.

Bir an sessiz kaldı, parmakları fotoğraf makinesi çantasının askısıyla oynuyordu. Sonra bana bakıyor, gözleri keskin. "Bunu söyleyip duruyorsun. "Benimle güvendesin. Ama Rodion... Birbirimizi çok az tanıyoruz."

Sözleri beklediğimden daha sertti. Çünkü o haklı. Birbirimizi çoğu insanın normal diyebileceği şekillerde tanımıyoruz. Onun en sevdiği rengi ya da en sevdiği ilkokul öğretmeninin adını bilmiyorum. Ama onu tanıyorum. Önemli olan yönleriyle.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak bakışlarımla onu kısıtıyorum. "Yeterince biliyorum."

Şüpheli bir kaş kaldırıyor. "Oh, gerçekten mi? Ne gibi?"

"Kahveni nasıl içtiğini biliyorum," diyorum sesimi alçaltarak. "Dürüst olalım, bu çok önemli. Yerleştiğin hayattan daha büyük hayatın hayalini kurduğunu biliyorum. Herkesin sana verdiğinden daha güçlü olduğunu biliyorum. Ve videolarının her birini tekrar tekrar izlediğimi biliyorum çünkü sana doyamıyorum. Videolarında kendini küçümsüyorsun ama komik ve esprilisin ve kitabındaki fantezi dünyasında gerçek hayattan daha fazla zaman geçirmenin bir nedeninin de insanlarla yakınlaşmaktan korkman olduğunu düşünüyorum."

Dudakları aralanır ama hiçbir kelime çıkmaz. İlk defa hazırlıksız yakalandı. Güzel. Daha bitirmedim.

"Dünyada seni anlayan tek şeymiş gibi kameraya nasıl baktığını gördüm. Sanki bu mükemmel küçük kaçıışı inşa etmişsin ama hala birinin gelip onu paramparça etmesini bekliyorsun. Gerçek senle başa çıkabilecek birini. İnsanların istediğini *düşündüğün* versiyonunu değil."

Nefesi kesiliyor ve bir an için o kadar açıkta görünüyor ki bunu söylediğime neredeyse pişman oluyorum. Neredeyse.

"Touché, efendim," diyor sonunda o sevimli mırıltısıyla. "Ama sen-"

"Gerçek seni tanımıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Senin hakkında muhtemelen bilmem gerekenden fazlasını biliyorum. Ve eğer bu seni korkutuyorsa, Ember, iyi. Çünkü benim de ödümü koparıyor."

Arkama yaslanıyorum ve sırtıyorum. "Şimdi benim hakkımda ne bildiğini duyalım." Bu iyi olmalı.

"Ahh, benim sıram." Gözlerindeki zümrüt parıltısı beni biraz eritiyor. "Çok ve bu kesinlikle aklını başından almış."

Ona homurdanıyorum ama sözünü kesmiyorum. Bir dahaki sefere kucağıma bunu hatırlayacağım.

"Seni suçladığımdan değil, tüm o takipçiler sana bekaretlerini falan sunuyorlar, ama yine de." Dudakları seğiriyor. "Kendine güveniyorsun. Güçlüsün. Komutayı ele alabiliyorsun. Hatta korkusuzsun, bir askerin nasıl olması gerektiğini hayal ettiğim gibi. Koruyucu ve gerginsin. Göz kulak olmanız gereken biri, kazanmanız gereken bir savaş, savaşmanız gereken bir kötü adam olduğunda canlanırsınız. Ki düşünürseniz..." Sesi kesiliyor ve biraz utanıyor. "Biraz ironik ama çekici."

Koltuğumda arkama yaslanıp ellerimi dikleştiriyorum. Dinliyorum.

"Yine de tehlikeli olmana rağmen bir şekilde tanıdık geliyorsun. Kitaplarımdaki erkek arkadaşlarıma onlardan daha çok benzeyen birisin ve bir yandan seni tanıyormuşum gibi hissediyorum... ama diğer yandan da sadece yüzeyi çizmişim gibi hissediyorum." Eğiliyor. "Cesur ve korkusuz görünüyorsun ama bir parçan kendini birilerine kanıtlamak istiyor. Belki kardeşlerine. Belki de bana." Omuz silkiyor. "Belki de kendine."

Bir parçam maskeyi geri çekebilmeyi diliyor.

CHAPTER 19

E8BER

Rodionla yalnız uçmak sanki görünmez bir çizgiyi aşmışız, jetin motorlarının bizi götürebileceğinden daha hızlı bir şekilde ileriye doğru savruluyormuşuz gibi hissettiriyor. Onunla 40.000 feet yükseklikte kozada olmak ciddi hissettiriyor.

Ciddi olmasını istemiyorum.

Öyle mi?

Kitap sevgililerinin en güzel yanı, aslında kararları sizin vermenizdir. Fantezinin içine kaçabilir ve gerçek hayatta asla yapma şansınız olmayan ahlaki çizgileri keşfedebilirsiniz. Ama gerçek hayattaki kahraman tam karşınızda oturuyorsa... kitabı kapatmak çok daha zordur.

Rodion karşımda uzanmış, keskin bakışlarıyla beni izliyor. Kendime bakıyorum ve iç çekiyorum.

"Endişelenecek bir şey yok, küçük kraliçe," diyor. "Seni sevecekler."

"Onlar mı?" Parmaklarım kitabımın köşesiyle oynuyor, ciltsiz kitap başımı kaldırmaya cesaret edemediğim bir çapa. "Süslü Bratva kalabalığını mı kastediyorsun? Bana yalan söyleme Rodion. Ben senin dünyana uymuyorum."

"Ben nereye karar verirsem oraya uyuyorsun," diye cevap veriyor, sesindeki sakın otorite midemin sıkışmasına neden oluyor.

Hayır, yok.

Bu içimde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oluyor - hayal kırıklığı ve adını koymak istemediğim bir sıcaklık karışımı. "Nereye ait olduğuma karar vermem iyi bir şey," diye karşılık veriyorum, sonunda başımı kaldırıp baktığımda. "Ve senin iznine ihtiyacım yok."

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, dikkati o kadar yoğun ki neredeyse boğulacak gibi. "şey bu mu? Seni kontrol edeceğimden mi? Benim için bir piyon olmandan mı?"

Sesi alçalıyor, sertleşiyor. "Saklamak istediğim şeylerle oynamam." Isı yüzüme hücum ediyor ve motorların uğultusunun sıkı nefesimi bastırmasına minnettar oluyorum.

Yönlendirmeye karar verdim. "Peki ya sen Rodion? Bu galanın nesi bu kadar önemli? Neden beni de yanında sürüklüyorsun?"

Çenesi gerildi. Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum. "Bu sadece bir parti değil. Bu bir sınav," diyor sonunda, kelimeleri kırılmış. "Yanlış bir hareketin her şeye mal olabileceği türden sınav."

"Her şey mi?" Bastırıyorum, nabzım hızlanıyor.

Elbette her şey değil...

"Benim ailem. Onların yanındaki yerim." Ağzı geriliyor ve gözlerinde ham bir şey görüyorum. "Sen."

Kalbim daha hızlı atıyor. Öylesine söylemediğini biliyorum ama yine de ağırlığını hissediyorum.

Başımı eğip küçük, meydan okuyan bir gülümsemeye zorluyorum. "Bu Bay Bratvabloodline için bile dramatik."

Gözleri kararır. "Tek kelimeyi söyle Ember ve bu uçağı tersine çevirelim. Hemen şimdi. Gala yok. Tehlike yok. Sadece biz." Bunu ilk kez teklif etmiyor ama.

Sertçe yutkunuyorum. "Bu bir seçenek değil."

Başına açacağı belaları hayal bile edemiyorum ve beni evde ne bekliyor? Düşünüyorum, merak ediyorum.

"Çok sesli düşünüyorsun," diyor, sesi alçak ve alaycı. Sesinin tınısı bile, hışırtılı ve derin, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Düşüncelerimin onaylanması gerektiğinin farkında değildim," diye cevap veriyorum, bakışları nefes almamı zorlaştırsa da sesim sabit. Şaka yapıyorum, çünkü onun da öyle olduğunu biliyorum.

Sert eli benimkine uzanıyor ve onu tutuyor. Küçük, soluk parmaklarıma bakıyorum, tırnaklarım hafifçe sivrilmiş ama boyanmamış, onun daha koyu renkli, bronzlaşmış, mürekkepli eli ve küt parmak uçlarıyla hala keskin bir tezat oluşturuyor. Garip bir şekilde sembolik hissettiriyor ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim.

Gülümsemesi kayboluyor, yerini daha keskin bir şey alıyor. Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor, tüm dikkatiyle beni olduğum yere mıhlıyor. "Haklısın. Benim iznime ihtiyacın yok. Ama seni yakınımda tutmak için benim de seninkine ihtiyacım yok." Sözleri bir yumruk gibi iniyor, nefesimi kesiyor ve bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz.

Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak ama daha az yoğun değil. "Sen benimsin, Ember. Ve bunu herkes görecek."

Hmm. O da böyle düşünüyor.

Bir yanım bağışıklığım olmadığı için bunu istiyor ama bir yanım da onun küstahça iddialarına karşı çıkıyor.

Ayrıca... *Hepsi. Hepsi bunu görecek.*

Kimler?

Midem bulanıyor. Kendime bunun sinir olduğunu söylüyorum. Öyle olmak zorunda. Ama bakışlarında kendimi çırılçıplak hissetmeme neden olan çiğ bir şey var ve ilk kez ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bunun yerine kucağımdaki kitaba bakıyorum - en sevdiğim kaçış türü.

"Okuyacak mısın?" diye soruyor, o kendine özgü sırtışıyla. "Sana okumamı ister misin?"

"Uh, hayır. Yanlışlıklara dikkat çekmene, diyaloglarla dalga geçmene ya da seks sahneleriyle alay etmene ihtiyacım yok. Ben seviyorum, sen de gidip YouTube izleyebilir ya da... bir elektronik tabloyu analiz edebilirsin."

Başlığa bakarak başını sallar. "Aman Tanrım." Bu

beni kıkırdattı.

Uçuş ekibiyle check-in yapmak için ayağa kalktığında, telefonumu çıkarmak için ertelemeyi kullanıyorum. Uygulamayı açıyorum, rahatlatıcı, tanıdık rutin sinirlerimi yatıştırıyor. Bir yazı için çok geciktim ve bu mükemmel bir fırsat.

"Plane reads," diye mırıldanıyorum kendi kendime, *The Bratva's Own'u elime* alıyorum -başlık bana biraz fazla yakın geliyor- ve kayıt tuşuna basıyorum. Video basit - sadece kapağı gösteriyorum, sesim hafif ve alaycı. "Şu anki takıntıyla yola çıkıyorum. Buna hayır diyebilir misin?" Kameraya bakıyorum ve kaydı sonlandırmadan önce eğlenceli bir şekilde göz kırpiyorum.

Tatmin olmuş bir şekilde telefonumu çantama geri koyuyorum.

Rodion pilotun inişimizi anons ettiği anda geri dönüyor, varlığı hemen mekâna hükmediyor. Ayağa kalktığımda eli sırtımı okşuyor ve içime bir sıcaklık yayıyor. "Gergin misin?" diye soruyor, dudakları kulağıma yakın.

Sertçe yutkunuyorum, kendime rağmen başımı sallıyorum.

"Milyonlar sizi dinliyor çünkü söyleyecek gerçek bir şeyiniz var. Bu fantezi saçmalığına balıklama dalıyorsun çünkü kadınlara kurguda ve gerçek hayatta istediklerine sahip gösteriyorsun." Dudaklarını yanağımın üzerinde gezdiriyor, sesi alçak bir törpü gibi. "Bundan geri adım atma, güzelim. Sahiplen onu." Ve bir an için, sıcaklığı bana karşı ve sözleri beni topraklıyor, neredeyse ona inanıyorum.

Bizi ailesine götürecek olan arabanın arkasına binerken her ayrıntıyı düşünüyorum.

"Tamam, tamam," diyorum kendimi telkin edercesine, avuç içlerim nemli olduğu için ellerimi kot pantolonumun boyuna sürterken. "Bunu yapabilirim. Bunu yapabiliriz, değil mi?" Bir çekime ya da videoya başlamadan hemen önce, bu sefer bunu nasıl yapacağımı unutacağım gibi gergin bir enerji anı yaşıyorum. Bu sefer,

Hepsi benim bir sahtekâr olduğumu anlayacak ve ben bunu aştığımda kendimi bulacağım. Sinirlerim eriyor ve ben sadece... kendim oluyorum.

Şimdi ben de aynısını yapmalıyım.

Şakağıma kondurulan yumuşak bir öpücük kesik kesik nefes almamı sağlıyor. "Evet, küçük kraliçe. Yapabiliriz."

"Peki plan nedir?" Şehrin içinden geçerken parmakları benimkilerle birleşiyor. "Gala ne zaman?"

"Yarın." Eğilip boynumu okşuyor. "Yani bu gece tamamen bana aitsin. Uyuyacağız. Sabah ailemle tanışacağız."

Midem altımdan çekiliyor.

Şimdiden mi?

Araba yolculuğu pürüzsüz, her şeyin aşırı farkında olmamı sağlayan türden lüks bir süzülüş. Parmaklarımin altındaki deri, kolonyasının hafif kokusu, elinin kalçamda sahiplenici bir şekilde durması. Kıpırdanmadan duramıyorum, soğuk klimaya rağmen avuçlarım nemli.

"Rahatla," diyor Rodion, dudakları sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi kulağıma değiyor. "Nefes al. Benimlesin."

"Seninle," diye yineliyorum, sıkı bir gülümsemeye zorlayarak. "Ben de bunun için endişeleniyorum," diye takılıyorum.

Kahkahası alçak ve zengin, etrafımı sarıyor. "Yarın geceyi gayet iyi atlatacaksın. Ailem ısırılmaz ama ben ısırabilirim."

Ona ters ters baktım. "Yardımcı olmuyorsun."

Şık cam ve taştan oluşan yüksek bir otele yanaşıyoruz ve sinirlerim yine tam gaz.

Her şey biraz gerçeküstü geliyor - silahlı korumalar ve üniformalı asistanlar, her ayrıntı lüks ve ihtiyatla damlıyor. Özel asansöre adım attığımızda titrek bir nefes alıyorum. Mekan tertemiz, aynalı duvarlar Rodion'un keskin bakışlarını ve benim geniş, tedirgin gözlerimi yansıtıyor. Gözlerimi

düğmelerine basıyor, elinin zemini seçmek için hareket etmesini izliyor, ancak basmak yerine tereddüt ediyor.

Uh-oh.

Bu bakışı artık biliyorum. Gözlerinin nasıl ısınıp tehlikeli bir hal aldığını biliyorum ve belki de romantizmle yoğrulmuş hayal gücümünden kaynaklanıyor, ama yemin ederim bu onun insandan canavara dönüştüğü an.

"Rodion." Yapacağı şeyi durdurmak için nafile bir çabayla elimi uzattım. "Sen ne-"

Sözümü bitiremeden acil durdurma düğmesine bastı. Asansör katlar arasında sarsılarak durdu. Ani sessizlik sağır edici, kalbimin hızlı atışı dışında.

"Ne oluyor lan?" Ona doğru dönüyorum ama o çoktan harekete geçmiş, benim alanıma girmiş ve aramızdaki mesafeyi yutmuş.

"Gerginsin. Korkuyorsun," diyor basitçe, sesi sinir bozucu derecede sakın ve kontrollü. "Bu hoşuma gitmiyor. Ve bir adım daha atmadan önce sana kime ait olduğunu hatırlatmak istiyorum."

"Beğenmedin mi?" Sesim yükseliyor, yumruklarım yanlarımda sıkılıyor. "Bu ne cüret! Gerçek suçlulardan oluşan ailenizle şahsen tanışmak beni biraz sinirlendirdiyse kusura bakmayın."

Eğilerek elini enseme gezdiriyor. İçime hücum eden ve beni bir anda topraklayan ani sıcaklık seliyle bir iniltiyi bastırıyorum.

Bunu nasıl yapıyor?

"Sana dokunmayacaklar, küçük kraliçe." Başparmağı kafatasımın dibindeki hassas deriyi okşuyor ve *lanet olsun ki işe yarıyor*. Titremeyi bırakıyorum.

Yaklaşan ben miydim, yoksa o muydu?

Göğsünün duvarına dayanmış durumdayım ve çok küçük bir parçam hâlâ uzaklaşmak istiyor ama aynalı duvar arkamda, bana gidecek hiçbir yer bırakmıyor. "Bu adil değil," diye fısıldıyorum. "Beni sakinleştirmek için bana *tuzak* kuramazsın."

"Kim demiş? Neden olmasın?" Sesi kadife kaplı elik gibi, bir avcının tehlikeli mırıltısı, ama ben *daha fazlasını* istiyorum. "Planımın seni sakinleştirmek için tuzağa dūřurmek olduğunu kim söyledi? Belki başka planlarım vardır."

Tartışmak için ağzımı açtığımda beni kaldırıyor, ellerini kıcımın altına koyup beni asansörün korkuluklarına oturtuyor. Tüm bunların ani samimiyeti tenimin ısınmasına ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Rodion..."

Bu sefer sesim titrediğinde, bu korkudan değil.

O kadar yakınıma eğiliyor ki nefesini çenemde hissedebiliyor ve kolonyasının çiğ, erkeksi, baş döndürücü kokusunu alabiliyorum, fısıldıyor, "Devam et, küçük kraliçe. Bana durmamı söyle."

Aklımı nasıl okuyabiliyor?

Tabii ki yapamam. İstemiyorum.

Dudakları boynumu sıyrıyor, dişleri içimde kıvılcımlar akmasına yetecek kadar sıyrıyor. "İki seçeneğin var Ember. Birincisi, benimle dvşebilirsin - çünkü kazanacak olsam da bunu istediğini biliyorum. Ya da ikincisi, sınırlarla nasıl başa çıktığımı göstermeme izin verirsin."

Uhhhhhm.

Sana göstereyim.

Ama ben yuvarlanıp göbeğini aan kızlardan değilim. Hayır. Güçlenmek istiyorum. Geri itmek *istiyorum*.

Beni idare etmesini istiyorum.

İlk tanıştığımız çatıdaki lanet duvar kadar hareketsiz olmasına rağmen ellerim çoktan gğ्सne dayanmış, itiyor, test ediyor.

"Ahh," diyor sırtarak ve gözlerinde o tanıdık ağzl parıltıyla. "Kavga mı istiyorsun?"

Elleri kalçalarını sıkıp beni kendisine doğru çektiğinde, baskı ıldırıtcı oluyor. Bacaklarımın arasındaki sıcak, sağlam hissi, ihtiyaımı aşırı hızda gönderiyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diyor çakıllı bir fısıltıyla.

"Bunu sen başlattın," diye veriyorum, meydan okurcasına çenemi kaldırarak.

Ağzını kulağıma dayayıp kulak mememi ısıırıyor. "Ve bunu bitireceğim," diye söz veriyor beni korkuluktan aşağı kaydırırken. "Arkanı dön ve ellerini korkuluklara koy. Eğer onları hareket ettirirsen, krallarına itaat etmeyen yaramaz küçük kraliçelere ne olduğunu sana hatırlatmak zorunda kalırım."

Gah.

Ne yapacakmış?

Fotoğraf makinemin bulunduğu çantanın fermuarını ustalıkla açarken çıkardığı seslerin aşırı farkındayım. O da ne? Tanrım.

Hareketleri telaşsız, ölçülü ve çıldırtıcı. İzlediğimi, zaten gergin olduğumu, katlar arasında sıkıştığımı, vücudunun her ince hareketinin, kameranın her sessiz klik sesinin farkında olduğumu biliyor.

Kasıtlı bir hassasiyetle, kameranın etrafındaki deri kayışı çözüyor ve uçlarını avucunun içinde katlayarak esnek bir halka haline getiriyor.

O-

"Kotunu çıkar Ember," diye emrediyor, sesi çakıl taşına

benziyor. Hareket etmiyorum. Kıpırdayamıyorum.

Yaklaşıyor, boyu ve genişliği beni eziyor. Kot pantolonumun bel bandını kavrayıp tek bir ustaca hareketle düğmelerini açarken parmak eklemleri kalçama değiyor. Fermuarın iniş sesi küçük alanda yankılanıyor.

"Bana kendimi tekrar ettirme."

Onları kalçalarımın altına iterken titriyorum. Serin hava çıplak tenimi yalıyor ve ben onlardan çıkarken onun nefesinin kesildiğini duyuyorum. Nabzım kulaklarımı sağır ediyor.

Deri kayışı yavaşça yukarı doğru çekip alay ederken kalçamın kıvrımına sürtünüyor. İçimden bir ürperti geçiyor.

"Bana meydan okumanın sevimli olduğunu mu düşünüyorsun?" Sözleri kulağımda alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve içime bir sarsıntı gönderiyor.

"I-"

"Neden bunun yardımcı olup olmayacağına bakmıyoruz?"

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, avucunu sırtımın küçük kısmına bastırdı. Kayış kıcıma çarpıyor ve ben haykırıyorum, sesim acı ve erimiş sıcaklık arasında kırılıyor. Kayışı tekrar kıcıma geçirdi. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve nefes nefese kalıyorum, acı ılık, boğucu bir uyarılmaya dönüşürken bile.

"Artık cevap vermek yok, küçük kraliçe." Kayış tekrar iniyor, bu sefer daha sert. Nefes nefese kaldım. "Artık ikinci bir tahmin ya da tereddüt yok. Sana ne beklemen gerektiğini söyledim ve bana güvenmeni söyledim. Artık kontrolün kimde olduğunu bildiğin halde o güzel ağzını açıp konuşmak yok."

Kayış tekrar iniyor ve zaten zonklamakta olan ısı çizgisini geçiyor. İnliyorum ve bu protestodan çok teslimiyet gibi geliyor. Parmaklarım önümdeki çubuğa gömülüyor, emrine karşı koyuyorum. Bir kayış darbesini daha memnuniyetle karşıladığımı bilsem de başımı sallıyorum.

Deri daha sert bir şekilde kırılıyor ve dizlerim bükülüyor, parmaklarım bir can simidi gibi çubuğu kavıyor. Nefesim kesiliyor, her bir acı içimi yakıyor, acı ve zevk arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyor.

"Evet," diye başarıyorum. "Evet."

"Aferin kızıma." Boştaki eli tenimin sıcak çizgilerini yumuşatıyor. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Seni idare etme şeklim. Sonunda her şeyi kendi başına taşımaya çalışmayı bırakabilmen."

Çubuğu geri getirip bir kez daha kırıyor, bir başka acı çizgisi ilkinin aydınlatıyor. "Ellerini çubuğun üzerine koy, Ember. Aynen böyle bebeğim."

Kayışı açmadan önce bir kez daha şaplak atıyor, bacaklarımın arasına kaydırıyor ve sonra ters bir eyer gibi kaldırıyor. Deriyi yukarı doğru, alaycı ve kasıtlı bir şekilde, yarattığı kaygan acıya bastırana kadar sürüklüyor. O kadar ıslağım, o kadar tahrik olmuşum ki, kalçalarımı derinin üzerinde istemeden sallıyorum.

"Ne kadar kötü bir kız," diyor başını sallayarak ve arkama geçip kulağıma fısıldıyor. "Tekrar gelmek istiyorsun, değil mi bebeğim?"

Kayışı yavaşça ve işkence edercesine ileri geri kaydırıyor ve sürtünme içime bir sarsıntı gönderiyor. Kalçalarım sarsılıyor ve rahatlamak için can atıyorum.

"Şu haline bak," diyor onaylayarak. "Çok heveslisin. Sana verdiklerimi almaya ne kadar da isteklisin."

Dokunuşuna doğru eğilirken bedenim titriyor.

"Yalvar bana, küçük kraliçe. Söyle. Yalvardığımı duymak istiyorum."

"Lütfen-gelmeme izin ver, lütfen." Sesim zar zor duyuluyor, çünkü uyarılma ve ihtiyacın baş döndürücü telaşıyla savaşıyorum, kendimi ayakta tutmak için tüm çabamı harcıyorum.

Kayış kalçalarımın arasında sıkılaşıyor. "Henüz değil. Ben söyleyince boşalacaksın."

Ve sonra gitti. Arkasında serin bir hava ve boşluk bırakarak.

Ağzını kulağıma dayayıp bana işkence ediyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcık. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi şaplaklanmış kış. Herkesle tanıştığında, bu görüntünün hafızanda ön planda olmasını istiyorum."

"Rodion-"

Eğer gelmeme izin vermezse-

"Sabırlı ol, küçük kraliçe. Önce seni çatı katına götürmek istiyorum. Orada konuşuruz."

Sıcak ağzı omzumdayken, kayışı tekrar yerine takmadan önce köprücük kemiğime sert bir öpücük konduruyor.

"Neredeyse ," diyor hınzır bir sırıtışla. "Hayır," diye sızlanıyorum.

Ona doğru devrildim, ama o beni tutup kaldırdı.

"Sana söz veriyorum. degecek." Kot pantolonumu ağrıyan kışımından yukarı çekip bana hak verdiğinde inliyorum.

"Sana inanamıyorum."

Ama asansör kapısı açıldığında sözlerim dudaklarımda kalıyor.

Bizi bekleyen manzara karşısında midem bulanıyor.

CHAPTER 20

RODİAÇIK

OROSPU ÇOCUĞU.

Bu Kopolov ailesi değil mi? Beni ve küçük kraliçemi karşılamaya hazırlar. uyarabilirlerdi. Ve neden hepsi bu kadar *kızgın* görünüyor?

Asansörden inerken Ember'ın elimi tutuşu sıkılaşıyor. Havadaki gerilim boğucu.

"Böyle bir hoş geldin partisi beklemiyordum," diyorum usulca, Ember'ın gergin nefes alışının ve yanımda titremesinin farkındayım. Önündeki manzaranın muhtemelen korkutucu olduğunu biliyorum -Rafail, karanlık, değerlendirici gözlerini ikimize dikmiş, dudakları pek de var olmayan bir gülümsemeyle kıvrılmış. Semyon, ince gözlüklerinin ardında soğuk ve hesapçı bakışları, her zamanki gibi mesafeli ve tehditkâr. Kuzenim Matvei, iri yarı ve silahını *çekmiş*, onların yanında. Hepsi de iş kıyafeti giymiş, sanki danışmanlarla akşam yemeği yemek için dışarı çıkmaya hazırlarmış gibi.

"Kaldır şunu Matvei," diyorum alçak bir sesle. "Tanrım."

Bir anlık tereddüitten sonra silahını kılıfına yerleştiriyor ama duruşu değişmiyor.

"Demek getirdiğin kız bu," diyor Rafail. Sıcak aile

karşılması için teşekkürler.

"Bu Ember. Ve evet, benimle birlikte. Neden hoş geldin partisi?"

Asansörden çıktık. Tanrım, umarım asansör boşluğundaki inlemelerini kimse duymamıştır.

Rafail'in sesi . "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin Rodion?"

Parmaklarım Ember'ın elini sıkıyor, sesim bir ustura kadar keskin.

"Affedersiniz?"

"Bu, eve hızlıca götürmemi istediğin kişi."

Başımı sallarken öfke uzuvlarımı sarıyor. Alaycı tavrı ya da Ember'dan sanki lanet olası bir kargoymuş gibi bahsetmesi hiç hoşuma gitmiyor. "Belli ki evet. Biri bana neler döndüğünü anlatabilir mi? Kızlar nerede?"

Rafail başını odanın köşesine doğru sallar. "Mutfak. Onları görmeden önce küçük bir konuşma yapmamız gerek. Siz ikiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz Rodion?"

Çocukluğumdan beri böyle bir ses tonu duymamıştım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Oh, kahretsin.

Belki sosyal medya hesabımı bulmuşlardır. Hesabımı bulmuşlarsa sıçtım demektir. Ama o zaman... neden Ember'a düşmanmış gibi bakıyorlar?

Rafail ellerini ceplerine sokarak yer değiştiriyor ama bu onu daha rahat göstermiyor, sadece daha hesaplı gösteriyor. O ve Semyon bilmiş bir bakış paylaşırlar.

Ne oluyor lan?

Rafail, "İnternette bizimle ilgili videolar yayınlamasına izin verdiğinizi bilmiyordum," diyor. Ne?

"Sen neden bahsediyorsun?"

Semyon bir tablet çıkarır ve birkaç tuşa dokunur. Mafya adamları hakkında bir kitap hesabı olduğu için ona gerçekten bok mu verecekler? Bunlar kurgu. Bilmeleri gerekir-

Olamaz.

Videoya bakıyorum, soğuk farkındalık içimde kıvrılıyor.

Tanrım.

"O videoyu ne zaman çektin Ember?" Onu sıkıca kavrayarak soruyorum. *Onu sarsmak* istesem de incitmemeye dikkat ediyorum.

Uçakta bir kitap tutuyor. *Bizim* uçağımızda. "Nerede kalmıştım?"

Biz konuşurken binlerce mesaj ve milyonlarca görüntülemenin geldiği viral bir gönderi. Lanetleyici. Suçlayıcı.

"Ne bilmiyorum," diyor başını sallayarak. Gözleri korkudan irileşmiş olsa da, sesi onda sevdiğim vahşilikle dolu.

Al şunu, kızım.

"Evet, bir hesabım var ama *sizinle* bir ilgisi yok. Aşk kitapları hakkında. Kurgu hakkında paylaşım yapıyorum, *sizinle* ilgili değil. Kim olduğunuzu bile bilmiyorum."

"Şuna bakın," diyor Rafail, ekranın bir köşesini işaret ederken açıkça öfkeleniyor.

Ember'ın eli ağzını kapatıyor. Sakin kalmaya çalıştığım için ilk başta hiçbir şey söylemiyorum.

"Sana bir soru sordum Ember. *Ne zaman sordun?*"

"Uçakta, uçuş ekibiyle konuşmak için ayağa kalktınız ve ben de hızlı bir video yayınlama fırsatını yakaladım."

"Belki de hızlı videolar yayınlamamalısn," diye tersliyor Rafail. Sanki bu onun göreviymiş gibi onu azarlamasından nefret ediyorum. Ellerim iki yanımda toplanıyor. "Belki de yayınlamadan önce onları düzenlemek için zaman ayırmalısn."

Ona doğru bir adım attım. ne cüret. "Belki de kapamalısn
-" Bana gönderdiği yakıcı bakış karşısında ağzımı kapatıyorum, tam o sırada Semyon, "*Rodion*," diyor.

Kendimi kaybedemem, burada olmaz, şimdi olmaz, Pakhan kardeşimin yanında olmaz.

Ember'ın gözleri kardeşlerime takılıyor ve burun delikleri açılıyor. "İki hafta öncesine kadar Bratva'nın gerçek olduğunu bile bilmiyordum, bu yüzden *davet edildiğim* bir uçakta video çekemeyeceğimi bilmediğim için beni affedin." Bana döndü, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Beni bilirsin. Seni ya da aileni bilerek incitecek bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

Rafail videoya parmağını sokar.

Ekranın tam köşesinde tüm ayrıntılar yer alıyor; arka planda yazılı olduğu bir arma. Başlık Bratva temalarını akla getiriyor ve yorum bölümü olmasaydı *belki* de her şey kurgusal olarak geçirilebilirdi.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, başımı sallayarak. *Hayır*.

Birisi her şeyi araştırmış ve tüm dünyanın görmesi için tüm bilgilerimizi yayınlamış. En üstteki yorum.

"Sil onu," diye bağıryorum ama o çoktan siliyor, telefonunun kilidini açıp yukarı çekerken elleri titriyor.

"Gitti," diye fısıldıyor, hepimizin düşündüğü şeyi dile getirmiyor: gönderiyi silmek ekran görüntülerini veya görüntülemeleri kaldırmıyor. Sızıntı dışarıda ve geri dönüşü yok.

"Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Sadece hesabım için bir video çektiğimi sanıyordum. Bu benim gelirim bir parçası, anlıyor musun? Paylaşmaya devam etmeliyim ve

Günlerdir mesaj atmadım. Uçakta kimliğinizi ortaya çıkaracak bilgilere sahip olduğunuzu bilmiyordum. Niyetim-"

"Ailemizle alay etmek için mi?" Rafail tersledi. "Bizi gülünç duruma düşürmek için-" "*Rafail*."

Ember ve onun arasına giriyorum. Ailem ve Ember arasında seçim yapmak zorunda kalmayı hiç istemedim ve şimdi de istemiyorum.

"Durun. Böyle olsun istemedi. Zararsız bir kazaydı. Yaptığı şey bu ve hiçbir şey kastetmedi."

"Zararsız *değil*." Burun delikleri alevlendi. "Bu iş senin bildiğinden çok daha geniş bir alana yayıldı. Seninle yalnız konuşmalıyız Rodion." Sesi sinirlerimi geriyor.

Ne oldu böyle?

"Tamam, ama kimse ona dokunmayacak," diye uyarıyorum, sesim çelik gibi. "Saçının bir teline zarar gelirse bana hesap verirsiniz."

Rafail'in kaşları kalkıyor. Semyon nefesinin altında ıslık çalar ve Matvei sessizce haç işareti yapar.

Rafail gözlerini bana dikti. "Kız kardeşlerin mutfakta. Biz konuşurken Ember'ı oraya getir."

Kesinlikle başka seçeneğim yok, ama ayrı kalmaktan hoşlanmayacaktır. Ben de bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum ama şimdi karşı çıkmamam gerektiğini biliyorum.

Elinden tutup mutfığa götürdüm. Hâlâ titriyorum. Hâlâ Rafail'e karşı haddimi aşmanın sonuçlarını bekliyorum. Bunun için beni öldürecek.

"Özür dilerim," diyor Ember fısıltıyla. Gözleri yaşlarla bulanıklaşmış.

"Şimdilik ne diyorlarsa onu yap. Bırak ben halledeyim." Yanağından öperim. "Öyle demek istemedin. İstemediğini biliyorum. Her konuda çekincelerin olduğunu ve sadece bir video yayınlamaya çalıştığını biliyorum. Ama onlarla özel olarak konuşmam gerekiyor ve bunu daha iyi hale getireceğim. Kız kardeşlerimle takıl." Gözlerimi deviriyorum. "Onlar zaten daha iyi arkadaş."

Küçük mutfak oturma alanına bitişik ama gözlerden uzak, bu yüzden kapıdan içeri girene kadar kız kardeşlerimi ne görebiliyor ne de duyabiliyoruz. Minyon, siyah saçlı ve sıcak kahverengi gözlü tatlı küçük Zoya ve Zoya'dan daha uzun ve zayıf olan kız kardeşim Yana tezgâha yaslanmış duruyorlar.

"Selam," diyor Yana sıcak bir şekilde, uzun, ince parmaklarını uzatarak Ember'ın elini kavıyor. "Ben Yana. Bu Zoya. Ve sen de..."

"Bu Ember. Ona iyi bakın kızlar. Gidip Rafail'le konuşmam gerek."

Zoya yüzünü buruşturuyor. "İyi şanslar. Özür dilerim, *keyfi* yerinde değil, Rodi." Ellerini sıkıyor, gök gürültüsü gibi kardeşimin yanında hep gergin oluyor.

Ancak Yana'nın gözünü korkutmak o kadar kolay değildir. "Hadi, Ember. Sana yiyecek bir şeyler alalım. İşleri yoluna koyarlar."

Zoya sırtarak, "Hesabına bayıldım," dedi. "Burada *sen* olduğuna inanamıyorum. Sanki bir ünlüyle tanıştıyormuşum gibi hissediyorum. Kitap tavsiyelerin hayat gibi."

"Zoya!" Onun bu itirafı karşısında şok oldum. Küçük Zoya'yı hâlâ bir çocuk, en küçük kardeş olarak görüyorum. Ve o lanet kitapları okudum.

"Ne var, Rodi?" Elini umursamazca bana doğru sallıyor. "Sakin ol, olur mu? Artık bir yetişkin olduğumu unuttun mu?"

"Zar zor," diye mırıldanıyorum. Kardeşlerim sabırsızlanmaya başlayacak. "Oraya gitmem gerek. Ona iyi bak."

Kardeşlerimin yanına döndüm. Oturma alanında bekliyorlar.

Votka bitmiş tabii.

En azından Ember'ın mutfakta güvende olduğunu biliyorum.

Doğruca votkaya doğru yürüyorum, kardeşlerim iyi mal getirdikleri için minnettarım. "İçki isteyen var mı?" Konuyu saptırıyorum ama umurumda değil. Yanlarına gidip kendime birkaç parmak dolduruyorum.

Semyon iç çekerek, "İçki istemiyorum Rodion," dedi. "Cevap istiyorum. Hepimiz istiyoruz."

Ama Rafail beni şaşırtarak ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Boyu benim kadar ama biraz zaman aldı. Çok ileri gittiğimde anlarım.

Tanrı biliyor, bunu daha önce de yaptım. O benim için her zaman bir baba gibiydi, ama belki de şimdi, bir şekilde, bir kardeşten daha çok bir baba.

Bana doğru uzandığında, dışarıda olanlardan sonra her şeye hazırlıklı olarak irkilmemi bastırıyorum, ama bunun yerine beni kucaklıyor.

Göğsümde bir şey gevşiyor.

Tekrar bastırıyorum.

"Seni görmek güzel kardeşim, lanet boynunu sıkmak istesem bile." Raf ancak bu kadar hassas olabilirdi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Birbirimizden uzaklaşıyoruz ve onun yanına oturmadan önce votkayı yudumluyorum. "Pekâlâ. Sana her şeyi anlatacağım. Sadece rahatla, tamam mı?"

Rafail küçük ahşap bir masaya yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak başını sallıyor. "Hayır. Konuş."

Bu hiç iyi gitmeyecek.

Bir yudum daha alıyorum. Tanrım, bu boku özlemişim. Tadı evim gibi.

Nefesimi üfledim. "Bana yapmamı söylediğin işi yapıyordum. Sonra... Matvei'nin mafyanın susuzluk tuzaklarıyla ilgili gönderdiği videoyu gördüm ve düşündüm ki... Belki biraz eğlenirim diye düşündüm."

"Ne yaptın lan sen?" Semyon başını sallayarak hırıltılı bir sesle sorar.

Bununla başa çıkma ve sonuçlarına hazırlanma zamanı. Ember bu sorumluluğu tek başına kaldıramaz.

"Bir hesap açtım," diye itiraf ediyorum. "Ama *kimsenin* kim olduğumu bilmesine izin vermedim. Zaten şu anda herkes bunu sevdiği için hep maskeli takıldım."

"Herkes değil," diye mırıldandı Semyon. "Devam et. Bunun geri kalanı için sabırsızlanıyorum."

Rafail homurdanıyor ama tek kelime etmiyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Kimsenin ben olduğuma dair bir fikri yoktu."

"Hangi lanet hesap?" Semyon sorar, sesi tehlikelidir. "Göster bana."

Tanrım. Kahretsin. Başım çok büyük belada. Yine de hesabı açıp onlara gösterdim.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyor Rafail nefesinin altında. "*Aklından* ne geçiyordu senin? İlgi çekmek için bu kadar zorlandın mı?" Beni boğazlamak istiyormuş gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse, şu anda onu suçlayamam.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Semyon, telefonuma bakarken. "Şimdiden 750.000 takipçi mi? Ve sen daha yeni mi başladın? Bu etkileyici, kardeşim."

"Sen neden bahsediyorsun lan?" Rafail tek eliyle ikimizin de ağzını burnunu kırmak ister gibi görünüyor. Bu ilk kez olmazdı.

"Bu kadar çok kişiye ulaşmak için çok şey gerek-"

"Ne kadar popüler olduğu umurumda değil!" Rafail gürliyor. "Ne kadar popüler olursa, hepimiz o kadar savunmasız oluruz! Bu hayatımda gördüğüm en aptalca şey." Bana döndü. "Git hadi. Ember'a git. Dur tahmin edeyim. O senin aptal takipçilerinden biri."

Semyon ve Matvei beni geri çekene kadar ayağa kalkıp onun peşinden gittiğimi fark etmiyorum bile.

"*Otur* kardeşim," diye uyarıyor Semyon. Başka tarafa bakıyorum. Rafail en büyükleri ama Semyon da büyük ve hiç de beceriksiz değil. Kendimi toparlamam lazım.

Rafail'e ters ters bakıyorum. "Bu konuşmayı yapmamız gerekiyor. Bunu doğru bir şekilde yapmalıyım. Ama o kadına da tıpkı Polina'ya gösterdiğin gibi saygı göstermelisin."

Rafail'in kaşları kalkıyor. "Ember ile Polina'yı mı karşılaştırmak istiyorsun?"

Öfkeden kuduruyorum ve geri alamayacağım bir şey söylememek için elimden geleni yapıyorum. "Onun benim için kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Adını bilmelerinden nefret ediyorum ama bu kaçınılmazdı. Onu hayatımda tutamam ve anonim kalmasına izin veremem. Ailem ve ben biriz. Bu dünyanın kanunu.

Bratva, kararlı ve güvenilirdir ve ben bile aile sadakati gibi değişmez bir şeye karşı çıkmam. Bu benim içime işlemiş.

Benden ayrı bir odada olmasından nefret ediyorum ama Zoya ve Yana'yla birlikte olduğu için rahatladım.

Rafail bocalıyor ama sonunda başını sallıyor. "Devam et ama ağzından çıkana dikkat et. Sana çok fazla lütufta bulunuyorum Rodion, çünkü sana verdiğim her lanet işi mükemmel bir şekilde yaptın ve sadece bu işten kendini kurtaracak olanın sen olacağını biliyorum. Çabuk ol. Sabrım tükeniyor."

Söylemiyorsun.

"Tamam, yani... Ona biraz vuruldum." Yılın yetersiz ifadesi, ama açıklamıyorum. O kadına derinden, delicesine, sırlıslıkla aşığım.

Semyon başını sallayarak, "Sanki sen yaptın," diyor. Devam ediyorum ve o yokmuş gibi davranıyorum.

"Biz... birbirimize mesaj atmaya başladık." Başka tarafa bakıyorum. Bunu onlarla paylaşmaktan nefret ediyorum. Özel ve kutsal hissettiriyor ve bizim olana saygısızlık etmek istemiyorum. Başka seçeneğim yok.

"Uzak durmaya çalıştım, hesabımı silecektim ama yapamadım. Boku yediğimden beri ilk kez bir şeylerin yolunda gittiğini hissettim. Videoların saçma olduğunu düşündüm ve sonra... Ember'ı gördüm. Ve her şey değişti." Sesim kesiliyor ve başımı sallıyorum. Titreyen bir nefes alıyorum. "Sonra flört etmeye başladık... mesajlaşmaya. Sonra onunla tanıştım ve ben... Elimde değil. Belki de onu takip ettim. Lanet olası bir üvey kardeşi var ve ben-"

"Rodion." Rafail'in bakışlarında en ufak bir yumuşama yok. "Bu senin için bile çok aptalca. Ama şimdi bunu küçük randevunla düzeltmemiz gerekiyor."

"O lanet olası küçük bir randevu değil," diye bağıryorum, sesim yükseliyor. Yumruklarımı sıktım ve ona ters ters baktım.

Rafail Kopolov'la böyle konuşamazsın. Hayatımda ona hiç sesimi yükseltmedim. Asla. Çocukken bile. Ona her zaman saygı duydum, ondan korktum ama şimdi buna katlanamam, Ember söz konusuysen olmaz.

"Rodion," diye inledi Semyon.

Rafail takım elbisesini silkerek ayağa kalkıyor. *Hay sikeyim.*

"Bunu tekrarlamak ister misin?" Rafail sustuğunda, işler boka üzeredir.

Kardeşim olabilir, ama aynı zamanda Kopolov ailesinin lanet *olası Pakhan*'ı. Çok zorladım.

Gözlerinin içine bakıyorum. Bana ne yapacakları umurumda değil. Ben bu ailenin bir üyesiyim ve Ember'la uğraşmalarına izin vermeyeceğim.

"O lanet olası bir randevu değil, Rafail. Bu bir gençlik aşkı değil." Onlara gerçeği söylemek zorundayım. Henüz kendime bile itiraf etmediğim şeyi onlara itiraf etmek zorundayım. "Onu seviyorum. O benim bir tanem." Sesim kırılıyor. "Onun için her şeyi yaparım."

Rafail beni inceliyor. Sessizce. İlk defa bakışları gerçekten yumuşuyor.

"Anlamıyor," diyor Semyon sessizce. Birinden diğerine bakıyorum. Matvei sadece başını sallıyor. "Ona henüz her şeyi göstermedik."

Rafail telefonunu açtığında yutkunuyorum, buz omurgama batıyor. "Bunu görüyor musun?" diyor çok iyi tanıdığım bir sesle, müdürün odasındaiken okuldan atılmak üzereyken ya da arabasını alıp çevirdiğimde ya da garajın çatısından düşüp bacağımı kırdığımda kullandığı sesle aynı. Fırtına öncesi sessizlik.

"Düşmanlarımızın yeri. Bu geçen hafta öldürdüğün adam, değil mi? Onu ibret olsun diye öldürdün. Ortada bir serpinti var Rodion. Arkasında kimin olduğunu bilmiyorlardı. Şimdi Ember'ın hesabını Los Angeles'a kadar takip ettiklerine göre, uçakta Kopolov ismi olduğuna göre, senin de orada olduğunu *biliyorlar*."

Sikeyim.

Çok dikkatli olduğumu sanıyordum. Ateşle oynadığımı biliyordum.

Eğer beni buraya ondan kurtulmak için getirdilerse, eğer onun saçının bir teline bile zarar verdilerse-

"Ona ne yapmayı planlıyorsun?"

Ayağa kalkıyorum ama Semyon geçiyor, sesi alçak ve soğuk. "Otur lan yerine, Rodion."

Bir tablet açıyor ve bana Ember'ın kız kardeşlerimle çay içerken çekilmiş görüntülerini gösteriyor. "O iyi."

Tekrar ama rahatlamıyorum. "Eğer ona zarar verirsiniz-"

"Ona zarar vermeyeceğiz," diyor Rafail. "Dediğimizi yaparsan olmaz. Kaliforniya'da olduğun her gece sana ne söyledim? Ne almanı istediğimi söyledim?"

Bakıyoru

m. "Bir

eş." Bir eş

mi?

"Evet, bir eş ihtiyacın olduğunu söyledim," diye tekrarlıyor Rafail. "Semyon'un katlandığı boktan şeylerden sonra." Başını sallıyor. Bizim gibi adamlarla görücü usulü evlenmek görüldüğünden daha karmaşıktır. İtibarımız bizden önce gelir.

Rafail devam ediyor. "Yani bunlar senin seçeneklerin. İki seçeneğiniz var. Ondan kurtulmak ya da onunla evlenmek."

Dik dik bakıyorum. "O bizden biri değil, Rafail. Öylece-"

"Henüz değil, değil."

Onun dünyasındaki kadınlar hayatlarını kurtarmak için evliliğe atlamazlar.

Evleniyorlar mı?

"Ona zarar vermeyeceğimi biliyorsun." Başımı salladım.

Aman Tanrım. Kendini kaybedecek.

"Biliyorum. Ama ailemizin neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun." Rafail'in sesi alçalır. "Bağlı olduğun bir kadına vur emri vermekten nefret ederim. Hatta belki de sevdiğin."

Bakışlarındaki soğukluk gözlerimi kaçırmama neden oluyor.

Tanrım.

Bana iki seçenek sunmadı. Bana *bir tane* verdi.

Onunla evlenmek mi? Böyle bir şeye hazır değil, asla. Tabii ki hazır değil.

"Bunu çözmek için ne kadar zamanım var?"

Rafail ayağa kalkar. "Sana bir saat veriyorum. Ne yapman gerektiğini anlamam yeterince uzun olmalı."

"Bu geçici bir durum Rafail."

"Biz geçici işler yapmayız, Rodion. Bunu biliyorsun."

Ayağa kalkıp onu takip eden Semyon ve Matvei'ye başını sallayarak seslenir:
"Yana! Zoya! Biz gidiyoruz."

Kızlar hızla geliyor, Ember geliyor. Ne yapacağım ben şimdi?

Rafail gitmeden önce bana döndü. "Sana inanıyorum. Bu gece haddini aşmanı tek bir şartla affedeceğim: Daha iyisini yap."

Yana uzanıp Ember'ın elini sıktıktan sonra ona küçük bir göz kırpmıyor. Çıkarken bana da sarıldı. "Danila yarın burada olacak. Sizi özledi çocuklar" diyor gülümseyerek. Kocasını uzaktaydı ve buraya onsuz gelmişti ama görünüşe göre Romanov galası bir tür yeniden buluşma olacak.

Bir tür sersemlik içinde ona tekrar sarıldım ve Zoya'nın Ember'a el sallayarak veda edişini izledim. "O kitabı yarın getireceğim! Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var."

Evet. Ember şimdiden kız kardeşlerimi kazandı. Sanırım bu da bir şeydir.

Kapı arkalarından tıkırdayarak kapanırken Ember tek başına, iri gözlü ve solgun bir şekilde duruyor. Bana dönüyor ve yüzü buruştuğunda kalbim parçalanıyor.

Hayır, hayır, hayır. Bunu durdurmak için her şeyi yaparım. Ona uzanıyorum ama başını sallayarak uzaklaşıyor.

"Özür dilerim, Rodion. İsteyerek yapmadım-"

"Biliyorum." Yakındaki bir sandalyeye çöküyorum ve öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

Bunu ona nasıl söyleyeceğim? Bana çok az güveniyor ve ajansını korumak onun için son derece önemli. Bunu öylece ortadan kaldıramam.

Yapmak zorundayım.

Beni asla affetmeyecek.

Khristos.

"Ne... söylediler? Kız kardeşlerin bana hiçbir şey söylemedi. Çok tatlıydılar ama benimle konuşacağını söylediler."

Bunu bir dakika daha ertelemek istemediğim başımı sallıyorum. "Buraya gel Ember."

Yutkunuyor, gözleri temkinli bir şekilde beni izliyor ama söyleneni yapıyor. Bana ulaştığında kucağıma kayıyor ve sanki çok yaklaşımdan korkuyormuş gibi sırtını dik tutarak oturuyor.

Siktir et.

Boynunun arkasına uzanıyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımız birbirine değiyor, dillerimiz birbirine değiyor ve o inleyip iç geçiriyor. Kendimi yeniden güçlü ve bir sonraki adımı atmaya hazır hissedene kadar onu öpüyorum.

"Bana pek bir şey söylemediler Rodion," diye tekrarlıyor, belli ki çok gergin.

Başımı salladım. "Biliyorum. Çünkü bana her şeyi söylediler."

Aramızdaki gerilim yaklaşan bir fırtına gibi ağır ve nemli.

Parmağını çenemde gezdiriyor. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Evet."

Bunu yolumdan çekmeliyim. Her şeyi ortaya koy.

Kaçmaya çalışırsa onu kovalamaya hazır ol.

"Bana bir ultiatom verdiler ve ben hangisini seçeceğimi biliyorum."

Dudaklarını yalayarak bakışları benimkilerle buluşuyor. Uzakta bir köpek havlıyor ve şöminenin üzerinde bir saat tik tak ediyor.

"Ve... o nedir?" diye fısıltıyla sorar. "Rodion..."

"Gönderiniz düşmanlarımızın dikkatini çekti. Benim ve sizin yerinizi tespit edebildiler. Bu hiç iyi değil."

"Lanet olsun."

"Evet."

"Bratva olduğumu biliyordun ama sonuçlarını, bunun ne anlama geldiğini anladığını sanmıyorum-" Başımı sallayarak devam ediyorum. "Ama seni suçlamayacağım. Seni takip eden bendim. Seni benimle zaman geçirmeye ikna eden bendim." Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Sadece iki seçeneğimiz var ve ben seni incitmeyeceğim Ember."

Geniş yeşil gözlerinde hafif bir şaşkınlık var ama daha fazlası

yok. "Peki ya diğer seçenek?"

"Evlilik. Derhal. Sen ve ben."

Sanki onu sıcak bir markayla dürtmüşüm gibi davranıyor. Yanmış gibi kucığımdan sıçırıyor. "Seninle evlenemem, Rodion. Şu anda ciddi misin? *Evlilik* mi?"

Elini tuttum ve onu tekrar aşağı çektim. "Çok ciddiym. Yapabilirsin ve yapacaksın çünkü başka bir seçeneğe izin vermeyeceğim. Ama dinle-" Sesimi yumuşatıyorum. Onu tersleyemem.

Başını sallar. "*Hayır*. Seninle evlenmeyeceğim. Yapamam. Bugün sebep olduğum belaya bak-"

Onu omuzlarından tutup sarsıyorum. Benden uzaklaşmaya çalışırken saçları yüzünün etrafında sallanıyor ama onu sıkıca tutuyorum. "Başka seçeneğin yok Ember. Sana zarar vermeyeceğim. Bu saçmalık yüzünden seni kaybetmeyeceğim."

Sanki gibi izin verdim. Bana öyle bakmasından nefret ediyorum.

Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bu geçici bir durum. Evleniriz, Romanov galasında gösteririz ve bu iş biter. Geçici olarak bakıyoruz. Ve sonra, işler yoluna girdikten sonra... yollarımızı ayıracağız."

CHAPTER 2I

E8BER

"BU İŞ ÇOK ÇABUK KIZIŞTI." Sesimin sakin tonu, kalbimin hızlı atışının enerjisiyle ya da beynimin *evlilik* kelimesiyle kısa devre yapmasıyla uyuşmuyor.

Rodion homurdanıyor. Bu muhtemelen bizim çöküşümüz olacak, yalan söylemeyeceğim. Hiçbir şeyi yeterince ciddiye almamak. Dürüstçe mi? Zaten bu yüzden bu durumdayız.

Sertçe yutkunuyorum ve konuşmaya çalışıyorum ama ne söyleyeceğimi ya da nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

Neden "evlilik" kelimesini duymak beni korkutuyor ama bunu "geçici" ile takip ettiğinde ağlamak istiyorum?

Evli olmak istediğimi hiç düşünmemiştim.

Özellikle de Bratva'nın gerçek bir adamına.

"İstediğin bu mu?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Vegas'taki bir Elvis şapelinde iki sarhoş, azgın piçmişiz gibi geçici olarak evlenmek mi?"

"Tabii ki hayır." Sesi boğuk. Kızgın mı, duygusal , ne olduğunu anlayamıyorum. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olmamız da umurumda değil. Seninleyken yaşadığımı hissediyorum. Ve hayatımda ilk kez biriyle bir gelecek hayal edebiliyorum. Ama beni sevmen için seni zorlayamam."

Herkes yapabilir mi? Peki aşkın bununla bir ilgisi var mı?

Çünkü kendime güvenmiyorum. Bir yandan beynim umutsuzca bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken, bir yandan da Rodion'la bir hayat hayal ederek kalbimin daha hızlı atmasına güvenmiyorum.

Bilmediği şey şu ki, ben yolun yarısındayım. var, evet, ama onun etrafında olmayı seviyorum. O aileyle evlenmek mi? O acımasız adamları gördüm. Birinin *elinde silah vardı*.

Rodion'un neler yapabileceğini biliyorum ve hayatımın geri kalanını Rodion gibi bir adamla geçirme düşüncesi beni kızartma tavaındaki buz gibi eritiyor.

"Sadece geçici olduğunu mu söyledin? Bu iş bitene kadar mı?"

Boğazım düğümleniyor, durumun gerçekliği üzerime çöküyor.

"Evet." Ama bunu söylerken gözlerime bakmıyor ve vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum.

Rodion geçici istemiyor.

Ve bundan korkmaya başlıyorum... Ben de

korkmuyorum. "Başka seçeneğim var mı?"

Bakışları tekrar benimkine döndüğünde kalbim duracak gibi oluyor. Beni güvende tutmak uğruna tüm dünyayı yakıp yıkmaya hazır, acımasız bir adam görüyorum.

Gözleri tam olarak adlandıramadığım bir şeyle

kararıyor. "*Hayır*."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. Tehlikeli olduğunu bildiğim bir adama, Bratva'nın tam teşekküllü bir adamına aşık olan bendim. Fantezilerimin kararlarımı etkilemesine izin verdim ve şimdi...

Geri dönüş yok.

"İyi bir adam olmadığımı biliyorum Ember," diyor sessizce, ama ses tonunda yumuşaklık ya da pişmanlık yok. Katıksız, acımasız bir dürüstlükten başka bir şey yok.

Onun en sevdiğim yönlerinden biri de bu değil mi? "Hayatları sona erdirdim ve başkalarını mahvettim, senin bilebileceğinden çok daha fazlasını. Ben Bratva'yım. Her zaman Bratva olacağım. Ve bu değişmeyecek çünkü seni seviyorum."

Göz kırpıyorum. Nefesim kesiliyor. Ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum. Kelime aramızda kayan bir yıldız gibi asılı duruyor, parlak ve beklenmedik.

Sevgiler.

"Bunu ben istemedim," diye fısıldıyorum, bir parçam ona doğru eğilirken, *bize* doğru eğilirken ve merak ederken bile...

Öyle mi yaptım?

"Ben de bilmiyordum." Geniş, sert avucuyla boynumun yan tarafını kavırıyor, başparmağı hâlâ burada olduğuma dair kendine güven verircesine nabzımın attığı yeri okşuyor. "Ama işte buradayız. Ve gitmene izin vermeyeceğim."

Sözleri bir yemin gibi, kesin ve emin bir şekilde söylenmiş. Bana teklif ettiği şeyin kalpler ve çiçekler değil, daha derin, daha ağır, inkar edilemez derecede kanlı ve tehlikeli bir şey olduğunu biliyorum... ve ikimizden de daha büyük.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum, kelimelerim boğuklaşıyor.

Eğilip alnını alnıma bastırıyor. "Belki birlikte öğreniriz."

Elimi omzuna doladım. Kendimi destekliyorum. "Başka seçeneğimiz olmadığına *emin* misin? Hiç mi?"

"Hayır." Tokmak gibi inen tek bir kelime.

Başka seçenek yok.

Gözlerimi kapatıyorum ama çenemi yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Yutkunuyorum. "Her zaman."

Bakışları sertleşiyor, gözlerinin derinliklerinde ölümcül bir şey titreşiyor. "Eğer başka bir erkek sana dokunmaya kalkarsa, ellerini kırarım. Ve eğer seni benden almaya çalışırsa, onu bir sandalyeye bağlar, seni mahvetmemi izlemesini sağlardım - yavaş ve çığ bir şekilde, gözlerini oymadan ve kan kaybından ölmesini sağlamadan önce, gördüğü son şeyin sana sahip olduğum olduğunu bilerek."

Aman Tanrım.

Tereddüt yok. Özür yok.

"Cesedini gömer ve bebekler gibi uyurdum, Ember."

Yumuşak dokunuşu, alt dudağımın üzerinde gezinen başparmağı, sözlerinin mutlak şiddetini yalanlıyor. "Beni anlıyor musun, küçük kraliçe? Bana ne verdiğini biliyor musun? *Karımı* paylaşıyorum."

Bu sözleri gerçek hayatta duymak, samimiyetini ve bağlılığını duymak ve beyanının her kelimesini kastettiğini bilmek çok farklı.

Onun sözü.

Başka seçeneğim yok ama bana neye bulaştığımı söylüyor. "Bir şey daha var."

Bir tane daha alabilir miyim bilmiyorum. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Hesabını silmelisin," diyor öfkeli bir . "*Şimdi*."

Kalbim sıkışıyor. Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum. O hesaba çok şey katmıştım. Romantizm aşığı kimliğim benim bir parçam. Hayatım boyunca ilk kez, romantizmle ilgili her şeye duyduğum ortak sevgiye bayılmak bana daha büyük bir şeyin, hayal kurmaktan henüz vazgeçmemiş ve hala herkesin tutkuyla seilmeyi hak ettiğine inanan insanlardan oluşan bir topluluğun parçası olduğumu hissettiriyor. Herkes mutlu bir sonu hak ediyor.

Gözlerimi açtığımda hâlâ bana bakıyordu.

Gerçek olabilecek bir şey için kimliğimin bu parçasından vazgeçebilir miyim?

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ama hesabımı açıp arkadaşlarımı, bildirimleri, izlenmeyi bekleyen videoları gördüğümde kalbim sızlıyor. Kendimin gerçek bir parçasını kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Ama çok derine indim. İşleri çok ileri götürdüm. Ve şimdi, sonuçlarıyla yüzleşiyorum.

Titreyen ellerimle büyük kırmızı düğmeye tıklıyorum ve bir sonraki adımı onaylıyorum. Göz kırpıyorum. Yanağımdan aşağı sıcak, yağlı bir gözyaşı yuvarlanıyor.

"Bitti," diye fısıldıyorum. Başım omzuna düşüyor. "Ya seninki?"

Nefes veriyor. "Çoktan gitti. Daha iyi bilmeliydim. Çok riskliydi." Başımın tepesini öptüğünde kalbim kabarıyor. "Ama senin için benden daha zor olduğunu biliyorum, küçük kraliçe."

Ve sonra ağlıyorum. Bir yanımda bu şekilde tepki vermemin aptalca olduğunu düşünüyor ama mesele sadece hesap, takipçiler ya da hatta romantizm değil. Kim olduğumun ve neyi sevdiğimin bir parçasını kopardım, kendi ellerimle oluşturduğum bir şeyi. Sahtekârlık sendromuyla yüzleştim ve risk aldım. Ama o kadar çok çalıştım ki, saatlerce mükemmel videolar ve fotoğraflar hazırladım, binlerce kitap okudum, duyguları, umutları ve hayalleri damıttım...

Hâlâ göğsüne bastırılmış durumdayım, kolları beni sarmış. Başımı omzuna koyup ağlıyorum. Sadece hesap için değil, her şey için.

Shawn şehre geri dönüyor ve eve döndüğümde onun yanımda olacağını biliyorum.

Rodion'un ailesiyle tanışmak ve benim hakkımda ne düşündüklerini bilmek.

Seçimlerimin alevler içinde kalması ve hayatımı değiştirecek bir karar vermek zorunda kalmam.

Uğruna savaştığım, inşa ettiğim şeylerin çoğunu kaybetmek.

Eli yavaşça sırtımda aşağı yukarı kayıyor. Sabit. Topraklıyor.

Ve her şeye rağmen biraz eriyorum. Düşünceler ve korkular sessizleşmeye başlıyor. Böyle olabileceğini bilmiyordum.

"Hepsini kaybetmedin," diye fısıldıyor saçlarıma, sesi alçak ve sert. "Onu bir kez inşa ettin ve tekrar inşa edebilirsin."

O devam ederken burnumu çekiyorum. "Ve sen en önemli şeyi sakladın."

Ona bakıyorum. Buraya geldiğimizden beri ilk kez, gözleri beni ona çeken o tanıdık, ateşli mizahla dans ediyor. Rodion hayatı asla çok ciddiye almaz ve bu ihtiyaç duymayı hiç beklemediğim en sıcak şey.

"Oh?" diye soruyorum, kendi sesim mizahla parıldıyor. "Neymiş

o?" Homurdanıyor. "Ben, tabii ki."

Ağzı benimkini ezdiğinde itiraz etmek için ağzımı açıyorum. Tadı zafer ve tehlike gibi ve ben bunun için buradayım. Elleri kalçalarımı morartacak kadar sert kavrarken iniltimi yutuyor. Ağzına karşı nefes nefese kalarak ona sarılıyorum ama gitmeme izin vermiyor.

Bunu yapmasını istemiyorum. "Kendini tutma," diye homurdanıyor, dudaklarını bir damga gibi boynumun kenarından aşağı sürüklüyor ve beni sarsacak kadar sert ısıyor. "Artık yalnızız. Kendini bırak." Ellerimi kendisinden çok daha büyük olan ellerinin arasına alıyor ve kulağıma fısıldıyor. "*Bırak kendini*, küçük kraliçe. Kendini kralına ver. Bana benim olduğunu söyle. Bunu senden duymak istiyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum. Beni sahiplenmesini istiyorum. Onu *içimde* istiyorum.

"Ben seninim," diye fısıldıyorum.

İçinde bir şeylerin kopuşunu izliyorum. *Hissediyorum*.

Zahmetsiz bir kolaylıkla, kaslarını gererek beni kaldırıyor ve odanın köşesindeki büyük yatağa taşıyor. Beni bırakıyor, hareketleri acelecî, neredeyse vahşî, kıyafetlerime uzanıp onları üzerimden yırtıyor. Kumaş yırtılıyor ve çekiliyor. Telaşlı bir çılgınlıkla ona yardım etmek için acele ediyorum. Hayatımda bir erkeğin içime girmesini hiç bu kadar çok istememiştim.

Gözümü kırpmadan gömleği yere düşüyor ve bir anlığına onun güzel, mükemmel vücuduna dokunuyorum. Bu videoların *hiçbiri* onun hakkını vermedi. Ham gücünü ve kuvvetini ya da kendini tutuş şeklini yakalayamadılar.

beni tamamen yok etmiyor. Onu karşımda görünce ağzım kuruyor; tüm kasları, yara izleri ve ölümcül, yürek parçalayıcı güzelliği.

"Bakıyorsun." Bu sırtış yumurtalıklarımı ağlatıyor. Ama bakışlarında öyle bir karanlık var ki, başka tarafa bakmam için beni cesaretlendiriyor.

"Belki de gördüklerim hoşuma gidiyordur."

Saniyeler içinde üzerime atlıyor, bileklerimi kavıyor ve dişlerini boynumdaki sütuna geçirmeden önce onları sabitliyor. Dili dışarı fırlıyor ve bastıramadığım bir iniltiyle ona doğru eğiliyorum. "Sen benimsin," diye fısıldıyor kulağıma. "Her kalp atışı. Her nefes. *Benim*, benim tatlı, güzel küçük kraliçem. Anlaşıldı mı?"

"Crystal," diyorum inleyerek.

Ona doğru eğiliyorum, dizini uyluklarımın arasına sokup onları ayırırken bacaklarım onunkilere dolanıyor. Karnımda bir ısı sarmalı, uyluklarımın arasında çaresiz bir ağrı oluşuyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, sözsüzce beni alması için yalvarıyorum.

Ve sonra sanki benim tadıma bakıyormuş gibi yavaşlıyor. Acele öpücükler yumuşuyor. Daha tutkulu. Acele etmiyor, dudaklarını dudaklarıma değdirirken sert avuçları beni ezberlercesine vücudumda geziniyor. Elleri sanki ilk kez dokunuyormuşuz gibi beni keşfediyor. Aleti kabarıyor, bana doğru bastırıyor ve ben inliyorum.

"Böyle inleme," diye homurdanıyor. "Kendimi tutamayacağım, Ember. Seni mahvedeceğim."

Ona eğiliyor ve alçak, çaresiz bir inilti çıkarıyorum, kot pantolonunu zorlayan sert uzunluğa kasıtlı olarak bastırıyorum, kalçalarım yuvarlanıyor. "Belki de yapmanı istiyordumdur."

Rodion'un kalçalarımı kavrayışı sıkılaşıyor, parmakları morarmaya yetecek kadar sert giriyor. Ağzı kulağımın kabuğuna değiyor, nefesi hırıltılı.

"Ty khocheš', shtoby ya tebya rastyanul na etikh prostynyakh i zastroil tebia krikami, da?"

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama beni ürpertiyor. Kelimeler kulağa ateşli ve günahkâr geliyor ve ben buna bayılıyorum.

Rusçasının ne kadar seksi hafife almışım. *Çok hafife alınmış.* Ona sesini kaydettireceğim, böylece ben-

Eli boynumda. Bastırıyor.

Ona beni kırmasını söyledim. Bunu istedim.

Öyle mi?

Titreyerek nefes alıyorum. Hala nefes alabiliyorum.

Evet.

Boynumdaki ağır elini hissettiğimde, gergin kaslarının sahiplenici bakışında, beni kırabileceğini ama kırmayacağını bildiğimde içim ısınıyor.

"Ne dedin sen?" Fısıltıyla soruyorum, Rodion'a özgü o yavaş, hınzır sırıtışın tadını çıkararak. "Rus."

"Seni şu çarşafların üzerine uzatmamı ve odayı çığlık seslerinle doldurmamı isteyip istemediğini sordum."

Sertçe yutkunuyorum, nabzım avucunun altında gümbürdüyor.

Başımı sallıyorum. "Rusça kolay," diye geveliyor. "*Da, Rodion.*"

de.

Dudaklarımı yalıyorum, kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. "*Da, Rodion.*"

Yanıt olarak verdiği inilti kulaklarıma müzik gibi geliyor. "*Khoroshaya devochka.*" Yanağımdan öpüyor. "İyi kız. Bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster."

Eli saçlarımda sıkılaşıyor, kafa derim lezzetli bir şekilde ağrıyor, ta ki boynum onun dokunuşuyla kavislenip boynumu ona açana kadar. Nefesi tenime karşı sıcak ve düzensiz ve dişlerinin çenemin kıvrımı boyunca sıyrılma şeklini seviyorum.

Dudakları boynumda geziniyor ama öpmüyor, ısırıyor, çığlık atmama neden olacak kadar keskin.

"Ben de bunu duymak istiyorum, küçük kraliçe." Ağzını göğüslerime doğru eğmeden önce ısırıldığı yeri öpüyor. Dolgunlar ve onun için ağrıyorlar, bu yüzden sertleşmiş bir meme ucunu dişlerinin arasına aldığı anda kendimi bırakıyorum ve yüksek sesle çığlık atıyorum. Ona olan ihtiyacım bacaklarımın arasında ıslak bir ısıya dönüşüyor, onun için ağrıyor.

Göğsümü emiyor ve diğerini okşuyor, sonra dişlerini hassas deride gezdiriyor. "Titriyorsun. Korkudan mı, küçük kraliçe? Yoksa başka bir şey mi?"

"İkisi de mi? İkisi de diyebilir miyim?"

Sırıttırıyor. "İstediğin her şeyi söyleyebilirsin."

Kalçalarımın onun altında nasıl kaydığını gizleyemiyorum, sürtünmeyi kovalıyorum. Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, serbest eli kıcımın altına kayıyor ve bacaklarımın arasına kaymadan önce deri kamera kayışıyla şaplak attığı ağrıyan yeri sıkıyor, parmakları uyluklarımın arasında biriken sıcaklığın üzerinde geziniyor.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor. "*Vot eto moya devochka.*"

Beni okşarken inliyorum, yavaş ve kasıtlı olarak alay ediyor, sadece beni *çıldirtmeye* yetecek kadar. Elini geri çektiğinde beni kıvrandır ve çaresiz bırakıyor. Acı içinde.

"Sırılsıklam," diyor alaycı bir onaylamamazlıkla. "Bu işin peşini bırakacağımı mı sanıyorsun? Bu kadar kötü, hınzır bir sürtük olduğun için seni cezalandırmayacağımı mı sanıyorsun?"

Sessiz bir teslimiyetle başımı arkaya eğiyorum. "Ne yapacaksın?" Kendi sesimi zar zor tanıyorum. "Beni cezalandıracak mısın? Ohhh. Çok *korkuyorum.*"

Olmalıyım. Kesinlikle *olmalıyım*. Asansörde bana attığı tokadın yapabileceklerinin yanından bile geçmediğinin farkındayım ve eğer orgazmı inkâr etmeyi aklımdan geçirmeye başlarsa...

"Gerçekten bu oyunu oynamak istiyor musun?" diye soruyor, başını sallayarak. "Benim iyi kızım olmak istediğini sanıyordum?"

Ona sessizce dudak büküp dönüyorum.

"Şu haline bak, çok güzelsin."

Kendini itiyor ve ben onun sıcaklığını kaybedince inliyorum. "Rodion!"

Elleri çevik bir şekilde kemerini çözerken bakakalıyorum. Tanrım, kemeri çekip çıkarırken veilmeklerken insan formunda bir susuzluk tuzağı. Az önce bana şaplak attı. O gitmiyor-

Saniyeler içinde beni yatağa yatırdı, böylece yüzüm ona dönüktü, bileklerim ellerindeydi. "Yetkinlikten hoşlandığını söylemiştin, değil mi? Ne demiştin, yetkinlik pornosu mu?"

Kemeri bileğime dolayıp çekiştirerek sabitlerken, "Şey, yani *Rodion*'u kastetmedim," diye itiraz ediyorum.

"Bakalım seni boşaltma konusunda ne kadar becerikliyim."

Aman Tanrım. Neden bu beni aynı anda hem dehşet hem de lezzetli bir beklentiyle dolduruyor?

"Yapamazsın, ben-"

"Sessiz ol, küçük kraliçe. Bir kelime daha edersen ağzını tıkarım. Bana teslim olmak mı istiyorsun? *Yap o zaman.*"

Onu hissettiğimde itiraz etmek için ağzımı açtım. O ne-oh *Tanrım.*

Rodion altımdaki yatağa uzanıyor ve uyluklarımı yüzünün iki yanına diziıyor. "Yüzüme otur," diye homurdanıyor, nefesi kalçalarımaya değıyor. Ellerimi yukarı ve aşağı hareket ettirmek için yeterince yerim var, yine de kaçamıyorum.

Kalçalarımdayan tutup beni aşağı çekti. Ağzını bacaklarımın arasında hissettiğimde titriyorum. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Bana şaplak attığı yerdeki zonklamayı, boğazımdaki elini, dili tembelce klitorisimde gezinirken ağzının üzerimdeki damgasını hâlâ hissedebiliyorum.

Nefesim kesildi. "Rodion!"

Avuç içi kıcıma çarpıyor. Tıslayarak nefes alıyorum.

"Al şunu," diye emrediyor, sesi kalçalarımın arasında boğuklaşıyor. "İzin almadan konuşmak yok. Ve eğer izinsiz gelersen, sana o kemerle neler yapabileceğimi göstereceğim, güzelim."

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum ve dudaklarının şişmiş klitorisimin etrafında kapanma hissiyle ürperiyorum. Sırtım dikleşiyor ve vücudum geriliyor. Şimdiden çok yaklaşmışım. Ama o... o dedi ki... Artık düşünemiyorum.

Umutsuzca hatırlamaya çalışırken kalçalarım kamburlaşıyor. Gelmesini istemek dışında konuşamıyorum. Eğer izinsiz boşalırsam, biterim. Ve bu *kulağa* seksi gelebilir, ama kesinlikle hazır olmadığım şeylerden biri olduğunu düşünüyorum.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor parmaklarını göbeğime daldırmadan hemen önce. "İyi kız. Boşalmaya hazır mısın, güzelim?"

Sözsüzce başımı sallıyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Alabilir miyim?"

"Gel, bebeğim. Dilime gel." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor, ağzı beni acımasızca çalıştırırken bana karşı titreşiyor. Elleri kalçalarımı sıkıyor, beni açık tutuyor ve kaçmama izin vermiyor. Kemere karşı gerilerek kamburlaşıyorum. Deri etimi ısıyor, beni topraklıyor.

"Ver onu bana, bebeğim. Seni tatmak istiyorum. Gel," diye emrediyor kalçama sert bir tokat atarak.

Hepsi bu kadar. Onun altında paramparça oluyorum, zevk uzuvlarımı, şiddetli ve ezici bir coşkuyla doldururken boğazımdan çiğ bir çığlık kopuyor.

Altımda açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi inliyor, ben çaresizken artçı sarsıntıları yalayıp yutuyor.

Dili yavaşlıyor, nefesim düzensizleşene kadar her nabız atışında benimle alay ediyor.

"Kahretsin, şu haline bak," diye fısıldıyor, beni nazikçe kendisinden uzaklaştırırken ağzını vücudumda gezdiriyor, karnımın kıvrımı ve göğüslerimin alt tarafı boyunca ağzı açık öpücükler konduruyor. "Benim için kırıldığında çok güzel oluyorsun."

Bileklerimi çözdüğünde hâlâ soluk soluğayım ama daha nefesimi toparlayamadan eli enseme kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Başımı arkaya yatırıyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

"Seninle işim henüz bitmedi."

Küçük bir ciyaklamayı

bastırdım.

"Kendi adını unutana kadar seni boşaltacağım."

Beni altına, dizlerimin üzerine, önüme koyarak yerleştirdiğinde kemiksiz ve esnek bir haldeyim. Sertleşmiş uzunluğunu kıkımda hissediyorum. Hareket ettiğini hissettiğimde "Rodion," diye karşı çıkmayı başarıyorum ve bir sonraki bildiğim şey, ılık kayganlaştırıcının kıkımdan aşağı damladığı. Kalın parmakları kıkıma bastırırken nefesim kesiliyor. İkinci bir orgazm beni şaşırtıyor ve ilkini gölgede bırakıyor. "Oh Tanrım. Aman *Tanrım*." İnliyorum, horozunun başı girişime basmadan hemen önce eline geliyor.

Ona doğru eğildim, sıcaklığının beni doldurması için çok istekliydim. Daha önce hiç olmadığımız kadar birbirimize bağlı olmak için. O içime doğru ittikçe ben hala boşalıyorum, nefesim kesilene kadar beni santim santim geriyor, parmaklarım karışmış çarşafı kazıyor. Boşaldıktan sonra bile bu kadar dolu, bu kadar gergin, bu kadar *tahrik* olmuş olabileceğimi bilmiyordum.

"Her şeyimi çok iyi alıyorsun bebeğim. Ne kadar iyi bir kızsın." Sesi sanki kendini tutuyormuş gibi gergin.

Bir an bile kıpırdamıyor, sadece beni orada tutuyor, kabzasına kadar gömülü, amım sıkı ve gergin, siki içimde nabız gibi atıyor. Her santimini, her nabzını, kalbinin her atışını hissediyorum.

Bu adam benim kocam olacak. *Benim kocam*. Bizi ayırmakla tehdit eden herkesi şiddetle bitireceğine söz verdi. Onunla birlikte olmak, hiç hayal etmediğim şekilde teslim olmak anlamına gelecek. Ama şu anda? *Ondan* başka bir şey istemiyorum. Tüm gücü ve acımasızlığıyla, tehlikesi ve karanlığıyla, *tümüyle onu*.

"Al beni." Nefes alıyorum. "Beni almanı istiyorum."

Alçak bir hırıltıyla saçlarımı yumrukluyor, başımı geriye çekiyor ve bana çarpıyor. Bağırıyorum, tırnaklarım bir kez daha yatağı kazıyor, ama bu sadece onun bana daha sert, daha derin girmesine neden oluyor, beni başka bir doruğa çıkaran bir ritim oluşturun. Rusça küfürler ediyor, kelimeler kaba ve çaresiz.

"*Krichi dlya menya, Ember*. Benim için çığlık at, bebeğim."

Tekrar tekrar iterken elleri kalçalarımı kavırıyor ve ben de tam olarak dediğini yapıyorum. Beni tekrar boşaltırken çığlık atıyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

İçimden çıktığında, hâlâ sertti, inliyorum. "Rodion, sen ne-"

Sonra beni yatağın kenarına sürüklüyor ve tapınır gibi önümde diz çöküyor.
"Yapamam, Rodion, ben-"

Cezalandırıcı bir şaplak beni susturuyor. "Yapabilirsin ve yapacaksın.
Bacaklarını benim için aç."

Bacaklarımı ayırıyor ve dili tekrar bacaklarımın arasına dalıyor. Sırtım dikleşiyor. *Tanrım*, o kadar ıslak, o kadar kaygan, o kadar hassasım ki klitorisimi tekrar yalarken gözyaşlarımı ısıyorum. İhtiyaç tekrar artarken inanılmaz derecede tahrik oluyorum, bu sefer daha hızlı. Şişmiş klitorisimi kucaklayıp sert bir hırıltıyla "*Gel*" diye emrettiğinde tekrar doruğa ulaşma ihtiyacının ötesini düşünemiyorum.

Başka bir doruğa ulaşıyorum, bu seferki öncekinden daha yoğun. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Çığlık atacak kadar nefes almak için soluk soluğa kalırken yıldızlar görüşümü kör ediyor. Hâlâ boşalıyorum, hâlâ coşku içindeyim ve o tekrar üzerimdeyken ve beni tekrar doldururken tüm kontrolümü kaybediyorum.

Bacaklarım gövdesine dolanıyor. Beni altında tutuyor, iterken bakışları yakıyor. Elini boğazıma doladığında ben onun altında uysallaşılıyor ve yumuşuyorum.

"Bana benim olduğunu söyle," diye fısıldıyor.

"Seninim" diye fısıldadığımda teslim olmuş ve zafer kazanmış gibi hissediyorum. Üzerimdeki elleri sıkılaşıyor ve parmaklarımı sırtına iz bırakacak kadar sert batırıyorum, alnı alnıma değerken onu daha da yakınımaya çekiyorum ve Rusça bir şeyler mırıldanıyor. Başı boynuma düşüyor ve öncekinden daha yumuşak bir sesle "*Benim*" diye homurdanıyor.

Tekrar boşalıyorum, bu sefer daha yumuşak, daha tatlı, onun itişlerini ve coşkusunu benimkilerle karşılıyorum.

Boynuma sokuluyor. Gıdıklanıyor, ben de kıpırdanıp gülümsüyorum. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim," diye fısıldıyor. "Şşt."

Hareket edemiyorum. Hareketsizim. Düşünemiyorum. Beni yatağa yatırırken yarı uykulu, mutluluktan uçuyorum. Bir an sonra bacaklarımın arasına sıcak bir bez geliyor, ardından yumuşak bir havlu ve ipeksi çarşaflar.

Yanağımın altında bir yastık.

Omuzlarımda bir battaniyenin ağırlığı. Rodion yanıma kıvrıldı.

Uyu.

CHAPTER 22

RODİAÇIK

DIŞARISI KARANLIK. Malikânemizin dışındaki ışıklar yanıp sönüyor, ben Rafail'in ofisinde beklerken kapılarda her zamanki gibi silahlı muhafızlar var. Bu sefer ne yaptığımı ya da buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum ama artık rutini biliyorum- ders. Hayal kırıklığı.

Ceza.

Ofisinin kapısı açıldığında, onu görmeden önce hayal kırıklığının ağırlığını hissediyorum. "Rodion, hiç akıllanmayacak mısın?"

Bu sefer, Rafail yalnız değil. Herkesi getirmiş. Büyükbabam bastonuna dayanmış, pörsümüş yüzü onaylamaz bir ifadeyle kaplı. Semyon, kaşları çatık ve gözlerime bakmıyor. Kuzenim Matvei. Ofise doluştular ve gözlerimle karşılaşmadılar.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama konuşamadığımı fark ediyorum. Dudaklarım birbirine yapışmıştı. İçimde giderek artan bir hayal kırıklığı oluyor ve Rafail beni bir hırıltı ve oturmazsam daha kötü bir ceza vaadiyle geri çekmeden önce ayağa kalkıyorum.

Onlara bana ihtiyaçı olduğunu söylemeye çalıştım. Bunu yapmak istemediğimi söylemeye çalışıyorum. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağımı söylemeye çalışıyorum. Ama ağzımı açamıyorum, kelimeler gelmiyor...

Rüyamdan irkilerek uyanıyorum, sabahın erken sessizliğinde gözlerimi kırpıştırıyorum. Yanımdaki yatağı yokluyorum ve boş olduğunu görüyorum.

Rüya kaybolur ama acısı kalır.

"Ember?" Adını sesleniyorum ama bir yanıt duymuyorum. Yatakta doğruluyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve kendime sakın olmamı söylüyorum. Sadece o olduğu için-

Banyoda su akıyor. Kapı hafif aralık. Başımı evirdiğimde -Ember banyo lavabosunun başında duruyor, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, dişlerini hararetle fırçalıyor.

Bir nefes verdim.

Benim tişörtümü giyiyor.

Bu bana viral videolarından birinde, kadın kahramanın erkek arkadaşının çok büyük tişörtünü giydiği bir sahnede içini çekip aklını kaçırdığını söylediği videoyu hatırlattı. Benimki ona çok büyük geldi. Ona bakıyorum. Diş fırçasını yerine koymak için kollarını kaldırdığında, tişörtün etekleri çıplak poposunun kıvrımlarını gösterecek şekilde yükseliyor.

Bunun kendisi için hayal ettiği şey olmayabileceğini biliyorum, ama her lanet günü sadece en sevdiği yazarın hayal bir sahne gibi hissettireceğim.

Zor yutkunuyorum.

Sadece bir rüyaydı. Sadece lanet bir rüya.

Yüzüne su sıratırken sessizce izliyorum. Kendi kendine mırıldanıyor. Ses rahatsız edici ve kalbimi acıtıyor.

Hafızam ailemi hayal kırıklığına uğrattığım zamanlara kayıyor, bazıları çok da yeni değil.

Eğer *yapmasaydım*, asla Kaliforniya'da olamazdım. Ember'la hiç tanışamayabilirdim. Yine de ailenin lanet olası yüz karası olmanın acısı sürüyor ve her şeyi yeniden yaptığımı biliyorum.

Ember'a bunun geçici olduğunu söyledim, Bratva ile geçici bir evliliğin imkânsız olduğunu çok iyi biliyordum.

"Hey," diye sesleniyorum bu sefer daha yüksek sesle. Ona tekrar dokunmak ve geçmişin anılarını ve geleceğin korkusunu bastırmak istiyorum. Bana dönerek küçük bir el sallıyor.

"Günaydın. Hey, siz Rusların batıl inançları yok mu?" Başını böyle yana eğdiğinde çok masum görünüyor.

"Evet, neden?"

"Düğün günümüzde birbirimizi görmememiz gerekmez mi?"

"Bunun için artık çok geç." Yataktan kalkıp ona doğru gidiyorum.

"Ama ya geleceğimiz şimdi mahvolduysa?" Kaşlarının arasındaki küçük tatlı büzüşme.

Bizim geleceğimiz. Bir dakika burada kalalım.

"O zaman kıyamet kopmadan önce birlikte geçirdiğimiz zamanı değerlendiresek iyi olur." Eğilip tişörtünün düştüğü çıplak omzunu öpüyorum. Sonra boynunu öperken gözleri kapanıyor, ellerim kalçalarının sıcak yumuşaklığına sabitleniyor.

"Saat kaç?" "Sekiz

otuz iki." Sekiz.

Sekiz mi?

"*Siktir!*"

Beni damgalamış gibi gitmesine izin veriyorum ve telefonuma yöneliyorum. "Rafail en geç dokuzda hazır olmanızı söyledi. Bizi Romanov malikânesine götürmesi için bir araba gönderiyor."

Aman Tanrım.

"Rodion!" Fırçayı yere atıp çılgınca odaya bakarken gözleri panik içinde büyüyor. "Ne giyeceğim ben? Bana söylememiştin!"

Bir iniltiyi bastırarak odaya koşar ve eşyalarını karıştırır.

"Fark etmez. Her şey orada olacak." Başka bir şeyi berbat etmediğimden emin olmak için telefonumu kontrol ediyor, kız kardeşlerimden gelen mesajları okuyorum. Rafail'in karısı Polina ve annesi Romanov anaerkiliyle işleri halletmişler.

Telefonum çalıyor, Ember odanın içinde uçuşarak kendini toparlamaya çalışıyor ve ben yataktan daha erken kalkmadığım için kendime lanet ediyorum. Güne böyle başlamak istemiyorum.

Düğünümüzün geçici olmadığını anladığında aklını kaçırarak ve tüm bunlar bir alametmiş gibi geliyor.

"Ne?" Telefonu açtım. Rafail, tabii ki.

Telefonda nefes alıp verdiğini duyuyorum ve kendimi toparlayamadığım için zihinsel olarak lanetliyorum. Bizi dışarı çıkarmamı çünkü bizi beklediklerini söylemesini bekliyorum ama söylemiyor.

"Kötü haberlerimiz var kardeşim."

Ember bana bakıyor, ben de dinlerken ona bakıyorum. Daha dik duruyorum. Eğer biri ona zarar verecekse, eğer biri

"Öyle mi?"

Rafail hemen konuşmuyor ve bu da beni sinirlendiriyor. Tereddüt edecek bir tip değil. Büyük bir şey olmadıkça, her şeyi rayından çıkarabilecek bir şey olmadıkça.

"Rodion." Sesi alçak ve keskin. "Lanet olası kardeşi burada."

Ne?

Tüm vücudum kilitleniyor. Odanın diğer ucundaki Ember sanki haberi telefondan hissediyormuş gibi donup kalıyor.

"Burada ne demek istiyorsun?" Diye bağırdım. Bu lanet olası piçin küstahlığı.

"Yani, adam kapıda. Ailesi olduğunu söylüyor ve onu geri almak istiyor."

Bir insan ne kadar hayalperest olabilir ki?

Ember şimdi bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve solgun, dudakları konuşmak için aralanmış. "Ne oldu Rodion?"

Rafail devam ediyor, sesi kısılmış. "Düğünü biliyor. Kız hakkında. Çok fazla Rodion. O sadece geçmişten gelen kıskanç bir pislik değil. Araştırıyor ve yalnız değil. Görünüşe göre yanlış yerlerde arkadaş edinmiş."

"Kim gibi?"

"Federaller."

Tüm o lanet-

Rafail'in anlamını kavradıkça kelimeler boğazımda düğümleniyor. Shawn sadece sorun çıkarmak için etrafı koklamıyor, ona olan takıntısını silah haline getirmiş, onu bir koz olarak *kullanıyor*. Okyanustaki küçük bir çakıl taşı, kilometrelerce uzanan bir dalgalanmaya neden oluyor.

Tanrım.

Rafail'in sesi öfke sisini yarıp geçiyor. "Görünüşe göre onlara bilgi veriyor. Hiçbir şey olmayabilir, kırıntılar da olabilir ama Federallerin nasıl çalıştığını bilirsin. Bize yaklaşmalarını sağlayacak bir kırıntıyı bile ziyafete çevirirler. Muhtemelen altın çocuk, iyi bir vatandaş gibi satıyordur. Şimdi de etrafımızda dönüyorlar."

Dışlerimi gıcırdatıyorum.

"Neden umurlarında ki?"

"Onu kullanabilirler. Bunu bir düşün. Kafanı kışından çıkar ve beynini kullan."

O devam ederken dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

Shawn'ı Cali'den ayrılmadan önce bitirmeliydik.

"Konuşmak zorunda değil. Onu hareketlerinizi takip etmek, aramalarınızı izlemek ve her adımını izlemek için kullanabilirler."

"O zaman onu buradan çıkaralım," diye homurdanıyorum, sanki onu otelin lanet kapılarından görebilecekmişim gibi pencereye doğru volta atıyorum.

"Çoktan denedim," diyor Rafail. "Gitmiyor. Onsuz olmaz. Ve eğer olay çıkarırsak... Romanov misafirperverliği bir yere kadar. Polina'ya söz verdim."

O orospu çocuğunu öldüreceğim.

Ama nasıl, ellerim bağlıyken bunu açıkta yapamazken? Ve Ember

beni affedecek mi?

Altta yatan uyarıyı neredeyse duyabiliyorum. Burası bizim ailemizin bölgesi değil. Romanovların kendi kuralları var ve onlarla olan ittifakımız en iyi ihtimalle zayıf. Eğer Shawn Federallerle bağlantılarını zorlarsa, düğün günü yerine kelepçelenerek dışarı çıkarılırım.

Ember çoktan yanıma gelmiş, gözleri sorularla yanıyor. "Bana on

dakika ver," diyorum Raf'a ve aramayı sonlandırıyorum.

"Ne oldu?" Ember duruyor. Alt dudağının titremesinden nefret ediyorum.

"Buna inanamayacaksın." Farkına vardığında başımı sallıyorum.

"Geçmişimde bunu mahvedebilecek tek bir kişi var. O, değil mi? *Tanrım*. Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu, o zararsız değil. Ona normal bir avcıya davrandığın gibi davranamazsın. O hiçbir şeyden çekinmez Rodion, hiçbir şeyden. *Tanrım*."

Gözlerini kapatır ve yanaklarından iki damla yaş süzülür.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Ona uzanıyorum.

Beni itiyor.

"Anlamıyorsunuz. Shawn durmuyor. O... *kırılmaz*."

Onu kendime çektim, bu sefer hayır cevabını kabul etmedim. Hıçkırıklara boğuldu. "İyi, normal ya da sağlıklı hiçbir şeye sahip olmama asla izin vermedi."

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Durum çok karışık; o berbat durumda, kardeşim çok kızgın ve bu durumdan nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama her şeyi bu kadar ciddiye alamam.

"Yani her şeyi geri mi alıyorsun? Benimle evlenmek iyi, normal ve sağlıklı bir şey." Gurur duyuyormuş gibi başımı salladım. "Onur duydum, bebeğim."

"*Rodion*."

Ayıldım ve onu kendime çektim. Alnından şiddetle öpüyorum ve onu kucaklıyorum. "Şaka yapıyorum bebeğim. Ben . Kırılmaz mı demiştin?" Onu önümde tutuyorum ve parmağımı çenesinin altına koyup bakışlarıyla buluşuyorum. "Geri adım atmıyor mu? *Ben de öyle*."

CHAPTER 23

E8BER

Şu anda kitaplarımdan birinin güvenliğine geri dönmek için her şeyimi verirdim. Her zaman mutlu sonların olduğu ve kötü adamların asla kazanmadığı bir yere... tabii aşık olduğun kötü adam değilse.

Benim gibi.

Çünkü şu anda zırhlı bir arabanın arkasında, müstakbel kocamın yanıdayım, ben daha iyi bilirken bana geçici olduğunu söylediği bir evliliğe zorlanıyorum, yıllarımı kaçmaya çalışarak geçirdiğim kindar orospu çocuğundan kaçıyorum.

Kitaplarda mı? Bu kolay bir tane. Benim ateşli Bratva'm yasalara ve sonuçlara aldırmadan içeri giriyor. Kötü adamı yener ve beni kendi çocuğu olarak kabul eder; inançsızlığı askıya alırsız ve yasal bir sonuç çıkmaz. Belki de onun bebeklerini doğururum ve bir şekilde, son derece farklı iki hayatımız sonsuza dek mutlu bir şekilde birleşir.

Ama bu öyle bir şey değil. Şu anda sinirlerim o kadar gergin ki midem bulanıyor. Rodion telefonuna yapışmış bir halde Rusça küfürler edip bana kısa ve şifreli cevaplar verirken hiç de romantik değil.

Şu anda *düğün günümüze* doğru hızla ilerliyoruz.

Zihnimi şimdiki zamanda tutmak, kendimi somut ve gerçek olanın gerçekliğine istiyorum.

Ben güvendeyim.

Evleniyoruz. Bu işi

yürüteceğiz. O beni

seviyor.

Beni seviyor mu? Sanki *güzelim, zenginim, mükemmelim* demek bir şekilde bunu sağlayacakmış gibi size söylemenizi söyledikleri o olumlamalardan birini söylüyormuşum gibi hissediyorum. Ama kelimelerle gerçeklik arasında bir kopukluk var.

Beni seviyor mu?

Birinin bunu yaptığını gerçekten nereden biliyorsun?

"İşte geldik." Rodion bana bakmıyor, pencereden dışarı bakarken çenesini sıkıyor. Ona ulaşmak istiyorum. Onu kendime getirmek istiyorum. Gözlerinde dün gece gördüğüm o tutkuyu görmek istiyorum. Şu anda o sırtış için her şeyimi verirdim.

Ama onun yerine, Bratva'nın soğuk, vurdumduymaz yüzünden başka bir şey görmüyorum. Müstakbel kocam.

"İşte buradayız," diye yankılıyorum. İç çekiyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Romanov malikânesi, sanki doğrudan topraktan oyulmuş gibi gün batımına doğru uzanıyor; inatçı ve heybetli, günah kadar eski. Dün gece Yana ve Zoya ile yaptığım kısa sohbetten anladığım kadarıyla Romanovlar New York'ta Coney Adası ile Manhattan arasında yer alan The Cove'daki her şeyin sahibi.

Araba durdu ama ben hareket etmedim.

Shawn'ın burada olduğunu söyledi. Tam olarak nerede? Ne kadar ? "Hadi gidelim."

"Rodion-"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içimde bir şeyler yumuşuyor. Kendimi savunmasız ve korkmuş hissediyorum ve hiç kimse, *hiç kimse* beni Rodion kadar güvende hissettirmedi. En cesur konuşma çabalarımın rağmen kelimelerim titrek bir fısıltıyla çıkıyor. "Nerede o?"

Rodion iki elime birden uzanıyor, bakışları benimkileri yakıyor. "Rafail şimdilik gittiğini söyledi. Ona geri döneceğini ve bunun bedelini cehennemde ödeyeceğini söyledim." Başını iki yana sallıyor. "Sanki Romanov ve Kopolov ailesinin toplamıyla başa çıkabileceğini sanıyor."

Ama gözlerinde bir titreşim var. Bu görüldüğü kadar basit değil.

Duygularımı maskeleyemeye çalışıyorum, Shawn'ın Rodion'la aramızdaki her ne varsa bitirmek için buraya kadar geldiğini bildiğim için gergin bir enkaz değilmişim gibi davranmaya çalışıyorum. Ve tam o anda, bir anlığına... Evleneceğimiz için rahatladım. Benim seçimim olmasa bile. Geçici olsa bile.

Rodion'un sakın dış görünüşünün altındaki gerilimi hissedebiliyorum, nabızı hızlı atıyor. Ben de kendiminkini hissedebiliyorum.

Rodion parmaklarını boynumun arkasına doluyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor. Öpücük şefkatli ve iffetli, beni korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını hatırlatıyor. Bizi güvende tutmak için.

Buna tutunmak zorundayım.

"Sen güçlüsün Ember Steele. Adın bile ateş. Boyun eğmez." Başını sallıyor, bakışlarımı kendi bakışlarıyla tutuyor. "Ve hiç kimse, ben bile, bunu senden alamayacak." Eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, nefesi boynumda sıcak. "*Özellikle de ben.*"

Ona inanmak

zorundayım. Başka

seçeneğim yok.

Bu durumun geri kalanı sıkıntılı ve belirsiz olsa da, emin olduğum bir şey var: Romanovlar *mütevazı* davranmazlar. Hiçbiri mi?

Kısacık bir an için, ödünç elbise giymiş bir Kùlkedisi gibi hissetmiyorum, bir fakire dönüşmeden önce saatin gece yarısını vurmasını bekliyorum. Hayır. Çenemi dik tutuyorum ve kısacık bir an için Shawn'ı umursamıyorum. Rodion'la evliliğime koymak istediğimiz geçici, zorunlu ya da her ne kısıtlama olursa olsun umurumda değil. Kısacık bir an için *buraya aitim*.

Belki de ben bir kraliçeyim. Onun küçük kraliçesi, evet, ama... bir kraliçe.

Pencerenin dışındaki dünya bir rüya gibi görünüyor. New York kışının mermer, çelik ve keskin kenarlarına rağmen muhteşem malikâne geniş ve güzeldir. Buz kristalleri, eve giden yolda sıralanan salkım söğütlerin çıplak dallarını süslüyor.

Kule sütunlarının silüetleri sabah ışığının fonunda karanlıkta duruyor.

Buradan bile devasa pencerelerden parıldayan ışıltılı avizeleri ve içeride verimlilik ve nezaketle dolaşan personeli görebiliyorum. Buzdan heykellerin muhteşem görüntüsü nefesimi kesiyor, gümüş çelenkler evin etrafını saran ferforje çitler ve parmaklıklar üzerinde parıldıyor.

Bir de insanlar var.

Yana ve Zoya'nın yanı sıra Rodion'un kardeşleri Semyon ve Rafail'i tanısam da çoğunu tanımıyorum. İsimleri hatırlamakta her zaman zorlanmışımdır, bu yüzden kendime bu birkaç isimden fazlasını ezberletmedim.

Şimdilik.

Yana, tanımadığım, koyu tenli ve keskin siyah gözlü bir adamın yanında duruyor. Geniş, yakışıklı, arkadaş canlısı bir yüzü var. Onun kolunu zarafetle tutuyor. Kocası.

Zoya gergin bir şekilde kolunun kırmızı kadife kenarıyla oynuyordu. Bana küçük, tereddütlü bir gülümseme ve küçük bir el sallama hareketi yapıyor.

"Çok tatlı," diye fısıldıyorum Rodion'a. "Biri

öyle olmalı," mırıldanıyor.

Zoya'nın arkasında Rafail bir gölge gibi, geniş ve heybetli bir şekilde duruyordu. Yüzündeki ifade gök gürültüsünü andırıyor, sanki sürekli takındığı çatık kaşlar

Yüz hatları. Semyon bir adım geride duruyor, gözleri sanki her hareketimizi katalogluyormuş gibi benimle Rodion arasında gidip geliyor.

Muhtemelen öyledir.

Bir de gardiyanlar var.

Silahlı adamlar her köşede ve girişte duruyor, siyah takım elbiseleri ütülü ve keskin, silahlarını gizleme zahmetine bile girmiyorlar.

Peki o zaman. Sanırım artık böyle yuvarlanıyoruz.

Hiç de ince değiller. Bratva'nın zenginliği de öyle - ithal arabalar, mükemmel düzenlenmiş çimenlik, kış ortasında bile donmuş bir halde - tüm ortamdan ve buradaki her insandan yayılıyor.

Rodion önce dışarı çıkar ve kravatını düzeltir. Tanrım, bu neden bu kadar seksi? Romantizm kültürüyle yoğrulmuş beynim, onu smokin giymiş görünce kısa devre yaptı. Çok acelemiz vardı ve ben çok gergindim. Takım elbiseyi mükemmel bir şekilde dolduruyor, uzun, kıvrak, güçlü formu zar zor kontrol altında tutuluyor. Yakasının altından ufak bir dövme izi görünüyor, gözleri bir şekilde hem ciddi hem de dans ediyor.

Kalbim kabarıyor. Onun bu yönünü seviyorum. Bunu çok seviyorum.

Bana sessizce elini uzatıyor, avuç içi yukarı bakıyor. Garip bir şekilde sembolik hissettiriyor. Keşke bunu bir fotoğrafta yakalayabilseydim. Şimdilik hafızama kazımak zorundayım.

Elimi onunkine koyduğumda eli sertleşiyor. Soğuk havaya adım atarken beni topraklayan tek şey onun dokunuşunun sıcaklığı.

Bütün gözler üzerimizde. Dışarıda bir yerde Shawn'ın her detayı izlediğini biliyorum.

Umarım *gelecekteki kocamı* ayrıntılı olarak not eder.

Rodion eğilip kulağıma fısıldarken tutuşu sıkılaşıyor, "Gülümse, küçük kraliçe. Herkes izliyor."

Çenemi kaldırıyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve beni ileri götürmesine izin veriyorum.

"Ember. Ben Ekaterina Romanova. Hoş geldiniz." Gümüş rengi saçlarını topuz yapmış bir kadın bana gülümsüyor, gözleri sert ama misafirperver. Ah. Çelik gibi omurgası olan ama yürekli bir kadın. Bu hoşuma gitti. Sanırım Bratva'nın bir kadınına iyi hizmet edecek bir kombinasyon.

Elini uzatıyor, ben de minnetle tutuyorum. Sonra Rodion'a döndü. "Ve hoş geldin Rodion. Duyduğuma göre ikinizin tüm bu çileyi çevreleyen oldukça farklı koşulları varmış." Geri adım atarak kulağıma eğildi. "Ben de romantizmi severim Ember. Çok... *kaçamak*, değil mi?" Bununla birlikte dönüyor ve onu takip etmemizi işaret ediyor.

"Neyse ki bu geceki gala için tam bir hazırlık içindeydik, bu nedenle basit bir düğün töreni yapmak kolay oldu."

O çiçeklerden, yemeklerden, basit bir konuk listesinden ve planlardan bahsederken ben Rodion'u takip ediyorum, ailesi de arkamızdan geliyor.

Rodion'un sakın dış görünüşünün altındaki gerilimi hissedebiliyorum, nabızı hızlı atıyor.

"Burası buz gibi. Hepsi dışarı çıkmak zorunda değildi," diyorum kapıyı açarken Rodion'a küçük bir sesle.

"İhtiyaç duyulursa diye dışarı çıktılar."

Ah. Yani o zarif, şık kıyafetlerin altında, hepsi tepeden tırnağa silahlı.

Ekaterina bizi zarif bir oturma odasına götürürken Yana bana göz kırıyor ve küçük Zoya elimi sıkıyor. Ayrıntıları zar zor fark ediyorum.

Evlenmek üzereyim.

"Yapmamız gereken yasal şeyler yok mu?" Rodion'a sordum.

"Halledildi."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum ve o da nefesinin altından homurdanıyor. "Yetkinlik pornosu mu?" diye fısıldıyor.

"Mhm."

Ancak nikâh memurunu gördüğümde donup

kaldım. Bu gerçek.

Evleneceğim. *Gerçek hayatta. Bratva'ya.*

Rodion zengin, çekici ve bir o kadar da tehlikeli, ve ben... karışık duygular içindeyim.

Shawn bir avcı gibi ensemizde soluyor, ama Kopolov ailesi her yandan bastırarak bize kim olduklarını ve ne vaat ettiğimizi hatırlatıyor.

Bu gerçek.

Ama nikah memuru konuştuğu onları duyamıyorum

bile. Gerçekten böyle mi bitecek?

Rodion'a bakıyorum, belirsizlik göğsümde kabarıyor. Sanki her an bana kaçmam için bir işaret verecek ya da başka bir bomba patlatacaktı gibi hissediyorum.

Ama kaçacak bir yer yok. Ve

bunların hepsi çok gerçek.

Fısıltılarla dolu bir telaş içinde yeminlerimizi ettik. Bu, kitaplarda okuduğum resmi düğünlere hiç benzemiyor, hızlı ve pragmatik.

Yüzüğü parmağıma geçirdiğinde, olması gerekenden daha ağır hissettirdi.

Tamamdır.

Bu hayallerimdeki düğün değil. Ve

Rodion'a baktığımda, merak ediyorum.

Bu onun mu?

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum, nefesim kesiliyor. Bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum, çünkü oda alkışlarla inliyor ve biri votka doldurmaya başlıyor. Kahvaltı etmemiş olmama ve sabah votkasının berbat bir fikir gibi gelmesine rağmen elime tutuşturulan shot bardağını alıyorum. Reddersem yazılı olmayan bir kuralı çiğnemiş olacağımdan korkuyorum.

Rodion'un gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni yerimde sabitliyor. Parmaklarını çenemde gezdirdiğinde, tenimde bir sıcaklık izi bırakıyor. Eğilip beni öpüyor. Ve ben neden burada olduğumuzu hatırlıyorum.

Dün gece verdiği sözü hatırlıyorum. Beni sevdiğini nasıl söylediğini, bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum. Bir daha asla kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğini söyleyişini.

Beni koruyacağına ve kendini bana adayacağına söz verdiğini hatırlıyorum. Bu işte yeni olabiliriz ama kalbimde umut çiçekleri açıyor.

Rodion deniyor. Ben de öyle.

"Tamamdır," diye mırıldanıyor ve beni nikâh memurundan uzaklaştırırken elini sırtımın alt kısmına koyuyor.

Ekaterina gülümseyerek, "Yemek salonunda herkes için kahve ve kahvaltı var," diyor. "Hadi kutlayalım."

Rodion ve ben oturduktan sonra Yana kocasıyla birlikte yaklaşıyor. "Ailemize hoş geldin," diyor geniş bir sırıtışla. "Çok fazla sorun çıkarmamaya çalış. O kitaplar hakkında bir şeyler duydum."

Bir kahkaha attım, göğsümdeki gerginlik biraz azaldı. "Duyduğun her şeye inanma."

"Oh, bilmiyorum," diye kırparak yanıtlıyor. "Ben... kapakları gördüm."

Sırada Zoya var. Neredeyse özür dileyen bir gülümsemeyle öne çıkıyor. Zavallı kız çok çekingen. "Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver," dedi gülümseyerek ve hızlıca sarıldı. "İlk başta bunaltıcı olabiliyor. Polina'nın işinin zor olduğunu biliyorum..." Sesi kesiliyor. "Başka zorlukları da vardı."

Bunaltıcı, bunu ifade etmenin bir yolu.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti bırakan kişi Semyon. Gözleri buz gibi, ses tonu daha da soğuk. Ruh hali soğuk bir rüzgar gibi değişiyor. Diğerlerinden ayrı duruyor, hareketleri kasıtlı ve ölçülü, sanki beni ölçüp biçiyor.

"Hoş geldiniz," diyor gülümsemeden. Kelimeler kibar. Ama ses tonu öyle değil. İçkisini dudaklarına götürüyor.

Sıkı bir gülümseme takındım. "Teşekkür ederim."

Rodion'un yanımdaki sert duruşu sessiz bir uyarı gibi geliyor ama gerginlik daha da artmadan gür bir ses araya giriyor.

"Ah, demek her şeyi bildiğini sanan kadın bu!" Matvei sırtıtarak ve şeytanca adımlarla yaklaştı. "Rodion, onu kabul töreni konusunda uyarmadın, değil mi?"

"Ne inisiyasyonu?" Gözlerimi şüpheyle kısarak soruyorum.

Matvei'nin sırtışı genişler. "Mafya kitabı kahramanlarınızın şaka olduğunu düşünen adamlarla dolu bir odada hayatta kalabileceğinizi kanıtlamanız gereken bir oda."

"Matvei," diyor Rodion uyarırcasına, ama gözleri dans ediyor.

"Hepsinin milyarder olduğu kısmı unutma," diye araya giriyor bir başkası. "Kahretsin, tabelayı kaçırmışım."

"Söyleyin bana," diyor Matvei, "bu kitaplarda erkekler bütün gün takım elbiseyle mi dolaşıyor? Koca ordularla çıplak elleriyle savaşırken bile mi?"

Zoya kıkırdayarak, "Çıplak eller ve altılı paketler," diyor.

Yanaklarım alev alev yanarken bile gülmekten kendimi alamıyorum. "Onları ben *yazmıyorum*, sadece okuyorum, tamam mı?"

"Ama uzman olan sensin!" Matvei abartılı bir şekilde öne doğru eğilerek karşıma oturuyor. Gömleğinin üst düğmesini açıyor ve bana göz kırpmıyor. "Ne kadar doğru olduklarını söyle bana. Ben bekârim..."

"O karın kasları üzerinde çalışmaya başlasan iyi olur. Yani, daha doğrusu... *dokuz* paket, değil mi?" Yana homurdanarak soruyor.

Onlara şöyle bir bakıyorum ve tüm tehlikeli yanlarına ve itibarlarına rağmen kitapların doğru yaptığı bir şey olduğunu fark ediyorum: görmezden gelemeyeceğiniz aile sadakati duygusu.

Rafail'in diğerlerinin duyduğu bir adamın yanında durduğunu görmek için bakıyorum. Rafail'in yaşlarında görünüyor, uzun boylu, kaslı bir yapısı var ve

bronzlaşmış, altın tenli. Onu Rafail ile sohbet ederken izliyorum, sesleri alçalıyor, edeplerini korusalar bile.

"Mikhail Romanov," diye fısıldıyor Rodion kulağıma. "Burası onun evi. Kız kardeşi Polina benim kardeşimle evli."

Oooh, doğru. Bunu unutmuşum. Bu yüzden gelip kendilerini kanıtlamaları gerekiyordu, iyi bir gösteri yapmakla ilgili bir şey.

Bir tören gibi hissetmiyorum. Kendimi *evli* hissetmiyorum.

Ama Rodion? Romanov ailesiyle konuşurken eli benimkinin üzerine kapanıyor, sağlam ve emin.

Hiçbirini tanımıyorum ve isimlerini hatırlayamayacağım. Bu noktada *kendi adımı* hatırladığım şanslıyım. Ama Mikhail'in karısıyla biyometrik takip ve insansız hava araçları hakkında konuşan uzun boylu, esmer ve klasik yakışıklı biri, gözlüklü ve kıvrıkcık saçlı bir kadın, birkaç ölümcül, tehditkâr görünümlü Bratva tipinin yanı sıra odada yürümek için yan dönmek zorunda kalacak kadar büyük biri var.

Malikâne mumlarla ışıldıyor, atmosfer klasik müzik akışıyla yumuşatılıyor. Ekaterina gala için hazırlıklara başlama zamanının geldiğini söylediğinde öğle yemeği vakti yaklaşıyor. Bu arada Rafail fotoğraf çektirmemizi istiyor.

Çok gerçeküstü hissettiriyor. Bu malikanenin geniş odalarından birine kaçmak istiyorum, sadece ben ve bir kitap, tercihen bir çift gürültü önleyici kulaklıkla. Sesler, görüntüler ve yoğun atmosfer neredeyse bunaltıcı. Artık açık olmak istemiyorum. Hiçbir ortak yanım olmayan insanlarla uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi yapmak istemiyorum.

"Gülümse," diye mırıldanıyor Rodion, sesi kulağımda alçak bir titreşime dönüşüyor. "Artık benimsiniz Bayan Kopolova. Rolünüzü oynama zamanı geldi."

Bu kelimelerin ağırlığını hissediyorum. Beklenti.

Ama yüzüm acıyana kadar gülümsüyorum. Sırtımdaki elinin ağırlığının ve *karım* değişiminin tadını çıkarıyorum.

Ve her şey çok fazla gibi geldiğinde, kendime bunun geçici olduğunu, hayatımın sonsuza dek böyle olmayacağını hatırlatıyorum... Rodion'dan ayrılma düşüncesi kalbimi sızlatsa bile.

Yine de ona sahip olup Bratva hayatını es geçemem. İkisi geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlı.

"Ember? Sadece seni tebrik etmek istedim."

Döndüğümde soluk mavi gözlü, uzun boylu, söğüt gibi bir sarışının bana elini uzattığını ve gülümsediğini görüyorum.

"Ben Polina Kopolova, eski adıyla Romanova. Annem size ve Rodion'a üçüncü katta bir oda ayarladı, böylece bu geceden önce yeniden toparlanabilir ve biraz dinlenebilirsiniz." Homurdanıyor. "Beyaz balonlarla işaretlenmiş oda. Çok tatlı."

Elini sıktım. "Ah, teşekkür ederim. Bekle, yani bu iki aileyi bir araya getiren *sen misin?*"

"Ah, şey..." diye başlıyor tereddütle. "Ben... hala *deneme* sürecindeyim."

"Ve mükemmel bir iş çıkarıyor," diyor Yana. "Eski alışkanlıklar zor ölür falan. Kardeşlerimizin ne kadar dik kafalı olduğunu biliyorsun." Gözlerini deviriyor.

"Evet. Dinle, annemin mutfakta bana ihtiyacı var. Sonra görüşür müyüz? Yapacak çok işimiz var," diyor Polina. "Annem galadan önce biraz telaşlanıyor."

"Bunu her yıl yapıyorlar," diye açıklıyor Zoya. "*Destansı bir şey.*"

"Yapmak zorundayız," diye devam ediyor Polina mutfağa doğru dönerken. "Yerel halkın bizden memnun kalmasını sağlamanın ve topluluk kasasına para girmesini sağlamanın yolu bu." Yüzünü hafifçe buruşturuyor. "İnanın bana, yardımı oluyor."

Rodion, Rafail ve Semyon'a katılırken o mutfağa kaçıyor. Bir sandalyeye ağır ağır oturuyorum. Üzerimdeki elbise çok ağır, çok çarpıcı, benim gibi biri için çok abartılı, provasını yapmadığım bir rolün kostümü gibi geliyor.

Rodion Rafail'le hararetli bir konuşma yapıyor, bakışları sürekli durumu değerlendiriyor. Her çıkışa, her pencereye ve odaya giren her kişiye bakmasını izliyorum.

"İnsanlar gala için ne zaman gelmeye başlayacak?" Zoya'ya sordum. Yana kocasıyla birlikte gitti ve ben utangaç en küçük kız kardeşle yalnız kaldım.

Tırnaklarından birini düşünceli bir şekilde ısırıyor. "Hmm. Tahminime göre kısa bir süre sonra."

"Oh?"

"Mmm," diyor başını sallayarak. "Bunlar etkinliklere erken gelen tipler değil." Gözlerini deviriyor. "Herkes *bir giriş* yapmak zorunda." Bir kadeh şampanya yudumluyor. "Burada değil ama, dışarıda bir galeride falan mı?"

"Bunun için Rafail'den izin istedin mi Zoya?" Rodion kaşlarını çatarak ona .

Zoya'nın yanakları sevimli bir şekilde pembeleşti. "Benim için döktüler."

Ona kaşlarını çatarak bakarken kalbim küt küt atıyor. Rodion'un ağabey olması çok tatlı.

Ona sert bir bakış atıyor. "Sence Rafail bunu bir bahane olarak kabul eder mi?"

Zoya iç çekti. "*Rodi*."

"Biraz şampanyaya hayır demez, değil mi? Bu bizim düğünümüz," diyorum ona, elimi göğsüne koyarak. Günlük yasadışı işlerle uğraşan bir adamın kız kardeşinin biraz şampanya içmesine karşı çıkması ironik görünüyor.

Rodion yüzünü buruşturarak, "Rafail'i gerçekten tanımıyorsun," dedi, çenesini kaşıyarak. "Bu son olsun Zoya."

Başını sallıyor. Zavallı çocuk. Tüm o otoriter kardeşlerin gözetimi altında olmak dayanılmaz olmalı.

Ben araya girip onu savunamadan telefonu çaldı. Aşağı bakıyor, vücudu geriliyor.

"Bir sorun mu var?" Ekrana bakmaya çalışıyorum. ederim, eğer Shawn-

"Halledemeyeceğim bir şey değil," diye cevap veriyor, telefonunu cebine atıyor.

"Eğer Shawn'sa..."

"Ember. Halledeceğimi söyledim. Güven bana." Şampanyamı yere bırakıyorum ve elimi göğsüne bastırıyorum. Elini benim elimin üzerine kapatıp kalp atışlarına hapsedmeden hemen önce kalbinin hızla atışını avucumun altında hissedebiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum.

Whoosh.

Ona güvenebilir miyim?

Yanağımdan öpüyor.

"Bir dakikalığına dışarı çıkmam gerekiyor."

Başımı salladım. "Polina, eğer istersek dinlenmemiz için üst katta bir odaları olduğunu söyledi."

Tabii ki, kırmızı kanlı alfa erkeği olduğu için kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Dinlenmeyi çok isterim." *Dinlenmek* kelimesinin etrafına bir şekilde tırnak işareti koyuyor.

"*Rodi.*" Bir kıkırdamayı bastırıyorum ve Zoya'nın ona taktığı lakabı tekrarlıyorum çünkü gözlerini bana dikmesine bayılıyorum.

"Bana bir daha öyle de, küçük kraliçe." Bana dilini şaklatıyor. "Git, Ember. Dinlen. Ben birkaç dakikaya gelirim."

Ama Shawn'ın dışarıda olduğunu, benden asla uzaklaşmayacağını, onu dışladığımı ve *Bratva ile evlendiğimi* bilerek dinlenmek zor.

Bu da ne demek oluyor?

Elbiseyi çıkarmayı düşünüyorum ama sonunda üzerimde tutuyorum çünkü... dürüst olmak gerekirse *Rodion*'un çıkarmasını istiyorum. Hâlâ yaşamak istediğim kitap sevgilisi fantezilerim varsa beni dava edin.

Yatağa uzandım, çeşitli yastıklara yaslandım ve telefonumu çıkardım. Shawn'dan bir mesaj daha aldığımı görünce kalp atışlarım hızlanıyor.

Telefonu yere bıraktım.

Tekrar alıyorum.

Sanki beni ısırarak üzere olan ölümcül bir yılanmış gibi ona bakıyorum.

İçimdeki her şeyin yapmamam için bağırmasına rağmen sonunda okumak için mesaja tıklıyorum.

Shawn: Bugün çok güzel görünüyordun. Beyaz sana hep yakıştırdı. Şimdi çok güzel görünüyorsun. Elbiseyi kırıştırmamaya dikkat et, Ember.

Yatakta doğruldum, kalbim hızla çarpıyordu. Kapının dışından ayak sesleri geliyor. Kendimi savunmayla ilgili her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ama hiç pratik yapmadım ve zihnim sinir ve korkudan bomboş.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Odaya çılgınca bakıyorum, ama sadece basit bir misafir odası, iyi döşenmiş ama basit. Yastıklar, battaniyeler ve -gözlerim şifonyerin üzerindeki bir şişe şampanyaya takılıyor.

Onu kırabilirim. Gerekirse onu bir silah olarak kullanabilirim ve ben-

Kapı kolu şingirdiyor. Biri kapıya vuruyor. Çığlık atıyorum.

CHAPTER 24

E8BER

"BENİM! Ember. Kapıyı aç!"

Aman Tanrım. Bu Rodion. Tabii ki Shawn aşağıdaki silahlı muhafız duvarını aşabilir.

Kapıyı açtığımda Rodion' çılgına dönmüş ve yarı deli bir halde buluyorum, gözleri parlıyor ve elinde bir silahla beni iterek odaya giriyor.

"Nesin sen-Rodion, yapamazsın-"

"Nerede o? Çılgılık attın. Kalp atışların tavan yaptı. Ne oldu?"

Ona mesajları gösterdim. "Yalan söylüyor, bebeğim. Yalan, söz veriyorum. Seni izliyor olamaz."

Sesim titriyor. "Ama ya öyleyse?"

Rodion'un bakışları ısınır. "Umarım o lanet yüzünü gösterir."

Onu durdurmalıyım. Ona hayır demeliyim, bunu yapamayacağımı söylemeliyim, şimdi olmaz, gergin ve korkarken olmaz ve ben-

Yapmalıyım.

Ama beni pencereye doğru döndürüp, aramızdaki boşluğa dayanamıyormuş gibi beni cama doğru bastırdığı anda nefes almayı unutuyorum.

Elleri gelinliğimin kumaş katmanlarını yumrukluyor, yavaşça -çok yavaşça- yukarı doğru sürüklüyor. Bunu neden yaptığını çok iyi biliyorum.

Onu bir sandalyeye bağladım, seni mahvetmemi seyretmesini sağladım - yavaş ve çiğ bir şekilde, gözlerini oymadan ve kan kaybından ölmesini sağlamadan önce, gördüğü son şeyin sana sahip olduğum olduğunu bilerek.

Elbiseyi yukarı kaldırırken serin hava kalçalarımın arkasını öpüyor. Kendimi sabitlemek için avuçlarımı cama bastırıyorum. Buz gibi, kenarları buz kristalleriyle boyanmış bir buz tabakası gibi, daha soğuk ve daha sert bir şey uyluğuma bastırduğunda.

"İşte düğün hediyen, küçük kraliçe. Kralınızdan bir silah."

Kalbim kabarıyor. Beni özür dilemeden alıp ajansımı bana vermesinden daha iyi bir hediye düşünemiyorum.

Bu adamı sevebilirim. Sanırım seviyorum.

Soğuk camın yansımada bizi görebiliyorum; o, arkamda, karanlık ve sahiplenici, gözleri evcilleşmemiş ve vahşi bir şeyle yanıyor. Kendimi zar zor tanıyorum, dudaklarım ayırık.

"Titriyorsun bebeğim," diye fısıldıyor, kalçalarımı sertçe kavrarken sesi kulağıma sertçe çarpıyor.

"Rodion..." Nefesim kesiliyor. Bir yalvarış gibi geliyor. Ne istediğimi bilmiyorum.

Dişleri omzumu sıyrıyor, beni kıpırdatacak kadar sert ısırmadan önce derimi sıyrıyor.

Tanrım.

Bacaklarımın arasına sıcaklık hücum ederken alnım sessiz bir gümbürtüyle cama çarpıyor.

"Saklanma," diye homurdanıyor Rodion, beni geri çekerken eli karnımın üzerinde geziniyor, böylece bedenlerimiz çarpışıyor. Sırtıma yaslanmasını seviyorum. Sesi alçalıyor. "Benim olduğunda ne kadar güzel görüldüğünü görmesini istiyorum."

Hâlâ kendimi bir video çekerken, elimde en sevdiğim kara romantik kitabımı tutarken, kameranın önünde sallarken görebiliyorum.

Ve sonra onu açıkta beceriyor, böylece düşman her şeyi izleyebiliyor.

Ama şu anda... İçimden bir ürperti geçerken ağzımı açıyorum. Geri çekilmiyorum.

Yapamam.

Çünkü içimdeki çarpık, kırık bir parça *da bunu istiyor.*

Cesedini gömer ve bebekler gibi uyurum, Ember. Rodion ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Rodion," diye fısıldıyorum, ağzı aşağı inerken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Aç gözlerini, Ember." Sesi sert ve talepkâr.

Bir saniye fazla tereddüt ettim. Dişleri beni cezalandırmak için omzuma batıyor. "Gözlerini camdan ayırma, Ember."

Kendimi ona itaat etmeye zorlarken çaresiz bir ses çıkıyor. Geri itmek, ona meydan okumak istiyorum ama eriyorum ve bu kaçıışı çok istiyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor, dilini az önce bıraktığı iz boyunca sürükleyerek.

"Bunu sen istedin, değil mi?"

Cevap

veremem.

Çünkü... evet.

Yaptım. İstiyorum. Hâlâ istiyorum.

Bir parçamın geri adım atmaya, onunla savaşmaya ihtiyacı var. Bir parçamın kontrol için savaşması ve birazcık... sadece birazcık, benden alınması gerekiyor.

Ama dişleri kulak mememe battığı anda, nefesi tenime değdiğinde, şu anda ona itaatsizlik edersem bunun iyi gitmeyeceğini ve muhtemelen karşılık olarak ne yaparsa yapsın *hoşuma* gideceğini bildiğimde... dış dünya düşüncelerimi darmadağın ederek içeri doluyor.

Gürültülü. Affetmez.

Soğuk cam tenimde bir şok etkisi yaratıyor. Dişlerini omzumda gezdiriyor, sanki bana tam olarak neler yapabileceğini, kendini tuttuğunu... ve *kontrolün* tam olarak *kimde* olduğunu hatırlatmak istercesine.

Cama doğru titriyorum, nefesim önümdeki yüzeyi buğulandırıyor. Kalçalarımı sıkıca kavriyor, yarın hissedeceğim bir hatırlatma. Gelinlik belime dolanıyor ama onun umurunda değil.

Ben de bilmiyorum.

"Yine titriyorsun, küçük kraliçe," diye fısıldıyor. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

Sözsüzce başımı sallıyorum.

Dudağımı sertçe ısıriyorum, bacaklarım jöle gibi hissederken kendimi dik tutmaya çalışıyorum.

Eli karnımdan aşağıya iniyor, sonra daha da aşağıya, dantelin eteklerinin hemen altıyla alay ediyor. Kıvraniyorum ama o beni daha çok bastırıyor.

"Karşı koyma, bebeğim." Sözleri göğsüme bir sıcaklık yayıyor.

"Şimdiden çok ıslak," diye mırıldanıyor, memnun bir şekilde.

"İşte benim kızım." *Tanrım, bunu söylemesine bayılıyorum.*

Zor nefes alıyorum. Duygular beni ele geçirdiğinde gözlerim kapanıyor, ama o bir elini sertçe kışıma vuruyor. "Gözlerini aç, Ember. Tamamen açık."

Kalçalarımı birbirinden ayırıyor, eli kalçalarımın arasında ve fermuarın çözülürken çıkardığı vızıltıyı duyuyorum.

Yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum çünkü onu çok istiyorum.

İlk mükemmel itişte çığlık atıyorum, vücudumdaki her sinir yanıyor.

"Daha yüksek sesle," diye törpülüyor, kalçalarımı acımasızca ve yoğun bir şekilde kavlıyor, her sert itişte beni kendisine doğru çekiyor.

Dudaklarımdan kaçan inleme ve nefes alma karışımı sesleri durduramıyorum. Kimin duyduğu ya da gördüğü umurumda değil; *ona ihtiyacım var*.

"Bunu görüyor musun?" diye hırlıyor, sesi alçak ve hayvani, ihtiyacımı daha da artırıyor. "*Sen benimsin. Lanet olası benim. Bir daha kimse sana dokunamayacak. Kimse benim olanı alamayacak.*"

Sözleri beni kesiyor, çığ ve sahiplenici. Gerilim artıyor, doruğa ulaşma ihtiyacım beni ele geçiriyor.

"Rodion," diye nefes veriyorum.

Camı tırmalıyorum, tırnaklarım düz, soğuk yüzeyi kazıyor, o içime girerken bedenim titriyor.

"Gel, küçük kraliçe. Kralın için gel."

Doruk noktası içimi parçalıyor, bedenimi coşkuyla dolduruyor. Kulağımda homurdanırken ağlıyor ve inliyorum, sıcak tohumu içime dökülüyor, kalçaları benimkine sürtünüyor. Zor nefes alıyorum, göğsüm kabarıyor. Eğer şu anda beni tutmasaydı, kemiksiz bir şekilde yere düşecektim.

Yansımda onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Soğuk cam beni sisten uyandırıyor.

Niyetinin bu olduğunu çok iyi bildiğimden, herkesin görebileceği bir pencereye karşı beni becermesine izin verdim.

"Dur." Sesim o kadar kısık ki ilk başta beni duyduğundan emin olamıyorum, bu yüzden tekrar söylüyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "*Dur.*"

"Sorun nedir?" Benden uzaklaşıyor ve camdan dışarı bakıyor. "Onu gördün mü?" Elbisemi düzeltip fermuarını çekerken sesi endişeyle karışık. Sertçe yutkunup kendimi ondan kurtarmaya çalışıyorum ama kilometrelerce uzunluktaki kumaş bunu beceriksizce ve garip kılıyor.

"Yapamam, bu çok fazla." Başımı sallıyorum, pencereden geri çekiliyorum. Titremeyi durduramıyorum.

Bana saldıran anı selini durduramıyorum. Onları ne kadar uzaklaştırırsam, o kadar sert saldırıyorlar.

Gözlerimdeki yaşları siliyor ve başımı sallıyorum. Belki de kitap sevgilileri daha güvenlidir.

Belki de yalnız olmak daha güvenlidir.

"Ember." Rodion beni dikkatle izliyor, elleri iki yanında gevşek duruyor.

Ona bakamam. Şimdi olmaz. *Bakamam.*

Çünkü düşünceler zihnimi acımasızca pençeliyor.

Ya Shawn gerçekten izliyorsa? Ya korkunç bir hata yaptıysam? Ya kaçış yoksa?

Rodion'un endişeli bakışlarını görmezden gelerek telefonumu komodinin üzerinden kaydırıyorum. Mesajlar bana geri bakıyor, ama şimdi bir tane daha var.

*Beyaz sana hep yakıştırdı
ama ben seni kırmızıyla
tercih ederdim.*

Rodion yaklaşıyor. "Ne ?" Başımı sallıyorum. "Fark etmez." "Ne fark eder." dönüyorum. "Beni sahiplenerek işleri düzeltemezsin Rodion."

Bir yanım onu kendimden uzaklaştırdığımdan korkuyor çünkü bastırılmış tüm bu korkularla ne yapacağımı bilmiyorum ve o en yakın hedef.

Başka bir yanım ise onu test etmem gerektiğini söylüyor; her şey duman ve buhar olup uçmadan önce bunun gerçek olduğundan emin olmalıyım.

"Bu öyle bir şey değil Ember."

"Ben sadece etrafta gezdirebileceğin bir ödöl değilim." Kapıya doğru geri çekildim. Daha önce söylediklerini hatırladığımda kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor.

"Bekle. Buraya ilk geldiğinde. Kalp atış hızımla ilgili bir şey söylemiştin?" Başka tarafa bakar ve çenesini sıkar. "Rodion. Bunu nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çatarak telefonuna uzandı ve bana gösterdi. "Biyometri, tabii ki."

"*Biyometrimi* mi kontrol ediyorsunuz?" Bu bir ihlal gibi görünüyor.

"Tabii ki. Ben orada iyi olduğunu başka nasıl bilebilirdim ki?" Bunu sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi söylüyor.

Ciddi misin?

Utanarak bakıyorum. "Bana söylememeye karar verdiğin başka neleri kontrol ediyordun?"

Rodion sırtarak telefonunu ceketinin cebine sokuyor. Gözleri, şakacı mı yoksa ölümcül derecede ciddi mi olduğunu anlamayı imkânsız kılan o çıldırtıcı derecede sıcak parıltıyı taşıyor.

Beni aşık eden.

"Tüm listeyi şimdi mi istiyorsun, yoksa cevapları dağıtayım mı?" diye soruyor çenesine vurarak. Bana doğru uzanan eli kalçamı sıyrıyor, başparmağı elbisemin ipeği üzerinde tüylerimi diken diken edecek şekilde geziniyor.

"Şaka yapmıyorum, Rodion." Ciddi kalmaya çalışıyorum ama o bunu zorlaştırıyor. Sesim boğuk, etkilenmiş.

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Küçük kraliçe, ben de değilim."

Yüzeyin altında tehlikeli bir şey kaynıyor. "Bakalım," diye başlıyor. "Endişeli olduğunuzda sol tarafınıza yattığınızı biliyorum. Kötü bir rüya gördüğünde uykunda yumruklarını sıktığını biliyorum." Sesi alçalıyor, ağzı kulağıma yaklaşıyor. "Sana dokunduğumda bir saniyeliğine nefes almayı bıraktığını biliyorum." Eli aşağı kayıyor, belimin kıvrımına hafifçe bastırıyor.

Nefes almayı bıraktım, sadece bir saniyeliğine.

Sıcaklık boynuma kadar çıkıyor. Sertçe
yutkunuyorum. "Beni bu kadar yakından mı
izliyordun?"

Hemen cevap vermiyor ama gözleri dudaklarıma odaklanmış durumda. Onları
yalıyorum çünkü onu inletme şeklini seviyorum.

"Sen benimsin, Ember. Artık benim karımsın. Seni izlemek en azından yaptığım
şey." Gözleri daha da kararıyor. "Ve durmayı planlamıyorum."

Keskin ve nükteli bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ama kelimeler
havada kalıyor çünkü bir parçam... bundan *hoşlanıyor*.

Hem de çok.

Bence tehlikeli olan da bu.

Eli, beni ne kadar kolay kendine çekebileceğini hatırlatmak istercesine belimde
duruyor... ama çekmiyor.

Ona biraz alana ihtiyacım olduğunu, hala kızgın olduğumu, izlenecek ya da
korunacak bir ödül olmadığımı hatırlatmalıyım.

"Hoşuna gittiğini biliyorum," diye fısıldıyor.

Düşüncelerimden çık.

Arkamı dönüyorum, ama çeneme uzanıyor ve bakışlarımı tekrar onunkine
çekiyor. Bunu inkâr edemem. İnkâr etmeyeceğim.

Çünkü o haklı.

Her nasılsa, gözlerim onunkilerle buluştuğunda... tüm öfke, korku ve endişe
kızgın güneşin altındaki kar gibi eriyor.

Bırakmak istiyorum.

Teslimiyetin özgürlüğünün tadını çıkarmak istiyorum.

Ona bunu verirken *kendimi* nasıl koruyabilirim? Kendimi

ona, bize nasıl tamamen kaptırmam?

Telefonum bir mesajla çalıyor. Rodion hemen elimden alıyor ve birlikte okuyoruz.

"Onu öldüreceğim," diyor aceleyle.

Shawn

O seni asla koruyamaz.

Kaçabilirsin ama ben seni her zaman bulacağım.

Bana kazık attın ve bunun bedelini ödeyeceksin, seni yalancı.

Boğazım düğümleniyor çünkü iki şey biliyorum...

Birincisi, Shawn ölüm fermanını imzaladı.

İkincisi... bu geçici değil ve hiçbir zaman da olmadı.

CHAPTER 25

E8BER

"RODION. GEL BURAYA." Rafail diğ er üç adamla birlikte bir kapı aralığ ında durmaktadır.

Rodion nefesini üflüyor, yanağ ıma bir öpücük konduruyor ve kulağ ıma fısıldıyor. "Burada kal."

Hepsi onu istiyor, herkes konuşmak, bağlantı kurmak ve onu tebrik etmek istiyor.

Terası dışarıda bırakıp içeri giriyor. Bahçe havasını memnuniyetle karş ılıyorum. İçerideki seslerin hafif uğultusu, araziye çevreleyen uzun çitler tarafından bastırılıyor.

Birkaç dakika sonra Rodion kardeşleri ve o resmi görünümlü adamlarla birlikte kilit altında. Onun iş için burada olduğunu ve kardeşlerinin de burada geçirdikleri zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştıklarını biliyorum. Sonraki bir saati Polina ve Zoya'yla geçirdim ama yalnız olmayı, kendi baş ıma kalmayı özledim.

Yalnız yaşıyorum çünkü yalnızlığı seviyorum. Burası boğucu geliyor. Kızlarla sohbet etmek güzeldi, hatta rahatlatıcıydı ama sonunda etrafımdaki havanın üzerime bastırıldığını hissettim.

Şimdi, sessizlik ve soğuk biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor. Baş ımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum. Üstümde, parlak yıldızlar gecenin derinliklerine gömülmüş

gökyüzü, şehrin sisinin üzerinde titriyor. Nefes almak için kendime alan açıyorum.

Arkamdaki ses o kadar yumuşak geliyor ki, ilk başta neredeyse kaçırıyorum. Çakıl taşları üzerindeki ayak seslerinin hafif çıtırtısı. Ama daha dönmeden bir el gözlerimi kapatıyor.

Bir göz bağı.

"Rodion."

Bunun ne yeri ne de zamanı. Eğer gideceğini düşünüyorsa-

Bir el benimkini yakalıyor, ellerimi sözsüzce arkama doğru çekiyor. Halat -İpek olabilir mi? Bileklerimi sıkıyor. "Şşşt," diye

fısıldıyor arkamdan bir ses.

Bu Rodion gibi hissettirmiyor. Sesi ona benziyor mu bilemiyorum ama.

Kokusunu tanıyıp tanımadığımı anlamak için sertçe burnumu çekiyorum, ama soğuk havada bunu yapmak imkânsız. Rodion sedir ve barut gibi kokuyor, keskin ve tehlikeli ve o kadar erkeksi ki içim acıyor. Bu... bu farklı.

Tanıdık değil.

Rodion sert olsa da beni asla incitmez.

Bileklerimdeki kavrama sadece kısıtlayıcı değil, *aynı zamanda yanlış* hissettiren bir sertlik de var.

Rodion bana asla zarar vermez.

Bu kişi verebilirmiş gibi

geliyor.

"Rodion?" Tekrar fısıldıyorum, nabzım yükseliyor, bunun sadece o olduğuna ve yine fantezilerimden birini canlandırdığına dair bir ipucu vermesi için dua ediyorum. Belki gizli bir odası ya da beni götüreceği bir barakası vardır, belki-

Elimle ağzımı kapatarak cevap veriyorum.

CHAPTER 26

RODIAÇIK

İÇKİMİ YUDUMLUYORUM. Soğuk hava açık balkondan içeri giriyor. İçeride olmalıydım. Rolümü oynamalıydım. El sıkışıyor. Buraya aitmişim gibi gülümsemeliyim.

Ember'la evlendim ve ona yalan söyledim. Ona bunun geçici olduğunu, kardeşlerimin yakamdan düşeceğini söyledim. Bratva tanrılarını yatıştırdım, eğer evli görünürsem tüm ailemin daha iyi bir ışık altında kalacağını biliyordum.

Bunu biliyordum.

Ve yine de... ve yine de...

Onu hala hissedebiliyorum. Onu hala duyabiliyorum. Bir yerlerde her şeyi ettim. *Bu çok fazla.*

Belki de çok sert çıktım. Takip etmekten mi?

Zorla evlilik mi?

Ya da belki onu pencereye yaslayıp becermek...

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum.

Kendime işleri doğru yapacağımı söyledim ama burada durdukça fark ediyorum ki... Kendime yalan söylüyorum.

Bir yudum daha alıp parlatıyorum.

Sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey

yapmıyor. Daha fazlasına ihtiyacım

var.

Ember ne yaptığını bilmediğimi, bunun ağırlığı altında nasıl çözüldüğünü göremediğimi düşünüyor.

Hayatının geri kalanında *onun* için omzunun üzerinden bakmasına izin vermeyeceğim. Shawn.

Onun adı hayatlarımızdan söküp atmak istediğim

bir lanet. Endişeden uzak bir hayatı hak ediyor.

Çok fazla pişmanlığım yok, ancak listenin en başında, ondan tam olarak ne yaptığını öğrendiğim anda onu öldürmediğim var.

İçeri baktım. Zoya'nın yanında duruyordu, başı hafifçe eğikti. Buradan bile ellerinin, dokunmadığı şampanya kadehinin etrafında titrediğini görebiliyorum.

Kendini bir arada tutmaya çalışıyor.

Ama Zoya'nın yanındaki kişi bana döndüğünde, onun Ember olmadığını

görüyorum. Hangi cehennemde o?

Ona git.

Sanki bana bir büyü yapmış gibi ona doğru yürüyorum ve onun büyüüne karşı koymakta çaresizim.

Hay sikeyim. Belki de o yapmıştır. Benim küçük kraliçem, büyücü.

Korkulukları itiyorum ve kalabalığa geri dönerek ona doğru ilerliyorum. Etrafımızdaki yüzler bulanıklaşıyor: Romanovlar, Bratva liderleri, rakiplerimiz ve dostlarımız. Tasarımcı kıyafetlerine bürünmüş cilalı sosyetikler, hepsi de bir sanat müzayedesi yardım etkinliğinin bir şekilde herkesin gözüne girmelerini sağlayacağını iddia ediyor. Bunların hiçbirinin önemi yok.

Onu bulamıyorum.

"Rodion?" Ağır bir el omzuma düştü. Rafail.

Sikeyim.

"Ben de tam Mikhail'e Kaliforniya'da bulduğunuz şeyi anlatıyordum. Bir dakika daha. Gerisini ona anlatabilir misin?"

Beni uyarmak istercesine elini hafifçe sıkıyor. Mikhail Romanov bana bakıyor, bakışları sabit. "Bazı geri tepmeler yaşadığını duydum. Bana neler olduğunu anlat. Kaliforniya'da arkadaşlarım var."

Ember'ı arıyorum ama göremiyorum.

"Yapacağım," diyorum başımı sallayarak. "Önce Ember'la

konuşmam gerek." "Rodion-"

Rafail'in elinden sıyrılıp Ember'a doğru

ilerliyorum. "Hemen döneceğim."

Ama onu bulamıyorum. Hiçbir yerde.

Romanov malikânesi bir muamma, odalar üzerine odalar ve gittiğim her yerde daha fazla insan, daha fazla üniformalı personel, tokuşturan kadehler ve küçük sohbetler buluyorum. Herkes... ama o.

Adını haykırma, onu bulmak için bu lanet partiyi yerle bir etme isteğimi zar zor bastırıyorum.

Onun yanında kalmalıydım.

Mantiken, en kötüsünden korkmamam gerektiğini biliyorum. Romanovların bir lejyon muhafızı ve koruyucu önlemleri var ama bu gece... bu gece çok fazla insan var.

Nerede o?

Kalabalığın arasında dolanıyorum, nabzım hızla atıyor. Buradaki hava boğucu geliyor ve sabrım tüm zamanların en düşük seviyesinde. *Hangi cehennemdesin, Ember?*

İşte o zaman onu görüyorum, bir koridorun en ucundaki köşeden dönen beyazın soluk ışıltısını.

Elbisesi.

Hızlı hareket ediyorum, adımlarım mermere karşı sessiz, ama köşeyi döndüğümde? Hiçbir şey yoktu.

Sadece başka bir boş

koridor. "Ember?" Yanıt

yok.

Polina ve Zoya'yı bir kütüphanede sohbet ederken buluyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken kendimi sakın tutmaya çalışarak, "Hey," diyorum. "Siz ikiniz Ember'i gördünüz mü? Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Dışarıda mıydı?" Polina diyor ki. "Ona bahçeye açık erişimimiz olduğunu söyledim..."

Kalbim küt küt atıyor. Dışarı çıkıp çıkmaması önemli değil çünkü Romanovlar burayı Kremlin'den daha sıkı kilitlemişler.

Ama yine de... yine de...

Bir çığlık duyduğumda bahçeye yöneldim.

Köşeyi dönüyorum, nabzım hızla atıyor ve silahım elimde, bir de ne göreyim, duruyorum.

Bu Ember değil, daha önce hiç tanışmadığım, yanakları kızarmış bir kadın. "Bana böyle sinsice yaklaşmamalısın!" diye azarlıyor kıcıyla gülen genç bir adamı.

Onlar beni görmeden arkamı dönüyorum.

Ember değil.

Buz gibi bahçelerde bir ipucu arıyorum. ylece ortadan kaybolamazdı.

Ve sonra biliyorum. *Biliyorum.*

Ember'ın gitmesine izin vermeyeceğim. Kardeşlerimin daha azını kabul etmeyeceğini bildiğim için onu yatıştıracağını düşündüğüm şeyi söyledim. Onu burada tutacağını düşündüğüm şeyi söyledim, eğer benimle olursa, ne pahasına olursa olsun onu koruyacak kişinin ben olduğumu biliyordum.

Onu sevdiğimi biliyorum. Onun cesur, yılmaz ruhunu ve tuhaflığını seviyorum. Bağımsızlığına sınıksık sarılırken ona neşe veren kitaplardan övgüyle bahsetmesini seviyorum. Onun ateşini ve meydan okumasını, dünya onu söndürmek istediğinde bile ısıt ısıt yanmasını seviyorum.

Tek bir bakışıyla bana meydan okumasını seviyorum. Onda beni gıcık eden bir inatçılık var ve ben her saniyesini seviyorum.

Onun yaratıcılığını, vizyonunu ve cesaretini seviyorum.

Yüzü kızarabilir ve sunacaklarımdan hoşlanmıyormuş gibi davranabilir ama ben sadece tehlikeyle flört etmeyi değil, onu kucaklamayı arzulayan kıvılcımı görüyorum.

Onu bulmam gerekiyor. Odadan odaya geçtikçe korkum artmaya başlıyor.

Kendimi onu bulma arayışına o kadar kaptırmışım ki, nefret ettiğı takip cihazlarını tamamen unutmuşum. Bir kapı aralığına saklanıyorum, telefonumu açıyorum ve hızlıca kontrol ediyorum. Ekranda kırmızı bir flaş beni uyarıyor: *Uyarı: kalp atış hızı yükseldi, oksijen seviyesi düşüyor.*

Sikeyim.

Panikliyor.

Ekranı takip cihazının üzerine kaydırıyorum ve bana nerede olduğunu gösteren yanıp sönen noktayı görüyorum. Onu evin içinde bir yerde bulacağımı umuyordum, ama en kötü şüphelerim doğrulandı - yanıp sönen nokta düzensiz hareket ediyor. Keskin dönüşler, yanlış yollar. Ember kaçıyor.

Onu götürüyorlar.

Yakınlaştırıp konumundaki hızlı değişimi takip ederken göğsüm daralıyor. Batı kapısı.

Araziye doğru koşuyorum, yan girişten tam zamanında geçerek çakıl taşları üzerindeki lastiklerin gümbürtüsünü ve siyah bir SUV'un gıcırdayan tekerleklerini yakalıyorum.

Shawn.

Bilmek için yüzünü görmeme gerek yok. *Piç kurusu.*

Silahımı belimden çıkarıp vale parkını bekleyen ve anahtarları hâlâ motorlarında olan arabaların sırasına doğru koşuyorum. En sondaki şık siyah Mercedes'in sürücü koltuğuna geçiyorum.

Telefonum titriyor. Ember'ın takip uygulamasından bir mesaj.

Sinyal kayboldu.

Deri direksiyon simidinin üzerinde sancılarım. Kalbimin hızlı atışını bir başka derin nefesle yatıştırmaya çalışıyorum. Odaklanmalı ve tetikte olmalıyım. Birçok kez kendimi kaybedip her şeyi berbat ettim. Bu sefer... bu sefer farklı olacak.

Shawn şansı varken beni öldürmeliydi.

CHAPTER 27

E8BER

ŞİMDİ BİLİYORUM, vücudumun her hücresiyle, bu Rodion değil. Oyunlar oynuyor, tehlikeli oyunlar, ama bunlar sadece oyun. Benimle alay ediyor, bana eziyet ediyor ve bu fantezileri hayata geçirmeye çalışıyor.

Ama bana zarar vermiyor. Beni kızdırmayı, korku unsuruyla biraz oynamayı seviyor. Ama bu? Bu bir sonraki seviye.

Bu bir oyun değil.

Başımı dik tutmalıyım. Yoluma devam etmeliyim. Kendimi kaybedemem, şimdi olmaz.

Birisi ön koltuğa geçti. Sonra onun sesi, yıllardır beni rahatsız eden aynı ses.

"Korkmana gerek yok Ember."

Shawn.

En kötü korkularım doğrulandı.

Sesi yumuşak, neredeyse ikna edici. "Gerçekten ne istediğini biliyorum Ember. Elde edilmesi zoru oynaman sorun değil. Beni gerçekten istediğini biliyorum; sadece

henüz kendinize bile itiraf etmediniz."

Kalbim acıyla çarpıyor. Hayal görüyor, lanet bir psikopat *ve ondan nefret ediyorum.*

"Kitaplarınızda sadece bu mafya adamlarını ve tehlikeli durumları sevdiğinizi söylüyorsunuz," diye devam ediyor. Araba keskin bir dönüş yapar. "Ama ben gerçeği biliyorum. Tehlikeyi arzuluyorsun. Ondan korkmuyorsun, hem de hiç." Kıkırdıyor. "Seni sapık küçük kız."

Safra boğazımın arkasını yakarken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Seni ondan daha iyi tanıyorum. O bizim gibi değil." Sesi tehlikeli bir seviyeye düşüyor. Ona bağırarak istiyorum ama ağzım tıkalı ve elim kolum bağlı. "Koruyucu olmaya çalışıyor. Statü kazanmak için seni kullanmamış gibi davranıyor, oysa yaptığı tam olarak bu."

Ne?

"Seni görüyorum Ember. Gerçek seni. Ve beni hayal kırıklığına uğratmış olsan bile seni sevdiğimi biliyorsun."

Gözyaşlarım göz bağımı yakıyor. Ellerimi büküp zayıf bir nokta bulmaya çalışırken kurtulmakla tehdit eden bir hıçkırıkla savaşıyorum.

Rodion gittiğimi biliyor mu?

Beni takip mi ediyor?

Shawn'ın sözleri, bir bıçağın soğuk, çelik kenarı gibi boynuma saplanıyor. "Benimle savaşılabirsin, ama ben gerçeği biliyorum. Seni hak eden benim. O değil."

Nefesim kesiliyor.

Hayır.

Bedenim titreyebilir ama kalbim sabittir.

Rodion'un sırtışını, sinirlendiğimde çenemi nasıl kaldırdığını düşünüyorum. Onunla dövüşmeme izin verdi. Karşılık vermeme izin verdi, bana yetki ve özgür irade verdi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Belki de onu bu yüzden seviyorum. *Ben onu seviyorum.*

Burada, Shawn'ın arabasının arkasında, şimdi o kadar net görüyorum ki kalbim sızlıyor.

Ona güveniyorum.

Belki de kitaptaki erkek arkadaşlarım tehlikede güvenlik sunuyor, keşfedebileceğim ama kontrolün bende olduğu bir yer. Fantezi asla boyun eğmekle ilgili değil, güvenle ilgiliydi.

Onu kaybetmeyeceğim.

Beni korumasını *istiyorum*. Beni güvende tutmak için o şiddetli, bazen mantıksız, özür dilemeyen adanmışlığı *istiyorum*. *Bana sahip olmasını.*

Hepsini istiyorum.

Shawn kazanamayacak. Bundan eminim.

Kazanamayacak. Arkamızda bir motor gürlüyor,
sesi giderek artıyor.

Tanrım, lütfen, lütfen Rodion ol.

Bana zarar vermeye çalışan herkese acımasız bir intikam vaat ederken gözlerindeki ölümcül titreşimi hâlâ görebiliyorum.

Onu bir sandalyeye bağlar ve gözlerini oymadan önce yavaş ve çiğ bir şekilde seni mahvetmemi izlemesini sağladım...

Rodion blöf yapmıyor. Bana kim olduğunu, acımasızlığını ve güzelliğini, kitaplarımda arzuladığım ahlaki griliğin her zerresini tam burada, tüm Bratva ihtişamıyla, dövmeleriyle ve silahlarıyla ve beni seven bir adamın şiddetli, ölümsüz korumasıyla veriyor.

Bir beyefendi istemezsin, küçük kraliçe.

Şimdi yok, hiç de olmadı.

"Çok geç kaldı," diye homurdanıyor Shawn sürücü koltuğunda. "Sana sahip olamaz." Bileklerimi daha sert büküyorum, derimin iplerin altında yandığını hissediyorum.

Haydi. Hadi ama.

Shawn bizi takip eden kişiyi atlatmaya çalışırken araba şiddetle savruluyor. Bir iniltiyi bastırıyorum, kendimi kapıya kafa üstü çarpmaktan alıkoyamıyorum. Beni sıkıca tutan bu aptal bağlar yüzünden kafatasım boyunca ağrı yayılıyor.

Arkamızda silah sesleri patlıyor. Shawn çığlık atıyor ve küfür ediyor, araba tehlikeli bir şekilde sağa yatıyor.

Shawn kontrol için savaşıyor gibi görünüyor, ama her kimse, bize yaklaşıyor. Arabanın arkasına bir şey çarpıyor.

Bizi yakaladı mı?

Şu anda neler yaşadığını tahmin edebiliyorum çünkü onu tanıyorum. Rodion bizi yakalayıp Shawn'ı cezalandırmak istiyor ama bana zarar vermek istemiyor.

Shawn'ın araba kullanma şekline bakılırsa, dileği çok geçmeden gerçekleşebilir. Avucuma bir şeyin çarptığını hissettiğimde bileklerimi zorluyorum. Parmaklarımla izini sürüyorum ve özensizce bağladığı kelepçenin kuyruk ucu olduğunu fark ediyorum.

Düğüm üzerinde çalışıyorum ve bir hareket değişimi hissediyorum. *Bunu yapabilirim.*

Rodion bıçağı kalçamdaki kılıfa yerleştirdi. Eğer ona ulaşabilirsem-

Kafamı oyunda tutmalıyım, burada görevde kalmalıyım. Bağlarımı çözersem fark etmeyecektir. Bıçağın soğuk, sert metalini kalçamda hissettiğimde, katmanları lanetleyerek elbisemin kumaşını kaydırıyorum.

Sertçe yutkunuyorum. Evet. Evet. *Evet, evet.*

Ben kimim lan?

Belki de mafya hayatı için biçilmiş *kaftanım*.

Ben bir kahramanın karısıyım.

Yavaşça, dikkatlice bıçağı çıkarıyorum. Çıkarıp avuçladığımda uyluğuma sürtünüyor. Shawn savruluyor ve küfrediyor. Sert bir şeye çarpıyor ve bıçak kendi bacağıma battığında bir çığlığı bastırıyorum.

Kendi silahım olduğundan asla şüphelenmezdi.

Titreyen parmaklarımla bıçağı avucumun içine kaydırıyorum ve bağları tıraş ediyorum. Göremiyor olsam bile boyun eğdiğini hissedebiliyorum. Sonunda bileklerim serbest kaldı. Başımın arkasındaki göz bağını tutup çekerek çıkarıyorum.

Bir silah sesi daha duyulurken Shawn'ın yüzü bir öfke maskesine dönüşüyor. Onu bıçaklamayı, birinin etini bir silahla parçalamayı düşünüyorum ve bu düşünce kusma isteği uyandırıyor. Ama kaçmak zorundayım. Araba kullanırken ona zarar vermek mantıklı mı? Düşüncelerim çılgına dönüyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onları dizginleyemiyorum.

Shawn küfürler savurarak tehlikeli bir şekilde korkuluklara yaklaşıyor. Cip bariyerin yanından sıyrılıyor, kıvılcımlar uçuşuyor. Bir el daha ateş edildi. Bir patlama sesi duyuyorum ve arabanın yan tarafı hemen savruluyor. Bir silah sesi daha ve ardından bir *patlama* daha.

burada ve lastiklere ateş ediyor.

SUV gıcırdayarak durur çünkü bir adım daha atamaz. Mide bulandırıcı bir ezilmeyle korkuluklara çarpıyor.

Kulaklarım çınlıyor.

Sessizlik.

Kıpırdamadan oturuyorum, nereye gideceğimden, ne yapacağımdan emin değilim-

Ağır ayak sesleri.

Ölçülü. Telaşsız.

O burada ve acımasız adaleti uygulayacak. Titriyorum ve karnım sıkışırken bile biraz daha rahat nefes alıyorum.

Shawn kendini arabanın diğer tarafına yaslamaya çalışırken sürücü tarafındaki kapı açılır. Rodion içeri uzanıyor ve iri, dövme eliyle Shawn'ı boynundan yakalıyor. Ama onu hareket ettirmiyor, şüphelendiğim gibi dışarı sürüklemiyor. Onun yerine bana döndü, gözleri benimkilere parlıyordu.

"Yaralandın mı, bebeğim?"

Hızlı bir zihinsel hesaplama yapıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum.

Shawn bu fırsattan yararlanıp Rodion'un elinden kurtulmaya çalışır ama bu mümkün olmaz.

"Çık dışarı." Rodion'un sesi soğuk. Ölümcül.

Cesedini gömer ve bebekler gibi uyurdum.

Shawn kıpırdanıyor, bir şeye uzanıyor -silaha, belki de bıçağa. Ama Rodion tereddüt etmiyor. İki eliyle Shawn'ın gömleğini kavıyor ve onu bir bez bebek gibi cipin dışına sürüklüyor. Kemik kırılma sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

Shawn'ın vücudu kaldırıma çarptı.

Etrafıma çılgınca bakıyorum. Gece vakti, tepedeki parlak ışıklarla aydınlatılmış boş bir yoldayız. Burada kimse yok. Korkulukların arkasında bir sıra uzun çam, doğal bir bariyer.

Rodion'un emin ve ölümcül nişancılığını gördükçe zor nefes alıyorum. Onu buradan duyamıyorum ama Rodion Shawn'ın ellerinden birini eline alıp kırmadan önce Rusça ve Shawn'ın merhamet yakarışlarının karışımını duyabiliyorum. Ürküyorum ama başka tarafa bakamıyorum. Rodion onu ayağının altında yere yapıştırıp ikinci eline uzanırken Shawn kıvranarak çığlık atıyor. Acımasızca geri çekiyor ve Shawn'ın dehşet ve acı dolu çığlıkları gecenin içinde yankılanıyor.

Rodion bana bakıyor. Çatlak camın ardından ona bakıyorum. Karanlık. Tehlikeli. Ruhumun en derin, en karanlık kısımlarına seslenen bir vahşilikle parlıyor.

Kapının koluna uzanıp açmaya çalışıyorum ama metal buruşmuş ve kapı yerinden oynamıyor. Rodion çırpındığımı görüyor, Shawn'a bir göz atıyor, sonra bana doğru yöneliyor, silahını Shawn'a doğrultmuş. Shawn kıpırdanıyor ve Rodion hızlı bir hareketle silahını ona doğrultup tetiği çekiyor. Diz kapağı patladı.

İzliyorum. Başka tarafa bakamıyorum. Shawn çığlık atıyor, kırık kemikler ve kanlar içinde, ama Rodion tetiği tekrar çekiyor. İkinci diz kapağı patladı.

Bana yaklaşırken omzunun üzerinden seslendi: "Ölmesen iyi edersin. Seninle işim henüz bitmedi."

Rodion bana ulaşıyor, kapıyı tutuyor ve sertçe çekiyor, ama yerinden oynamıyor. Arkasında, Shawn bir bebek gibi ağlıyor, yerdeki kırık bedenini hareket ettirmeye çalışıyor, açık yaralarından kan damlıyor, ama fazla uzaklaşmıyor.

Konsolun üzerinden tırmanıp yolcu koltuğuna düşüyorum ve Rodion kapıyı açıyor. Kollarına düştüm.

"Onu şimdi öldürmeliyim," diye mırıldanıyor. "Ama henüz değil. Onun acı çekmesini istiyorum, Ember." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve o çok sevdiğim şeyi yapıyor. Parmağını çenemin altına koyup bakışlarımı tutuyor. Hiç bu kadar dokunaklı hissetmemiştim. Çiğ vahşetin ve ölümsüz bağlılığın bir araya gelmiş haline bakıp ürperiyorum. "Bana bunu istediğini söyle Ember. O kelimeyi söyle ve bu iş bitsin."

Nefesim kesiliyor. Sertçe yutkunuyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Evet, lütfen." Sesim titriyor. "Durmayacak. Sıradaki başka bir kadın olacak. O bir deli, Rodion. Bir yırtıcı. Devam etmesine izin veremem."

Rodion'un sırtışı jilet gibi keskin. Dehşet verici.

Rodion, gerçek hayatta, tanıdığım tüm kitap sevgililerinin yanında sönük kalıyor.

Eğildi, dudakları kulağıma değdi.

"Önce izleyecek," diye mırıldanıyor, eli şimdiden kalçalarımı çekiştiriyor. "*Sonra* da ölür."

Nabzım hızla atıyor ve damarlarımdaki kan kükrüyor, adrenalin gümbürdüyor. Buraya gelene kadar -bunu gerçekten *hissedene* kadar- hayatımda hiç bu kadar sahiplenildiğimi hissetmediğimi bilmiyordum.

Ağzı benimkini kapıyor, yaralı ve affetmiyor. Parmakları saçlarıma dolanırken hâlâ elimde tuttuğum bıçak elimden kayıyor ve öpücüğü derinleştirmek için başımı geriye yatırıyor. Onun içinde eriyorum, içimdeki sıcaklık artarken bedenim kamburlaşıyor.

"Bir dakıkaya ihtiyacım var." Kulağıma doğru nefes alıyor. "O orospu çocuğu kaçırmaya çalışıyor. Onu izlemek istiyorum. Benimle gel, Ember."

Nabzım yükselirken tenim ürperiyor. Başımı sallayıp onunla birlikte yürüyorum, soğuk gece havası tenimi ısıtıyor. Shawn çığlık atıp yalvarırken Rodion onu çekiştiriyor ve benim üzerimde kullandığı aynı bağlarla bağlıyor.

Rodion ağzını tıkamadan ve Shawn'ın yanağına bir tokat atmadan önce, "Lanet olası sesini duymak istemiyorum," der. "Al bakalım, göt herif."

Tanrım, onu o kadar çok seviyorum ki. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum ama umurumda değil.

Onu istiyorum.

Şimdiye kadar hissettiğim her acı verici dokunuşun anısını zihnimden yakmasını istiyorum. Kendini hafızama kazımasını, inşa ettiğim her duvarı yıkmasını ve bana iyi ve gerçekten sevilmenin ne demek olduğunu göstermesini istiyorum. Onu istiyorum. *Bizi* istiyorum.

Hepsini istiyorum.

Rodion bana doğru yaklaşıyor ve tıpkı onu ilk gördüğüm andaki gibi ölümcül Bratva enerjisiyle dolup taşıyor. Vücudum şarkı söylüyor. Kalbim yerinden fırlıyor. Bana ulaştığında, ağzı nefesimi kesen bir vahşilikle benimkini yakıyor. Kıcımlı kavlıyor ve bacağımı yukarı kaldırmak için kilometrelerce kumaşı kaydırıyorum. Sıcak, güçlü elinin kalçamdaki hissini seviyorum.

Beni kollarına alıyor ve çamların altında korunaklı bir açıklığa taşıyor. Sıcak teni soğuğa rağmen içimi ısıtıyor. Ay ışığı ağaçların arasından süzülüyor.

Rodion belimi sıkıca kavlıyor. Ağız benimkiyle buluştuğunda, diğer her şey yok oluyor. Öpüşü vahşi ve yaralayıcı, iz bırakan türden.

Elleri kıcımlı kavrayıp beni daha yakına çekerken kirli sakalının tenime sürtünmesini hissediyorum.

Bacağımı kaldırıyorum, elbisemin kumaşını yukarı kaydırıyorum ve ona uyluğumun çıplak tenine tam erişim sağlıyorum. Hiç vakit kaybetmeden parmaklarını içime sokuyor, ben artık soğuğu hissetmeyene ve sert parmak eklemlerinin bacaklarımın arasındaki sıcaklığa değdiğini hissedene kadar alay ediyor.

Dudaklarına karşı nefes nefese kalarak öpüşmeyi

kesiyorum. "*Rodion*."

Hırıltısı boğazımda titreşirken beni zahmetsizce kaldırıyor, sanki hiçbir ağırlığımı yokmuş gibi kollarına alıyor.

Beni orada kısıtırken çamın sert kabukları sırtıma sürtünüyor, vücudu bedenime bastırıyor, nefesi boynuma değiyor. Elleri, serin gece havası meme uçlarımı sertleştirene kadar elbisemin askılarını aşağı doğru sürükleyerek dolaşıyor.

Geri adım atıyor, beni içine çekerken gözleri içimi yakıyor.

"Bizden önce olan her şeyi hafızandan sileceğim," diye homurdanıyor ve tek bir hareketle kemerinin tokasına uzanıyor. Tek bir hareketle pantolonundan çekip çıkarıyor. "Beni anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, nefesim kesiliyor ve ağrıyor.

Ağzı köprücük kemiğimde geziniyor, dişleri sıyrıyor, ısırıyor, emiyor, ta ki ben ihtiyaçtan başım dönene ve onun için nefes nefese kalana kadar. Parmakları kalçalarımda biriken kumaşı kenara itiyor, orada zaten ıslanmışım ve bekliyorum.

"Benim için çok hazırsın," diye fısıldıyor, sesi onay ile kalın. Başparmağı klitorisimin etrafında yavaşça dönerek bana işkence ediyor.

"Rodion." İnliyorum.

Bana vaatlerle dolu hınzır bir sırıtış atıyor.

"Benim için yalvar, küçük kraliçe."

Parmakları içimde kayarak tam kıvamında kıvrılırken serbest kalan iniltiyi durduramıyorum. Diğer eli enseme kavırıyor ve beni başka bir şiddetli öpücüğün içine çekiyor.

Titreyerek, adını haykırarak onun için ayrılıyorum, ama o durmuyor. Aletinin sıcak, sert baskısını bacaklarımda hissediyorum.

"Bana bunu istediğini söyle." Sesi sert, kontrolü zar zor elinde tutuyor. "Bunu istiyorum, Rodion. *Seni* istiyorum. Hepinizi istiyorum."

Geri çekilirken gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluşuyor. Bunun ne anlama geldiğini o da benim kadar iyi biliyor. Her parçasıyla, azılı suçlu ve bilge adam, koruyucu ve koca. Her şeyiyle.

Sert bir hamleyle içime girdi. Beni doldururken bacaklarım beline dolanıyor, ona doğru kıvrılıyorum. Beni uçurumun kenarına kadar germesine bayılıyorum.

zevk ve acı.

Rodion geri çekilmiyor, vahşı ve acımasız bir şekilde içime giriyor, her hamlesi beni ağaca daha çok itiyor. Birbirimize iz bırakacak kadar sıkı sarılırken, ihtiyaçtan çıldırmış bir halde yalvarıp yakarıyorum.

"Sen benimsin, Ember. *Benim karımsın*. Sana başka kimse dokunamaz." Ona yapıştım, paramparça ve bütün.

"Senin."

Daha da derine iniyor, eliyle saçlarımı kavrayıp başımı geriye yatırıyor, böylece boynumdaki hassas deriyi öpebiliyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Dünya ve içindeki herkes yok oldu. Önemli olan tek şey *biziz*.

O içime boşalırken zevk damarlarımda patlıyor, sıcak ve amansız. Nefes nefese onu kavriyorum, etrafımdaki her şey sadece ikimize daralıyor.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum sıcak tohumu içime dökülürken ve mutluluğun artçı şoklarıyla nefes nefese kalıyorum. "Seni seviyorum."

Rodion tenime karşı hırlıyor, dudakları beni hafızasına kazırcasına boynumda geziniyor. Ona tutunuyorum, vücudunun sıcaklığı benimkine karşı bir kalkan oluşturuyor. Serin gece havası bize zar zor dokunuyor.

Başparmağı yanağımı okşuyor, sadece benim görebileceğim şekilde şefkatli. "Tekrar söyle," diye fısıldıyor, sesi çiğ.

Yüzünü avuçluyorum, kirli sakalları elimi tırmalıyor. "Seni seviyorum."

Rodion kısa bir an için gözlerini kapatır, kelimeler içinde bir şeyleri gevşetiormuş gibi nefes verir.

"Artık benimsin, Ember. Kaçmak yok."

Ona gülümsedim. "Bunu planlamıyordum."

Dudakları, arkasına bakmadan önce arzuladığım o çocuksu sırtışıla titriyor.

Kollarını bana dolayarak beni manzaradan koruyor. Ama geri dönemiyorum.

Bu benim. Bu *biziz*.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum ve fısıldıyorum, "Evet, istiyorum. Cesedini gömün ve bebek gibi uyuyun."

Beni öpüyor, sert ve tutkulu, sessiz bir dayanışma ilanı.

Rodion ceketini omuzlarıma atmadan önce alnıma bir öpücük konduruyor. "Şşş, bebeğim. Bu neredeyse bitti."

Kendi kendine inleyen Shawn'a doğru geri adım atıyor.

Rodion alçak bir hırıltıyla, "Sana bir kez söylemiştim," dedi. Ölümçül. "Ona elini sürdüğüne pişman olacaksın, değil mi? Sana onu rahat bırakmanı söylemiştim. Seni bir daha onun yanında görmek istemediğimi söylemiştim. Değil mi?"

Shawn yalvarıyor, gözleri dehşetle açılmış, ama Rodion'un umurunda değil. Benim de umurumda değil.

Rodion bana bakmadan önce silahını Shawn'ın dayıyor. Bakışlarını sabit ve emin bir şekilde karşılıyorum. Bu sadece intikam değil. Bu bir temizlik. İntikam. Kimsenin -ne benim ne de başka bir masum kızın- bir daha bu canavar tarafından incitilmemesini sağlamak.

Rodion tetiği çekiyor.

Silah sesi gecenin içinde yankılanıyor.

Çılgılık atmıyorum. Başka tarafa bakmıyorum. Bana ya da bir başkasına bir daha zarar vermeyeceğini görmem gerekiyor. Shawn'ın bedeninin bir gümbürtüyle yere düşmesini, kanının etrafındaki toprağı doyurmasını izliyorum.

Rodion nihayet ayağa kalktığında, seçimleriyle barışmış bir adamın ağır ağır düşünmesiyle ayağa kalkar.

Onu bu yüzden seviyorum.

Ceketini kendime daha sıkı sarıyorum. Sıcak ve onun gibi kokuyor. Sanki Rodion'un sembolü benim kalkanımmış gibi hissediyorum.

Yanıma dönüp beni kollarına almadan önce telefon görüşmeleri yapıyor.

"Galaya geri dönmeye hazır mısın?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama yandan da düşünüyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Biraz daha rahat bir şeyler giymeme izin verir misin?" Karanlıkta sırtıyor.

CHAPTER 28

RODIAÇIK

Onu sınamak için yola çıkmadım. Ama galaya dönersek, kalıcı olarak benim dünyama dalacağını biliyorum - acımasız, affetmez ama sadık.

Şok belirtisi var diye kontrol ediyorum ama sadece sessiz, bana yapışmış durumda.

"Dur," diyor sonunda. "Hiçbir fikrin yok. Yaptığı şeyin hatırası beni az önce yaptığımız şeyden çok daha fazla rahatsız etti. Bu korkunçtu, evet, ama ben... Tanrım, rahatladım. Ama sert bir içkiye ihtiyacım var, hemen."

Döndüğümüzde gala tüm hızıyla devam ediyordu. Açık kapılardan kahkahalar dökülüyor, keman müziğinin tınlarına karışıyor.

Ona sert bir içki getirdim. Aslında iki tane.

İşıltılı kutlamalar dünyasına geri dönmek gerçeküstü hissettirmeli. Bana öyle gelmiyor.

Rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum. Belki de bu bir şeydir.

"İyi misin?" Ember'a soruyorum. Temizlenmiş ve üstünü değiştirmiş, makyajını tazelemiş, saçları omuzlarına dökülmüş ve dalgalı.

"Evet," diyor kraliçeye yakışan o görkemli enerjiyle. Yanımda duruyor, çenesi yüksekte, ateş kırmızısı saçları elbisesinin ipeği üzerinde dalgalanıyor.

Geri çekilmiyor ya da saklanmıyor.

Belki o da benim kadar berbat .

Tanrım, onu çok seviyorum.

Hem erkeklerin hem de kadınların gözlerinin onu nasıl izlediğini izliyorum, sanki onun güzelliğine, manyetik enerjisine çekiliyorlar ve bunu kelimelere tam olarak dökemiyorlar. Bir parçam hepsine başka tarafa bakmaları için hırlamak istiyor.

Çünkü o benim.

Ama Ember bana doğru dönüp başını göğsüme gömdüğünde, kollarımı koruyucu bir şekilde ona doluyorum. Bu gece çok şey yaşadım ama o çok iyi idare ediyor.

"Emin misin?" Kulağına fısıldadım.

"Evet," diye tekrarlıyor. "Olanlar için çok daha fazla üzülmem gerektiğini hissediyorum ama ben..." Sesi biraz boğuklaşıyor ve cümlesini tamamlayamıyor. "Kapanışa ihtiyacım vardı. Geri dönüş olmadığını, bunun bir daha olamayacağını bilmeye ihtiyacım vardı."

"Açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum." Parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve bakışlarını kendime çeviriyorum. Parlak yeşil gözlerine bakıyorum ve kalbim kabarıyor çünkü biliyorum ki sonsuzluğuma bakıyorum. "Ama detayları halledeceğim konusunda bana güvenmeni istiyorum. Bunun geri kalanı için. Bunu yapabilir misin?"

Bakışlarımı tutarak başını sallıyor. "Evet."

Ekaterina az önce ne yaptığımızdan ya da ne konuştuğumuzdan habersiz şampanyasını yudumluyor ama ayrıntıları bilse bile yargılamayacağını biliyorum. Ne de olsa oğlunun temizlik ekibini ödünç almıştım.

"Fotoğrafçı olduğunu duydum, Ember?" diye soruyor hoş bir gülümsemeye. "Birini tuttuk ama gelmedi." Gözlerini deviriyor. "Bazen itibarımız böyle şeylerin önüne geçiyor."

"Öyleyim," diyor Ember. kalkıyor. "Fotoğraf çekmemi ister misiniz?" "Sadece büyük çeki verirken," diyor göz kırparak.

Ember sanatçı moduna geçiyor, gözlerini çeşitli insanlara dikeyor. Sonunda kamerayı indirip bana dönene kadar fotoğraf üstüne fotoğraf çekmesini izliyorum, yanakları ya odanın ısıcağından ya da gözlerimin üzerindeki ağırlığından kızarmış.

"Bitti mi?" Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum. Başparmağıım sırtının küçük kısmını sıyrıyor.

Rafail ve Semyon bize katılıyor, elleri ceplerinde. Rafail bana başıyla onay verdi. "Hepsi halledildi."

Semyon başını sallar. "Şimdi bizden istediğın bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Bu gece beni ve karımı hak ettiğimiz dinlenmeden mahrum bırakacak hiçbir şey olmayacağına dair söz veriyorum."

Rafail başını sallar. "Kabul edildi."

Ember'a dönüyorum. Sanki üç geceyi bir arada geçirmişiz gibi hissediyorum ve yorucu bir maratonun sonundayım.

"Hadi biraz dinlenelim. Başka kimseye bakmak yok, bebeğim."

Eli ceketimin önünden kayarak beni kendine çekmeden önce nefesi kesiliyor. Ona sırtıyorum.

Bana bir öpücüğün en ufak ipucunu veriyor ama bu kanımı kaynatmaya yetiyor.

Görsünler. Kime ait olduğunu tam olarak bilsinler.

Geri çekiliyorum, saçının bir tutamını yüzünden alıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hadi buradan çıkalım."

"İnsanlar evlerine gidene kadar beklememiz gerekmiyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Hayır."

Odaya doğru gidiyoruz. Ember kendini bana bağlamak istercesine parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Sahanlıkta bana doğru eğilerek yanağını omzuma bastırıyor. "Geceyi atlattık."

"Evet," diyorum nefes nefese. "Her şeyi. Sanki yirmi dört saat içinde bir ömür boyu yaşamışız gibi geliyor."

"Ama bunu birlikte yaptık." "Yapacağımızı biliyordum."

Odaya dönüp kapıyı kilitliyorum ve bütün sürgüleri yerine takıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum. Yeni elbisesinin arkasındaki fermuarı çekiştirerek indiriyorum ve ipeksi kumaşın soyulmasını izliyorum. Elbise ayaklarının dibinde birikiyor ve onu çıplak bırakıyor.

Sözünü sakınmadan bana uzanıyor ve gömleğimi çıkarmadan önce her düğmesini açıyor. Eğilerek pazularımın kabarıklığını öpüyor. "Çok ateşli," diye fısıldıyor göz kırparak. "Çok ateşli."

"Öyle mi?" Gösteriş olsun diye esniyorum ve tahmin edilebileceği gibi inliyor. Sonra eğilip yanağımı öpüyor.

"Duş mu?" diye soruyor, gözleri benimkilere kayıyor.

"Kulağa hoş geliyor. Peki ya yemek?"

"Mm. Açlıktan ölüyorum. Sipariş falan verebilir miyiz?"

"Kraliçem için her şeyi yaparım." Telefonumu çıkardım ve bir uygulama açtım. "Özel bir şey var mı?"

"Pizza," nefes alıyor. "New York usulü, pepperonili eğer cheesecake varsa... buralarda oldukça iyi olması gerekiyor."

Ona sırtıyıyorum ve büyük bir pepperoni pizza ile birkaç dilim New York usulü cheesecake sipariş ediyorum. Yana'ya mesaj atıyorum ve geldiğinde getirmesini rica ediyorum, çünkü kendi işine bakması en muhtemel kişi o.

Duşu açtım ve kirli kıyafetlerimizi kenara attım. Etrafımızdan buharlar yükseliyor. Duş perdesini açıyorum ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum. Sıcak su vücudumuzun etrafında kıvrılırken ona hoş geldin diyorum.

Normal bir günde, bu ön sevişme gibi olurdu. Bu gece mi? Seks aklımdan geçen en uzak şey ve onun güvende hissettiğinden ve onunla ilgilendiğimden emin olmak istiyorum.

Görünüşe göre o da benim için aynısını istiyor. Bana şefkatle dokunması, su berrak akana kadar köpüklerin üzerinde bir bezi yumuşatması.

Duş küçük, iki kişi için yapılmamış ama idare ediyoruz.

"Duş başlığının altında ezilene kadar ne kadar doğal olmayan bir şekilde büyük olduğunu fark etmiyorum," diyor dudakları seğirerek.

Islak kışını avucumla çimdikliyorum ve ciyaklıyor. Diğer yanağını kavrayıp yağurmadan önce "Sana doğal olmayan bir şekilde kocaman vereceğim," diye mırıldanıyorum. Eğilip onu öpüyorum.

Su üstümüzden akıyor, ritmik sesi camdaki yağmur gibi rahatlatıcı. Göğsüme yaslanıyor, alnı köprücük kemiğime değıyor. Elim hafifçe duruyor, parmaklarım saçlarının ıslak tellerine dolanıyor.

Onu döndürüyorum ve başını arkaya yatırıyorum. Şampuanı saçlarına masaj yaparak yedirip köpürttükten sonra yavaşça duruladığımda gözleri kapanıyor. Sırada saç kremi var, sonra bir durulama daha.

Her şeyi yıkadığımızı hayal ediyorum. Onun saldırısının anısını. Aramızdaki yalanları. Bizi bir daha ayıracak her şeyi.

İkimiz de konuşmuyoruz. Konuşmamıza gerek yok.

Bana döndüğünde göğsüm onun dokunuşuyla inip kalkıyor, avucunun altında sabun köpürüyor. Kimsenin benimle bu şekilde ilgilenmesine izin vermemiştim... Tanrım, hatırlayamıyorum. Ailem ben çok küçükken öldü ve Rafail bir ev dolusu çocukla uğraşmak zorunda kaldı. Bağımsızlığı erken öğrendik.

Elini tutup avucunu öpüyorum.

"Teşekkür ederim, küçük kraliçe." Yumuşak gülümsemesi içimi ısıtıyor. Bana yaklaştığında bir iniltiyi bastırıyorum. Sikim aramızda sertleşiyor ama şimdi sırası değıl.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diyor sırtarak, kaşlarını kaldırarak. "Ya da..."

Genişçe esnediğinde eğilip omzunu öpüyorum. "Her zaman. Ama çok yorgunsun."

"Evet." Sesi soluk soluğa bir fısıltı.

"Pizza gelene kadar uyanık kalmalısın, sonra günlerce uyuyabilirsin, umurumda değil." Yemek yemesi lazım.

"Bunu halledebilirim," diyor başka bir esnemeyle. Onu durulamak için arkasını çeviriyorum.

Sanki adını koyamadığımız bir şeyin içinden geçmişiz gibi geliyor - ikimizin de savaştığımızı kabul etmek istemediği, dile getirilmemiş bir savaş.

Shawn'dan daha fazlası. Onun ve benim korkularımızdan daha fazlası. İkimiz de kolay kolay savunmasız kalamayız ama yine de . Suyun altında duruyoruz, birden fazla şekilde çıplak.

Suyun sıcaklığını ayarlamak için onun yanından uzanarak yer değiştiriyorum. Sanki aramızdaki bu anı bozabilirmişim gibi dikkatle, neredeyse saygıyla hareket ediyorum. Ama bana dönüp kollarını belime dolamasında kırılğan bir yan yok.

Buhar etrafımızı sarıyor. Yara izlerim tenimin sıcaklığında göze çarpıyor. Sözsüz bir şekilde, sanki hafızasına kazınmış gibi bir tanesinin üzerinde geziniyor.

Elim onunkini kapatıyor, hareketi durduruyor. Başparmağım parmak eklemlerinin üzerinde yavaş daireler çiziyor.

Parmakları kolumdan aşağı kayıyor, bileğimin hemen üzerinde duruyor. Yavaşça parmağımdaki kalın altın bandın izini sürüyor. Sesi sessiz. "Ya geçici olmasını istemiyorsam, Rodion?"

Başımı eğip şakağını öpüyorum. "ben de yapmazsam?"

Sanki bana inanmak istiyormuş, kendine inanmak istiyormuş ama henüz tam olarak güvenemiyormuş gibi keskin bir nefes alıyor.

Islak saçlarını yüzünden çekiyorum. "Dinle Ember. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu gece hayatta kalmak içindi. Hayatta kalmak sadece ilk adımdır."

Sertçe yutkunuyor, parmakları bileğimi sıkıyor. Sıcağa ve sessizliğe gömülmüş bir şekilde duruyoruz, derimiz buruşana ve midesi sesli bir şekilde guruldayana kadar suyun gürültüsünün dünyanın geri kalanını bastırmasına izin veriyoruz.

Tam kapı çalınırken arkasından uzanıp suyu kapatıyorum. "Yemek geldi!" Yana bağılıyor.

Gülümsüyor. "Sanırım gerçekten kalıyorsun o zaman. Seni burada tutmanın bir yolu."

Ona gülümsüyorum. "Gerçekten mi korkuyorsun, küçük kraliçe?"

Bakışlarımı uzun bir süre, araştırırcasına tutuyor ve sonunda iç çekerek başını sallıyor. "Hayır. Yapacağını sanmıyorum."

"Kadın, istesen de beni kovalayamazsın."

Onu bir havluya sarıyorum, sonra bir başkasını belime doluyorum. Hiç konuşmadan yatakta doğruluyor ve ben de kapının önündeki yiyecekleri alıyorum. Yatağın üzerindeki kutuyu açıyoruz.

"Rafail bunun için beni öldürür," diyorum ve bir dilimi kaldırıp ona uzatıyorum.

Yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor. "Rafail siktirip gidebilir. Balayı için pizza ve cheesecake'ten daha iyi bir yol düşünemiyorum. Ya sen?"

Pizzadan bir ısırık alıyorum ve inliyorum. "Seks derdim ama şu anda bu pizzanın tadı seksten daha güzel."

Ember usulca güler ve bacaklarını altına sıkıştırır. Havlu omzundan düşüyor ve kucağında birikiyor. Gözlerindeki sıcaklık her zamankinden daha uzun sürüyor. "Biliyor musun," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Hâlâ video çekiyor olsaydım, tam buradaki sahne hakkında bir video yapmak için koştururdum."

Ona başımı salladım. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Bütün gün bizimle ilgilenen seksi, dövmeli bir adam hakkında konuşabiliriz. Ama yarı çıplak, yatakta bir pizzayı paylaşacak kadar rahat olmak... açlık konuşuyor olabilir, ama bu hayallerin malzemesi."

Sessizlik içinde yemek yiyoruz. Uzaktan hala konuşan insanların ve çalan müziğin kısık seslerini duyabiliyoruz, ama burada neredeyse ayrı bir dünyadaymışız gibi görünüyor.

Başını gözlerime bakacak kadar yukarı kaldırıyor. "Söylediklerimde ciddiydim, biliyorsun. Geçici bir süre istememek konusunda."

"Bunu şimdi söylüyorsun..." Ona inanmak istiyorum; tabii ki istiyorum. Ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini kabul ettikten sonra da aynı şeyi söylemesini istiyorum. Ben yumuşak kenarlar ve sessiz sonlar için yaratıldım. Dünyamın onu bütünüyle yutması düşüncesinden hoşlanmıyorum.

Ama aşağı baktığımda beni izlemeye başlamıştı bile, gözleri sabit ve tereddütsüz. Sanki içimdeki fırtınayı görüyor ve ona yakalanmaktan korkmuyor.

"Ciddiyim," diyor usulca, parmakları benimkilerin etrafında sıklaşıyor. "Ne istediğimi biliyorum."

Elindeki ekmeği kutuya bırakıyor, bir dilim pizza daha alıyor ve kocaman bir ısırık alıyor.

Kabuğunu aldım ve ısırdım.

"İşler bazen boka sarar, Ember. Her zaman mutlu sonla bitmiyor. Bazen-"

Elini koluma koyarak beni durdurdu. "Rodion. Anlıyorum. Biliyorum." Başını sallayarak bana gülümsüyor. "Bütün kitapları okudum, hatırladın mı?"

"Ah, doğru." Ona sırtıyorum. "Sen bir uzmansın."

Kıkırdıyor. "Seni öpmek mi yoksa senin hakkında fanfıc yazmak mı istediğimi bilmiyorum." "Oh, gerçekten mi?"

İç geçiriyor ve hafif, alaycı bir sesle, "Ahlaki açıdan her yönden gri olması..." diyor.

Homurdanıyorum.

"*Beni mahvetmenizi* istediğim şekilde, efendim."

Başımı sallıyorum.

"Trajik bir geçmişiniz, derin bir duygusal yaranız ve ağır bir yetkinlik pornosu içeren bir sadakat sapkınlığınız var mı?" Dramatik bir şekilde iç çekiyor ve elini alnına götürüyor. "Ben *ölüyüm*."

Sonunda anladım. "Aman Tanrım. Fangirl gibi davranıyorsun."

"Hem evet hem hayır," diyor omuz silkerek. "Gerçekten rol yapmıyorum. Dinle Rodion. İşler ters gittiğinde kendimi kaybetmemden endişelendiğini biliyorum, ama ben... işler *yolunda* gittiğinde nasıl biri olduğunu biliyorum."

Bu düşündüğümden daha derinden vurdu. Bakışlarını tutarak iki parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. Dudaklarını sevimli bir şekilde yalıyor. "Ve bulabileceğimiz başka bir şey."

O da bana gülümsüyor. "Sonsuza dek mutlu sonlar bunun için yaratılmıştır."

CHAPTER 29

E8BER

MOSKOVA. Öyle. *Çok güzel.*

Görünüşe göre, kimse Rodion'u herhangi bir şeyle ilişkilendiremedi ve videom anlık bir şüpheyne neden oldu ama artık değil.

Yine de bir şehirden ayrılmaya karar verdik.

Daireme geri dönmek isteyeceğimi düşünmüştüm, ama Shawn'ın anılarından kurtulmanın çok zor olduğunu fark ettim. Gitme zamanımın geldiğini biliyordum ve şimdi bunun için iyi bir sebebim var.

Hep dünyayı gezmek istemişimdir. Romanov malikanesi gibi evleri gördükten sonra mı? O daireye geri dönmeye hiç niyetim yok. Ayrıca Rodion'un yanından ayrılmayacağım ve ona yetecek kadar büyük bir yatak ve duşa ihtiyacı var.

Fotoğrafçılık pratiğı yapmak için daha iyi bir yol var mı?

Rodion'un büyüdüğü evin balkonunda oturuyorum, fotoğraf makinem kucağımda ve merak ediyorum... ev gerçekten bir yer midir? Yoksa kiminle olduğun mu?

Belki de ev, Rodion'un ceketinin omuzlarımdaki ağırlığıdır, onun güven veren hafif kokusudur. Belki de evin içinden gelen seslerin sessiz uğultusudur, yavaş yavaş tanımayı ve güvenmeyi öğrendiğim sesler.

Belki de ev, geri döndüğünüz, geçmişiniz ne olursa olsun kabul edildiğiniz ve önemsendiğiniz bir yerdir. Belki de sarsılmaz bir aidiyet duygusudur. Çünkü burada, Rodion'un yanında, o evimde. Ve ben onunlayken... burası benim de evim.

Fotoğraf makinemi kaldırıp evlerinin etrafındaki karla kaplı ağaçları kadrajıma alıyorum. Evleri Moskova'nın hemen dışında ama ikonik şehrin mükemmel manzarasına sahip. Çıplak dalların etrafında hafif bir sis kıvrılıyor, ürpertici ama güzel, sanki kışın keskinliğini yumuşatıyor.

Rodion arkamdaki balkona adım atıyor ve korkuluklara yaslanıyor. "Benden çalabileceğin onca şey varken, bunun o eski ceket olacağını hiç düşünmemiştim."

Omuz silkiyorum. "Senin olan benimdir."

Onun alçak sesle, karanlık kıkırdamasını seviyorum. "Benim olduğun sürece, tek umursadığım bu."

Gülümsüyorum. Biliyorum. Dolabında benim hayatım boyunca sahip olduğumdan daha fazla kıyafet var, bu da büyüdüğü zenginliğin bir kanıtı, ama hiçbirini umursamıyor.

Saçları duştan sonra hâlâ nemli ve şakaklarından hafifçe kıvrılıyor. Bu ona neredeyse çocuksu bir çekicilik veriyor. Beni sessizce izliyor, bu günlerde çok sık yaptığı bir şey.

Tam bir aydır Rusya'dayız. Rusça konuşma konusunda kesinlikle berbatım, ama neyse ki ailesinin sonsuz sabrı var.

üstüne fotoğraf çekiyorum, farklı açılar için balkonda dolaşıyorum. Sessizce beni izliyor.

"Bana bakmaya devam , senden portreler için para almak zorunda kalacağım." Fotoğraf makinesini bakışlarıyla buluşacak kadar indiriyorum.

Sırıttıyor. "Ben öderdim."

Ona sırtıyorum. Sadece gülümsemek ve her şeyi olurluna bırakmak çok iyi, çok özgür hissettiriyor. Yarın için endişelenmeden anın tadını çıkarmak. İhtiyacım olan her şeye burada sahip olduğumu bilmek.

Titrediğimde elime uzanıyor ve parmaklarımı soğuk bulunca kaşlarını çatıyor. "Bu kadar yeter. Seninle içeride. Bir buz saçağına dönüşüyorsun."

"Bir tane daha almak istiyorum-"

"Ember." Ses tonu amansız. Hâlâ kalbimin göğsümde küçük bir takla atmasına neden oluyor.

"Mmm?"

"Kralın sana ne derse onu yap, küçük kraliçe," diye fısıldıyor kulağıma. "Terbiyeli ol."

Haklı olduğunu biliyorum ama biraz geri adım atmak eğlenceli.

Aşağıya iniyoruz, oturma odasından kahkaha sesleri geliyor. Cam kapıdan bakınca Zoya ve Polina'nın pelüş kanepeye yayılmış, telefonda bir şeyler izlerken başlarını birbirine eğmiş olduklarını görüyorum.

Yana kocasıyla birlikte geri döndü ama diğerleri hâlâ burada. Zoya burada Polina ve Rafail'le yaşıyor ve Semyon ile Rodion'un kendilerine ait bir yerleri rağmen, burada başka bir yerden daha fazla zaman geçiriyoruz gibi görünüyor. Şikayet ettiğimden değil. Burası *destansı* bir yer.

Semyon köşede uzanmış, kollarını kavuşturmuş ama dudaklarında alışılmadık bir seğirme var. Rafail şöminenin yanında oturuyor, elinde bir bardak viski, bir odaya hükmetmek için fazla bir şey söylemesine gerek olmayan birinin sessiz otoritesiyle hepsini izliyor.

Her şey normal geliyor. Bir Bratva ailesi için garip bir şekilde evcil. Daha soğuk, daha mesafeli olmalarını beklerdim.

Rodion'un kolu belime dolanıyor. "Senden hoşlanıyorlar, biliyorsun."

Onun sıcaklığına yaslanıyorum. Rafail'in Zoya'nın saçlarını karıştırmasını ve Zoya'nın Rafail'in elini savurmasını izlerken, usulca, "Ve ben onları seviyorum," diyorum. "Senin ailen."

"Her zaman bu kadar... kolay olmazlar,"

diyor. "Kolaya ihtiyacım yok, Rodion. Bana

gerçek lazım."

Cama sert bir vuruş bizi ürkütüyor. Okulun arkasında öpüşürken yakalanan iki genç gibi geri çekiliyoruz. Zoya kapının diğer tarafında durmuş bize sırtıyordu. Tam olarak anlayamadığım bir şeyler söyleyerek içeri girmemizi işaret ediyor.

Rodion alnıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Hadi gidelim. Gerçekleri görmek ister misin?"

Beni içeri çekmesine izin verdim. Burayı seviyorum ama hepsinin yanında biraz utangaç hissediyorum.

Zoya içeri girmemizi beklemeden kanepeye oturdu ve bacaklarını Polina'nın kucağına doğru salladı. "Geç kaldınız," dedi alaycı bir tavırla. "Sana bir koltuk ayırdık ama sen öpüşmekle meşguldün."

Polina kıs kıs gülüyor ve şakacı bir şekilde Zoya'nın bacağına vuruyor. "Uslu dur, küçük kardeşim. Sana eninde sonunda geleceklerini söylemiştim."

Rodion oflayıp puflayarak beni boş bir koltuğa yönlendiriyor. "İkinize katlandığımız için şanslısınız."

Rafail'in bakışları bize doğru kayıyor. "Anlaşmanın bir parçası. Aile, bilirsin."

Aile.

Biliyorum.

Boğazımı temizliyorum ve beni rahatsız eden konuya dalmaya karar veriyorum. "Shawn yüzünden herhangi bir... bilirsin... konuşma ya da geri tepme oldu mu?"

"Evet," diyor Rafail ayık bir şekilde, bakışlarımla buluşarak. "Kaliforniya'da birkaç kadın, iş yerinde kendilerine cinsel tacizde bulunduğunu söyleyerek basına başvurdu ve bir tanesi de saldırdığı eski bir kız arkadaşı olduğunu söyledi. Genel kanı kayıp olmasına sevindikleri ama şaşırmadıkları yönünde."

"Hatta internette birkaç kadın onun incittiği kadınların sonunda bir araya gelerek *şiiysel adaleti* sağlamalarını umduklarını söylüyorlar."

Kalbim acıyor. Beklediğim cevap bu değildi. Rodion'un eli dizimi sıkıyor.

Artık Shawn gittiğine göre, daha önce yapamadığım bir şekilde yeniden inşa etmeye başlayabilirim gibi geliyor, her zaman omzumun üzerinden bakarken, her zaman bir sonraki ayakkabının düşmesini beklerken.

"Bütün bunlar beni düşündürdü Ember." Rodion'un bakışları sanki ne bekleyeceğini bilemiyormuş gibi Rafail'kayıyor. Ben de bekliyorum.

"Evet?"

"Belki de yeniden kitap eleştirileri yapmaya başlamalısın."

Çenemin düştüğünü hissediyorum. "Ne?"

Oda yarım saniyeliğine durur.

Diğerleri bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar mı bilmiyorum. Ailesinin iyiliği için her şeyi masaya yatırmaya hazırdım, ancak bu süreçte bir parçamı kaybetmişim gibi hissediyorum.

"Sen... tekrar incelemelere başlamamı mı istiyorsun?"

Rafail öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Bunun için Zoya'ya teşekkür edebilirsin. Kimsenin senin bir Bratva ailesiyle evlendiğine gerçekten inanmayacağına dikkat çekti. Medya ya da yorumcular fark etse bile, bu da eğlencenin bir parçası gibi görünecek."

Polina sırtıyor. "Bu doğru. Çok masum görünüyorsun."

"Teşekkürler mi?" Gülüyorum, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Yanaklarım . Rodion'un kolu ağır bir şekilde omuzlarıma düşüyor.

Zoya, "O haklı," diye söze karıştı. "Bunu bir düşünün. Kimse bizi... yani normal biri olarak görmüyor. Ama siz? Sen bu klişeyi yıkıyorsun." Gözleri tam olarak çıkaramadığım bir şeyle parlıyordu. Gurur mu? "Artı," diye devam ediyor başını sallayarak. "*Uzun* zamandır iyi bir kitap okumadım ve bir tane daha okumak için can atıyorum."

Gülüyorum. "Bire birde sana çok şey verebilirim."

Zoya'nın gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. "Bu *aynı* şey değil Ember. Ayrıca, senden haber almak isteyen tek kişi ben değilim."

O haklı. Ellerime bakıyorum, birden utanıyorum. Arkadaşlarımdan hala mesajlar ve e-postalar alıyorum ve gerçek şu ki... Bunu özlüyorum. Sanırım artık kitap dünyasına bambaşka bir gözle bakacağım.

Fotoğrafçılığım gibi, romantik olan her şeye olan sevgim de kim olduğumun bir parçası, umutlarımın ve hayallerimin bir uzantısı. Açıklanması zor bir şekilde kitaplarımın sayfalarında yaşıyorum. Romantizmi seviyorum çünkü normal insanların bile sevmeyi hak ettiğini, hayal kurmanın sağlıklı olduğunu ve herkesin mutlu bir sonu hak ettiğini sürekli hatırlatıyor.

Rodion kulağıma, "Belki de bu Rafail'in yerel gala versiyonudur," diye fısıldıyor. "Yerlileri büyülemek falan."

Rafail'e doğru dönüyorum. "Akıl almaz kitap eleştirilerimin yerel halkın ekmeğine yağ sürüp sürmeyeceğini bilmiyorum."

Omuz silkiyor. "Göreceğiz."

Bir an için cevap vermedim. Bir zeytin dalı uzattılar. Bu sadece bir öneri değil, buraya ait olduğumu bilmek. Beni uzak tutmasını beklediğim bu aile beni içine çekiyor. Altında yatan kabullenme.

Rodion şakağıma bir öpücük kondurdu. Kitap dünyasının haklı olduğu bir şey vardı: bu şekilde öpülmek çok tatlı bir şeydi. Ondan bunu tekrar yapmasını isteme isteğimi bastırıyorum.

"Gördün mü?" diye fısıldıyor kulağıma. "Senden hoşlandıklarını söylemiştim."

Onu şakacı bir şekilde dürtüyorum. "Dikkatli ol, buraya ait olduğuma inanmaya başlayabilirim." "Kadın," diye hırlıyor Rodion kulağıma. Titriyorum ve daha da yaklaşıyorum.

"Tanrım, bir oda bulun," diyor Semyon ama gözleri bize parlıyor. Onlardan ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

Rodion'un yanına iyice yerleşiyor, yanımdaki sıcaklığını takdir ediyorum. Sadece birkaç ay önce bir Bratva erkek arkadaşımın hayalini kurarken, şimdi... işte buradayım. Ailesi - *bizim* ailemiz - konuşmaya, gülmeye devam ediyor, boşluğu arzuladığımı bilmediğim bir rahatlıkla dolduruyor. Çünkü hiç bilmediğim bir ahlak kuralına göre yaşıyor olsalar da

Hepsini bir araya getiren ölümsüz sadakat, kendimi çok daha büyük bir şeyin parçası olarak hissetmemi sağlıyor.

Polina bana bakıyor. Onu daha yakından tanıdıkça, esnekliği ve gerçekçi doğası beni cezbedti. "Ee? İlk eleştirin ne olacak Ember?"

"Ooh, bilmiyorum. Ama kesinlikle *Bratva*'ya ait bir şey, değil mi?"

Zoya soluk soluğa, daha dik oturuyor. "Şimdiye kadar seni bekleyen en az on kitap olmalı!"

"Minimum," diyorum gülererek.

Rodion'un eli belimde sıkılaşıyor. "Dikkatli ol, küçük kraliçe. Onlara fikir vermeye başlayacaksın."

"Üzgünüm, değilim," diye mırıldanıyorum, bu da beni acımasızca gıdıklıyor. "Hey!"

Ama kahkahalar dindikten sonra bile aklımın bir köşesinde bir soru var. Her şeyin eskisi gibi olmasına geri dönebilir miyim? Eski Ember farklı biri gibi görünüyor. Gitmemiş... ama değişmiş.

Eskiden dairemde tek başıma oturur, duvarlardaki örümcek çatlaklarının ve soyulan boyanın videolara girmediğinden emin olurdum. Bir dizi peri ışığının arkasına saklanır, en son kitap sevgilisi hakkında parıldardım... ve şimdi kendime ait bir kitap sevgilim olduğu için, peri masalı aynı çekiciliğe sahip değil.

Yoksa öyle mi?

Şu anki hayatımın bu olması, kitaplarımın sayfalarında binlerce başka hayat yaşayamayacağım anlamına gelmiyor. Her şey bununla ilgili değil mi? Sadece en mükemmel kitap sevgilisini bulmak değil... arkadaş bulmak. Anlaşılmak. Duyulduğumu hissetmek.

Her türden *aşk* bulmak. Romantik, evet, ama çok daha fazlası - odanın içinde tatlı Zoya ve Polina'ya, Semyon ve Rafail'e bakıyorum.

Zoya, Semyon yine onunla alay edince ona bir yastık fırlatır ve Rafail sakince yastığı avuçlayıp ikisine de uyarıcı bir bakış atar. Polina, Semyon'un

gömlüğünün kolunu sıyırır ve kulağına bir şeyler fısıldar, bu da onu biraz yumuşatır.

Yavaş bir nefes alıyorum ve bırakıyorum.

Artık benim hayatım bu.

"Belki de herkesin bahsettiği şu son kitapla başlamalıyım? Kendini hiçbir yere ait hissetmeyen... ama evini en beklenmedik yerde bulan kızla ilgili olanla."

Polina sırtıyor. "Bana çok satan bir kitap gibi geldi."

CHAPTER 30

E8BER

Dairemin zemininde çaprazlama oturuyorum, fotoğraf makinemi bir kitap yığınının üzerine koymuşum, yanımda soğumuş bir kahve fincanı var. Odanın yarısından fazlası boş -kutular köşeye yığılmış, yarısı paketlenmiş, gitmeye hazır. Ama okuma köşem hala yerinde, elimdeki tanıdık kitap yığını, beyaz ışığın parıltısı altında parıldayan ağırlıklı bir battaniye kadar rahatlatıcı. Peri ışıkları benim için sonsuza dek sihirli olacak.

Rodion telefonu kardeşleriyle birlikte kapatıyor. Bir keresinde ona yetkin olduğunu söylemiştim ve son birkaç gün içinde bunu bana fazlasıyla gösterdi. Shawn Steele'in aniden ortadan kaybolmasıyla ilgili bir soruşturmanın ardından buradaki düşmanları onun yaptığı hiçbir şeyi kanıtlayamadığında, kocamın... *kocamın...* her ayrıntıyla başa çıkmasını izledim. Etkileyici olduğu kadar sinir bozucu bir hassasiyetle her yangını metodik bir şekilde söndürdü. Panik, öfke ya da tereddüt yoktu. Attığı her adım kasıtlıydı, her ayrıntıyı sanki olaylar gelişmeden önce planlamış gibi hesaplamıştı.

Tehlikeli bir zekâya sahip olduğunu biliyordum ama onu yüksek riskli bir durumun her yönüyle başa çıkarken izlediğimde, ne kadar korkutucu derecede yetenekli olabileceğini gördüm.

Bu beni *heyecanlandırıyor*.

Küçük kırmızı kayıt ışığı bana yanıp sönüyor ve bir an için... tereddüt ediyorum. Bu ekranla, bu dünyayla yüzleşmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, kitap alanında kim olduğumu neredeyse unutmuştum. Ama sonra Zoya'yı hatırlıyorum, romantizmle ilgili her şeyden bahsederken gözleri parlıyordu... ve ekrana bakıyorum.

Canlı yayınla geri dönmenin eğlenceli olacağına karar verdim. Neden olmasın?

Eğiliyorum, kalbim daha hızlı atıyor, dünyanın en büyük sırrını saklamışım gibi sırtıyorum. "*Geri döndüm. Ve hepinizi ne kadar özledim!*"

Kelimeler odada yankılanıyor, eğlenceli ve tanıdık ve çok doğru hissettiriyor. Memnuniyetle iç çekiyorum.

"Biliyorum. Bir süreliğine ortadan kayboldum. Muhtemelen hepimizin bayıldığı o ahlaki açıdan gri mafya sevgililerinden biri tarafından kaçırıldığımı düşündünüz." Dramatik bir şekilde duraklıyorum, Rodion'un içtiği biranın boğazında düğümlenmesini görmezden geliyorum. Boğulurken çıkardığı sesleri düzenlemem gerekecek. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak duraklıyorum. "Ve sana söyleyeyim... o kadar da uzak değilsin."

Sohbet ışığı yanıyor. Bildirimlerin çınladığını duyabiliyorum ama şimdilik görmezden geliyorum. Kollarımı kavuşturarak arkama yaslanıyorum.

"Peki... ne kaçırdım? Geçtiğimiz ay piyasaya sürülen her bir mafya romanı dışında mı?"

Çerçevenin kenarında bir gölge hareket ediyor, odağın hemen dışında. Bütün bunları planlamamışız gibi şaşırmış gibi yapıyorum.

Sırtıtmakla savaşıyorum. "Bu videonun tamamını tek başıma çekecektim ama görünüşe göre biri gizlenmeye karar vermiş."

Rodion kapının pervazına yaslanmış, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Her zaman kalbimin hızla çarpmasına neden olan o karanlık, okunmaz ifadeyle beni izliyor. Onun gömleksiz, eşofmanlarını kalçalarına kadar indirmiş, yüzünün alt yarısını siyah bir maskeyle kapatmış görüntüsüne alışabilecek miyim bilmiyorum.

Zing.

Kamerayı yavaşça ona doğru çeviriyorum. "Gördünüz mü? Marka üzerine, kızlar."

Başını eğiyor, gözlerini bana diyor. "Bu da ne demek oluyor, küçük kraliçe?"

"Küçük Kraliçe "de yorum bölümü çılgına dönüyor.

Sırıyorum. "Tam olarak düşündüğünüz anlama geliyor efendim," diye takılıyorum, odağımı ona kaydırarak. "Şu haline bak. Sen mafya mecazının hayata geçmiş halisin."

Bir adım öne çıkıyor ve maskesini bana sırtacak kadar indiriyor. "Dikkatli ol, küçük kraliçe. Sınırları zorluyorsun. şeyler söylemeye devam edersen rolümü oynamak zorunda kalabilirim."

Elimin tersini alnıma götürüyorum. "Hayır. Hayır. Lütfen yapma."

Bana yaklaşıp saçlarımı yumruklarken sohbet *patlıyor*. *Nefis*.

Röntgencilik eğilimim olduğunu bilmiyordum ama işte buradayız.

Belki de hesabım için başka bir temaya ihtiyacım olacak...

"Maskeni misin?" Dudağımı ısırarak kısık bir sesle söylüyorum.

Yüzünü ekranda görmesinler diye sadece bana bakarak onu sürüklüyor. Yanımdaki kitap yığınının üzerine bırakıyor. Sırıyorum ve kameraya dönüyorum. "Bir canavar yarattığımı söyleyebilirim, kızlar, ama inanın bana... biz tanışmadan önce o bu role iyice yerleşmişti."

Rodion eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Şimdi kamerayı kapat, küçük kraliçe."

Küçük bir kıkırdama ile eğildim ve kapattım.

"Bunun sonunu asla duymayacağım, biliyorsun," diyorum gülerek, kalbim daha hızlı atarken ve bacaklarımın arasında uyarılma havuzları oluşurken bile. İki hayatımı, fantezilerimi, umutlarımı ve hayallerimi burada, gerçek hayattaki kitap sevgilimle açık havada bir araya getirmenin bu kadar bağımlılık yaratacak kadar *ateşli* olacağını kim bilebilirdi?

Bakışları karanlık ve ağır, ağzının köşesi her zaman hızlandıran o sırıtışa doğru çekiliyor. Şehrin yumuşak uğultusu

Dışarıdaki uğultu arka planda, ama burada kendi dűnyamızda varmışız gibi hissediyoruz.

"Bundan çok keyif aldın," diye mırıldanıyorum, arkamdaki kitap yığınınına yaslanarak.

Ellerini iki yanımda birleştirirken bir dizini bacaklarımın arasına bastırarak beni takip ediyor.

Oh, evet. *Sevgiler.*

Bunu çok seviyorum.

"Bir tek ben deęilim," diyor, gűzleri alt dudaęımı diřlerimin arasından endiřeyle çektięim yere kayıyor.

İnkâr etme zahmetine girmeden gülűmsűyorum.

Eli yan tarafımda geziniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor ve parmağını peri ışıklarının arasına sokuyor.

"Rodion," diyorum uyararak. "Sakın-"

"Dikkatli ol, kűűk kraliçe. Bana ne yapıp ne yapamayacaęımı sűylemeyeceksin, deęil mi?" Gűzleri bana tehlikeli bir řekilde parlıyor. Dudaęımı ısırıyorum. "Ben de űyle dűřűnműřtűm," diye bitiriyor sűzlerini, peri ışıklarını dűz bir řerit halinde çekiřtirerek.

Eęilip elbisemin eteęini diřleriyle yakalıyor ve beni kıyafetlerimden kurtarmak için yukarı çekiyor. űzerimdeki kűűk elbise yataęımın ayak ucunda bir yığının içine dűřűyor, kısa sűre içinde sűtyenim ve kűlotum da onu takip ediyor.

Aman Tanrım.

İřıkları bileklerimin etrafına, gűęűslerimin altına, karnımın řiřlięine, bacaklarımın arasına dolamasını ve ayak bileklerimde bitirmesini bűyűlenmiř bir řekilde izliyorum. Bir Noel aęacı gibi baęlanmıřtım. řimdi denesem bile kaamam.

İlk gerçek űpűcűk yavař, kasıtlı. Aęzı, vűcudumun ihtiyaçla řarkı sűylemesine neden olan bir tűr telařsız sabırla benimkini talep ediyor. Ben ona doęru eęilirken arkamdaki kitaplar hafifçe kayıyor, peri ışıkları yumuřak gűlgeler oluřturuyor

Odanın diğ er ucunda. Bana doğru eğildiğinde çene çizgisinin kenarını öpüyorum, bileklerim ona dokunamayacağım kadar sıkı.

"Bu güvenli mi?"  enemi peri ışıklarına doğru sallayarak soruyorum. "Bu kitaplar tam olarak yastık değil, Rodion-"

"Sessiz ol Ember. şimdi benim sıram."

Yastıkları ve battaniyeleri her iki yanımı saracak şekilde, kitapları da bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım şekilde etrafıma dizi or.

En kalınlarından ikisini alıp k ımın altına kaydırđında nefesim kesiliyor.

"şşş." Ağzını eğiyor ve kalçamın yan tarafını yalıyor. Emiyor, dişleri hassas deriyi kazıyor. Kal alarımlı kalkıyor, ağzının ıslak sıcaklığına ihtiyaç duyuyorum.

"Sana söylemiştim," diye kulağıma fısıldıyor. "Gerçek hayattaki tek kitap sevgilin olmam şartıyla o videoları  ekmene izin veririm."

"Hmm, bilmiyorum-oooh."

Ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde dilini sertçe kaydırarak beni susturuyor. Aman Tanrım, cennet ve cehennem bir arada gibi hissettiriyor.

Evet, lütfen.

Tembelce yalamadan önce dilinin ucuyla benimle alay ediyor ve bir zevk iniltisiyle kendini kalçalarıma sabitliyor. Her nasılsa, bunun onu ne kadar heyecanlandırdığını duymak *beni* onun için daha da ateşlendiriyor.

Ağzım kurudu ve tekrar emdiğinde bir nefesi bastırıyorum, dilinin m kemm l baskısı kal alarımlı ihtiyaçla sarsılmasına neden oluyor. Tekrar ve tekrar, meme u larıma uzanıp onları  imdiklediğinde zevk içinde boğuluyorum. Zevk erimiş lav gibi omurgamdan aşağı akıyor ve neşeyle titriyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Evet, *lütfen.*"

Bacaklarımlı arasındaki alçak, karanlık kıkırdaması beni inletiyor. Bir elini bacaklarımlı arasına kaydırıp iki kalın parmağını içime sokmadan önce yine beni yalıyor. Zevk içimde patlıyor ve bir inilti çıkarıyorum.

"Rodion," diye fısıldadım. "Aman Tanrım, lütfen, evet, evet, tam orada."

"Benim için yalvar," diye homurdanıyor kalçalarım karşı, nefesi tenimde sıcak. "Lütfen. Lütfen gelmeme izin ver. Tanrım, evet, lütfen!" "Benim için gel, küçük kraliçe," diye fısıldıyor. "Dilimin üzerine gel."

eğiliyor ve altımdaki kitaplar kayıyor ama Rodion durmuyor.

Parmakları kalçalarım sapanıyor, ben paramparça olup adını iniltiyle söylerken beni yatağa sabitliyor. Kalçalarım onun etrafında titriyor, coşku dalgaları üzerime çökerken tüm sinirlerim yanıyor.

Sonunda başını kaldırdığında hâlâ titriyorum, ağzı uyluğumun iç kısmında tembel öpücükler bırakıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, memnuniyetle kararmış. Onun gibi biri tarafından gerçekten sahiplenilmek istediğimi bilmiyordum... ama şimdi istiyorum.

"İşte orada," diyor ve bileğimdeki nabzıma bir öpücük konduruyor. "İşte benim kızım."

Onun karanlık, fısıltılı onayı bende şarkı söyleme isteği uyandırıyor. Bunun için yaşıyorum.

Henüz kelimeleri bulamıyorum. Beni kollarına alıp bacaklarımın etrafındaki ışıkları çözdüğünde kemiksiz ve nefessizim. Sıcak, kalın siki karnıma bastırıyor.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum, hala onun altında mutluluktan uçarken, diziyle kalçalarımı ayırıyor ve sikini girişime doğru kaydırıyor. O benim kaygan sıcaklığımda hareket ettiğinde kalçalarım sarsılıyor ve o benim girişimi dürttüğünde nefesimi tutuyorum.

İçime girmeden hemen önce kulağıma "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. Bu kadar dolu, bu kadar tamamen ona ait olma hissini seviyorum.

Daha derine battığında, mükemmel, kasıtlı vuruşlarla beni gerdiğinde nefes alıyorum. Elleri kalçalarım bastırıyor, beni topraklıyor. Dünya sadece ikimize daralırken aramızdaki sıcaklık çok güçlü, çok yaygın. Tekrar iterken ona, onun ham gücüne yapışıyorum. Kıpırdamadan duruyor, kabzasına kadar gömülmüş. Amım onun etrafında kenetleniyor, daha fazlası için istekli.

Yanağımı öpüyor, mükemmel bir ritimle girip çıkıyor, dolduruyor ve alay ediyor, ta ki ben hüngür hüngür ağlayıp vuruşlar arasında ona doğru eğilene kadar. Titriyorum, bir zevk dalgası beni ele geçiriyor, onun etrafında sıkıldıkça zevk tekrar artıyor. Daha fazlası için çaresizim.

"Rodion-" Adı dudaklarımdan dökölüyor, yarı dua yarı yakarış.

Saçlarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Daha sert itiyor, nefesi bana karşı sıcak. "*Benim.*"

"Senin," diye soluyorum, duygularımı yankılayarak. Bacaklarım onun etrafında sıkılaşıyor, onu daha yakına, daha derine çekiyor, ta ki ikimiz bir bütün haline gelip varlığımız sona erene kadar.

İçimdeki bobin sıkılaşıyor, nefes nefese kalana ve tutarsızca yalvarana kadar sarılıyor.

"Gel bebeğim," diyor, kendi sesi kısık. "Ben yapınca gel."

O derinlere inip kendi boşalmasını kovalarken ben de onun altında parçalanıyorum. Zevk içime çökerken bir titreme ve bir iniltiyle içime dökölüyor. Yarı körüm, coşku içinde boğuluyorum.

Yavaşça yanıma çöküyor, omzuma tembel öpücükler kondururken ağırlığı beni rahatlatıyor. Peri ışıkları aramızdaki büyüünün sessiz bir hatırlatıcısı gibi titriyor.

Bir süre sonra nihayet başını kaldırıyor. "?" Kocaman omzuna bir tokat atıp homurdanıyorum.

"Fena değil, Bratva'lı çocuk. Karşılaştırma testi yapmak için bir tur daha gerekebilir." İnliyor ve yanıma uzanıyor. "Beni test etmek için onca zaman varken, kadın..." Yatağa kıvrılıyor. Yarım paketlenmiş kutular bekleyebilir.

Telefonuma uzandı ve bana verdi. "Devam et. Bak bakalım ne demişler. Belki onlara başka bir işle meşgul olduğunu söylersin, göz kırparsın."

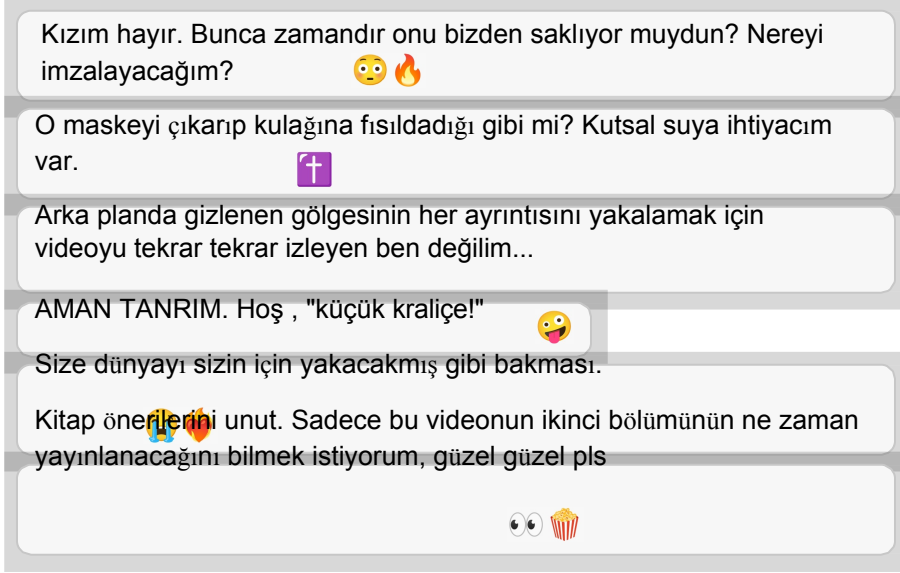
Telefonumu aldım ve onu öptüm. "Bu kadar mükemmel olmayı bırak artık."

"Öyle mi? Telefonunuzu elinizden alabilir ve kralınız olarak bana tapmanızı sağlayabilirim. Bu fantezi illüzyonunu yok eder mi?"

Homurdanıyorum. "Evet, aslında olurdu."

Koluna kitapla şakacı bir şekilde vurduğumda kıkırdamasını seviyorum. Bildirimlere tıklıyorum ve neredeyse ciyak ciyak bağıyorum.

Bu çok eğlenceli.

Ona sırtıyorum. "Seni seveceklerini biliyordum."

Yorumları okuyoruz ve cevap veriyoruz. Yemin ederim kafası üç beden büyüyor.

"Alçakgönüllü ol, Bratva çocuğu."

"Bana bir kez daha böyle dersin, *sırf* kucağında çektiğin videoyu yayınlamak için hesabımı yeniden açarım."

Buna kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Yanağımdan öpüyor. "Bebeğim, *seni* seviyorlar. Fanteziyi canlı tutan sensin. Umudu canlı tutan sensin." Başını sallıyor. "Ve ben bunu senin için seviyorum."

İçimi çekiyorum ve telefonu kapatmadan önce daireme bakıyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum, yanağımın altında kalbinin sabit atışını hissediyorum. "Sanırım sadece gerginim. Sanki bir kapıyı kapatıyormuşum gibi geliyor."

Rodion çenemi yukarı kaldırıyor, başparmağı çenemde geziniyor. "O zaman açık bırak. Sadece bunun bir sonrakine geçmene engel olmasına izin verme."

O haklı.

Artık beni buraya bağlayan hiçbir şey yok. Shawn gitti ve uzun zamandır ilk kez arkamı kollamıyorum. Bir zamanlar güvenli sığınağım olarak gördüğüm bu daire artık bana büyümüşüm gibi geliyor.

"Pekâlâ, hadi toplanmayı bitirelim. Gitmeden önce Zoya'ya hâlâ on kitap tavsiyesi borcum var."

"Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

"Bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim." Uzattığı avucundan kıl payı kurtuldum.

Biz çalıştıkça daire sessizleşiyor, raflar yavaş yavaş boşalıyor. Ancak alan daha az *benim* olsa bile, onu hissediyorum - yüzeyin hemen altında heyecan uğulduyor.

Rusya'ya taşınmak bir son değil.

Yeni bir şeyin başlangıcı.

EPILOGUE

RODIAÇIK

Kış şafağının soluk ısıltısı pencereden süzülüyor ama ben karımın uyuyan haliyle büyülenmiş durumdayım.

Karım.

Bu iki kelime daha önce hiç sahip olmadıkları bir anlam dünyasına sahip. Ateşli kızıl saçları yastığa dökülüyor - yeni online mağazası için test ettiği saten yastık kılıfı, saçları daha yumuşak ve dağılmamış bıraktığına dair bir şeyler söylüyor. O kısmı pek umurumda değil ama dün gece derme çatma bağlarla güzelce büküldü. Heh.

Şimdi sessiz, nefes alış veriş düzenli, ama kaşlarındaki gerginlik hâlâ biraz devam ediyor. Her gün mutlu sonla bitmiyor, her gece de tatlı rüyalar görmüyor. Bazen kâbuslar görüyor. Ona ne olduklarını sormuyorum. Geçmişine dair anılar olabilir ya da daha yakın zamanda, gala günündeki kanlı zemin olabilir.

Sadece onu daha yakına çekiyorum ve kulağına güvende olduğunu fısıldıyorum. Burada olduğumu. Onu koruyacağımı. Göğsüme yaslanıp uyuyana kadar saçlarını okşuyorum.

Yine de asla uykuya geri dönemem. Uyuyamıyorum. Uyanıklık içime ağabeyim tarafından işlendi ve bu değişmeyecek, özellikle de artık uyanık olmam gereken biri *varken*.

Bazen keşke Shawn'ın cesedini çıkarıp onu tekrar öldürebilseydim . Ama bugünü düzeltmek için geçmişe gidemem. Bunun yerine, şimdi ve buraya odaklanacağım. Huzurunu kaçırmakla tehdit eden şeytanları öldüreceğime söz veriyorum.

Mutlu bir şekilde.

Her şeyimi karıma ve bu asla değişmeyecek.

"Çok sesli düşünüyorsun," diye fısıldıyor Ember, gözleri hâlâ kapalı, benim ona söylediğim alaycı cümleyi yankılayarak.

Kıpırdıyor, muhteşem zümrüt gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Bir an için sersemlemiş görünüyor ve o kadar savunmasız ki neredeyse çocuk gibi. Beni gördüğünde dudakları göğsümü sızlatan yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Günaydın," diye fısıldıyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

"Günaydın, *Zveda Maya*." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "İyi misin? Kötü bir rüya mı gördün?"

Başını sallıyor. "Artık değil." Parmakları

benimkilerin arasından geçiyor.

Telefonu üzerinde vızıldarken bana doğru uzanıyor. "Yine o

bildirimleri susturmayı mı unuttun?"

"Mhm. *Birisi* dikkatimi dağıttı."

Başımı salladım. "Zoya'yla konuşmam gerekecek. Onun kişisel kitap asistanı olmak zorunda değilsin."

Ember gülerek göğsümü itiyor. "Sanki."

"Cidden, bebeğim. Kendi bir yıldız oldun." Hesabı kesinlikle patladı ve hayal ettiğinden çok daha fazlasını kazandı. Takipçi sayısı hızla arttı. Burada, Moskova'nın dışındaki evimde

çatlak tavanları ve solan duvar kağıtlarını gizlemek için peri ışıklarıyla büyülenmiş küçük bir köşeye sahip olmak. Olamaz. Benim küçük kraliçemin kendi kütüphanesi var.

Kendim yaptım ve bununla gurur duyuyorum. Yüzündeki sırıtış buna değerdi.

"Ah, lütfen," diyor Ember esnerken. "Hesabım iyi gidiyor çünkü *sen*, ben değil."

Bir homurtuyu bastırıyorum. "Evet, hayır. Arada sırada yaptığım cameo'nun bununla bir ilgisi yok. Sorun *sensin*, bebeğim. Seni görmek istiyorlar. Özgünlüğünün parlamasına izin veriyorsun ve onlar da bunun için buradalar. Onlara hayal kurmaya devam etmelerini söylüyorsun."

Gözleri şakacı bir şekilde kısılıyor. "Karanlık, düşünceli alfa erkekleri hakkındaki tüm o eleştirileri mi kastediyorsun? Kimden ilham alıyor olabilirim ki?" Homurdanıyor. "Yayınlarımda yüzünü neredeyse hiç göstermeyen kocamdan değil."

"Doğru. Bırak da kitaplar konuşmaya devam etsin, bebeğim." Yorganı ittirerek kaldırıyorum ve kışına şefkatli bir tokat atıyorum. "Hadi gidelim. Spor zamanı. Yeni Yıl Kararı'nın benimle güreşebilmek için spor salonuna geri dönmek olduğunu söylemiştin. Artık kaytarmak yok."

Yastığını kafama fırlatıyor. "Spor kıyafetlerimi her giydiğimde beni azarlayıp durman benim suçum değil."

Omuz silkiyorum. "Pişman değilim."

Taytını çekiştirirken iç geçiriyor. "Ne?"

"Eskiden spor salonunda gördüğüm ilgiyi özlüyorum."

Beni yemliyor ve buna pişman olacak. "Kendine gel, kadın."

Sırtarak ayakkabısının bağcıklarını bağlıyor. "Ev spor salonunda dikkat çekmek daha zordur."

"Gerçekten daha fazla ilgiye mi ihtiyacın var?" Kendimi şifonyerin üzerinden itip ona doğru yürüyorum ama o ciyaklayarak mutfığa doğru koşuyor, muhtemelen dün gece buzdolabında hazırladığı protein karışımlarını almak için.

Başımı sallıyorum ve peşinden gidiyorum ama onu bulduğumda dolapları karıştırıyordu. "Fıstık ezmesini bulamıyorum."

"Fıstık ezmesi mi?"

"Evet," diyor iç çekerek. "Fıstık ezmeli ve turşulu bir sandviç için *ölüyorum*."

Ona bakıyorum. Kulübeye gittiğimizden beri bunlardan birini istememişti. Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Burada, Rusya'da, Zoya aile evinde hepimiz için yemek yapıyor ve Ember da hepimiz gibi seve seve katılıyor.

"Şu anda ciddi misin?"

"Ben sadece... şu anda kulağa çok *hoş* geliyor ve biraz midem bulanıyor..." İkimiz de aynı anda yüzümüzü birbirimize dönüyoruz.

"Ember." Sesime pek güvenmiyorum.

"Ben değil Hazır, Rodion. I-I Yapamam, değil Şimdi, değil
Henüz. Biz koruma kullanın!"

Sempatik olmaya çalışıyorum ama aslında yaptığım şey zihinsel olarak hamilelik testi yaptırabileceğim en yakın yeri hesaplamak.

"Yaptık, yaptık," diyorum ona güven verici bir şekilde, başımı sallayarak. "Ama kusursuz değil. Biz sadece... sana bir turşu ve fıstık ezmeli sandviç ve bir test alalım, tamam mı?"

"Rodion." Sesi bir fısıltı.

O kadar küçük, o kadar kırılgan görünüyor ki göğsümün derinliklerinde bir şeyler burkuluyor. "Öğrenmemiz gerek," diyor sonunda titreyerek.

"Var. Ama dinle." Onu kendime çektim. Korkusu hissediliyordu. "Ya bunu yapamazsam? Ya ben-"

"Ya yalnız değilsen?" Bitiriyorum. "Ya ikimiz ?" Bakışlarımı tutarken gözleri parlıyor, korkusu hâlâ hissediliyor. "Birlikte."

Başımı salladım. "Burada bekle," diyorum, telefonumdaki bildirimi gördükten sonra uzaklaşıyorum.

Vakit geldi.

"Rodion, ne yapıyorsun?"

"Göreceksin."

Beni ısırın kara aldırmadan dışarı çıkıyorum. Şoför beni kapıda karşılıyor ve elindeki küçük bohçayı alıyorum. Ellerimde kıvranıyor, yumuşak bir hırıltının ardından bir gıcırta geliyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Alınan küçük şey.

Mükemmel.

"Uslu dur," diye fısıldıyorum ve eve dönmeden önce şoföre bahşış veriyorum. Derin bir nefes alıyorum ve içeri girmeden önce bir sipariş daha veriyorum.

Kalbim kabarıyor. Küçük ailemiz birden fazla şekilde büyüyor olabilir.

Mutfağın sıcaklığına geri döndüğümde Ember bir tabureye tünemişti. Beni görür görmez kaşları çatıldı. "Rodion... ne yaptın?"

"Hamilelik testleri sipariş ettim."

"Rodion..." bohçayı ayaklarının dibine bıraktığımda sesi fısıltıyla kesildi, battaniye düştü ve yokluğumda kızımı koruyacak kadar büyük ve güçlü olacağına söz veren büyük, kabarık patileriyle minik bacakları üzerinde sallanan en tatlı küçük yaratığı ortaya çıkardı.

Ember'ın elleri ağzına gider. "Bir köpek yavrusu."

"Senin klasörlerine girmiş olabilirim ve kitaplarla eşit miktarda yavru köpek videosu olduğunu görünce... şey..."

Bakışları ben ve köpek arasında gidip geliyor, erimeden önce yüzü bir okunmaz hale geliyor.

"O senin... bizim." Uzanıp küçük başını okşuyorum. bana sevgi dolu bir yalama verdiğinde, yalan söylemeyeceğim... Ben de biraz eriyorum.

Küçük adamı kucağına alıyor ve boynuna sokuluyor.

"Buna inanamıyorum," diyor ve adamın başının üstünü öpüyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş izliyorum. "Ben burada yokken sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var. Henüz vahşi olmayabilir ama onu eğiteceğim."

"Bu doğru mu?" diye soruyor, sesi düşerken gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim."

Eğildim ve yanağından öptüm. "Ben de seni seviyorum. Ona ne isim vereceksin?"

"Aman Tanrım... Tabii ki bir kitap sevgilisi ismi olmalı. Rhett mi? Hayır, hayır, Darcy. Belki... Jasper? Romeo?"

"Bratvbloodline çok mu fazla?"

Güldüğünde, yüzünü iki elimin arasına alıyorum. "Bak ne kadar ilerledin. Artık hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Beni duyuyor musun? Şimdi değil. Hiçbir zaman."

Titrek bir nefes veriyor.

Ona gülümsüyorum. "Ben de fıstık ezmesi sipariş ettim." "Ve turşu?" diye umutla soruyor.

"Ve turşu.

Testler geldiğinde, mutlu bir şekilde kucağıma tünemiş, ikinci sandviçini yiyor ve bana Moskova'daki bir kitapçıda çektiği son videosunu gösteriyordu. Köpek yavrusu kendinden geçti.

Ve pozitif test avucuna oturduğunda, sakinleşti. Gözleri bana parlıyor.

"Bir bebek."

Sırıyorum. "Semyon bir eş bile bulamıyor ve şimdi bak. Orosu çocuğu kendine çeki düzen verse iyi olur."

"Rodion!" Ama o gülüyor. "Kibar ol."

Eğiliyorum. "Yapacağım. Sana ihtiyacın olan her şeyi getireceğim, küçük kraliçe. Biraz daha fıstık ezmesi? Yastık? Turşu?"

İç geçiriyor ve başını omzuma koyuyor. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok, gerçekten." Onu kendime doğru çekiyorum ve hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek olan küçük teste bakıyorum. "İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim."

Yanağından

öperim. Ben de

öyle.

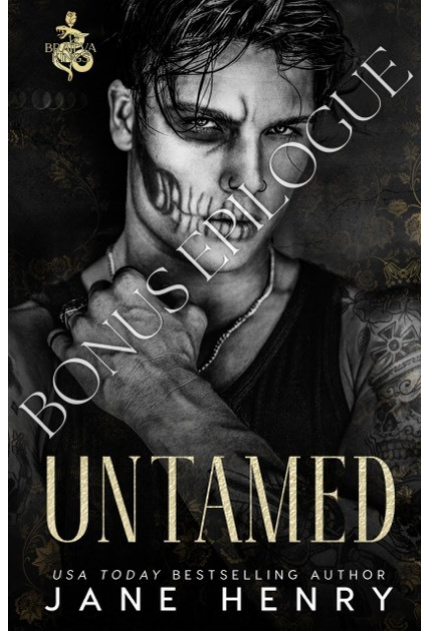
SON

QONUS PPILOJUE

RODİ ON'UN VE E8BER'İN
HIKA8YESİNİ DAHA FAZLA
OKUMAK İSTER MISINIZ?
*UNLEASHED: A DARK FORCED 8ARR
AGE BRATVA RO8ANCE* İÇİN
ÜCRETSİZ BONUS EPI LOGUE
ALMAK İÇİN AŞAĞIDAKİ CKİİ 8AGE!

PREVIEW

UNVEILED: A DARK ARRANGED MARRIAGE BRATVA ROMANCE

BİRİNCİ BÖLÜM

SE8YON

Başımı sallıyorum ve depodan çıkıyorum, Moskova kışının amansız ısırığı beni vuruyor. Paltomu daha sıkı çekiyorum ve saatimi kontrol ediyorum. Kardeşimin ev sahipliği yapacağı büyük yardım gecesinden hemen önce bir dayak atmayı planlamıyordum ama işte buradayız.

Bu halletmem gereken bir sorundu ve geçiştiremezdim. Arkamda, kardeşim Rodion' bıraktığım pıslığı temizlerken çıkardığı sesleri duyuyorum; yerde sürüklenen bir bedenin ağır sıyrıkları, yere çarpan bir silahın donuk gümbürtüsü ve onun eşsiz kaygısız ıslığı. Lanet olası yedi cücelerden biri gibi.

Sadece kardeşim temizlik ekibini yönetirken ıslık çalabilir. Ama o kusursuz, güvenilir ve yaptığı işten gurur duyan biridir.

Telefonum çalıyor, zil sesi Rafail'e ait olduğu çok açık.

"Neredesin lan sen?"

"Düşündüğümden daha uzun sürdü." Motoru çalıştırırken çenem gerildi. Sik kafalının içinde beklediğimden daha fazla mücadele vardı ve Rodion'un müdahale etmesine izin veremezdim.

Sürücü koltuğuna kayarak, kendimi kontrol etmek için aynayı aşağı çeviriyorum. Ellerim temiz, takım elbisem tertemiz ve tek bir kan lekesi bile kumaşa bulaşmamış.

"Nasıl gitti?"

"Beklenebileceği kadar iyi. İş tamamlandı." Bir nefes veriyorum ve saate bakıyorum. "Modaya uygun bir şekilde geç kalmak için on dakikam var."

"Güzel." Bir duraklama var. Çok uzun. Bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anladım. Bir işi hallettiğimden emin olmak için aramadı. Rafail bundan daha iyisini bilir.

"Rafail. Ne oldu?"

Ağabeyim ve ben çok sıkı fıkıyız. Ebeveynlerimizin ölümünden sonra yasal vasımız oldu ve o zamandan beri aileyi sıkı bir yumrukla yönetiyor. Onun sağ kolunda oturuyorum. Birbirimize bir şeyleri açıklamak için kelimeleri ya da zamanı boşa harcamayız.

"Kötü haberlerim var."

Arka planda, karısı Polina'nın alçak, yatıştırıcı sesiyle mırıldandığını duyuyorum. Rusça bir şeyler fısıldıyor ve Rafail de benimle tekrar konuşmadan önce mırıldanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Herhangi bir şeye geç kalmaktan nefret ederim. Adresi GPS'e giriyorum ve arabayı geri vitese takıyorum. Rodion kendini oraya götürecektir.

Rafail bana hemen söylemeyince sabrım azalmaya başladı. "Öyle mi? Bana söylemek ister misin, yoksa Polina'yla küçük bir yastığa mı ihtiyacınız var?"

Önce konuşalım mı?"

"Semyon," diyor Rafail uyararak.

Arabayı vitesle takıyorum ve motoru çalıştırmadan önce yavaşça yola çıkıyorum.

"Bu lanet beyaz gömleğe kan emin olurken birinin dişlerini tekmeledim Rafail. Sabır mı? Yeni bitti."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Aileme tam sadakatten başka hiçbir şey beni Bratva akbabalarıyla dolu bir etkinliğe sürükleyemezdi - hem düşmanlar hem de müttefikler. Ama bu gece önemli. Bu gece, hepimizi etkileyecek büyük planlarım var.

Adamlarımızdan birini cezalandırmak niyetinde değildim ama birinin bunu yapması gerekiyordu. Rodion bunu seve seve hallederdi ama sabrım tükendi.

Olur böyle şeyler.

Rafail hattın diğer ucunda derin bir iç geçiriyor. "Arkadaşın on iki saat önce Kosta Rika'ya giden bir uçakta görülmüş. Ortadan kayboldu."

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum ve yavaşça nefes veriyorum. Rodion şimdiye kadar gösterge panelini yumruklamış olurdu. Rafail kırmızı görüyor olurdu. Ama ben her şey darmadağın olurken sakin kalmayı öğrendim.

Elinizi göstermezseniz bir sonraki adımda ne yapacağınızı kimse bilemez.

"Bu doğru mu?" Sesim düşüyor, soğuk ve zehirli. GPS'e bakıyorum. On dakika sonra. "Bu gece Kosta Rika'ya giden bir uçağa biniyorum." Şimdiden zihinsel olarak sokakları tarıyorum.

"Hayır. Önce seninle konuşmak istedim."

"Konuşacak ne var ki? Borzov'un bize sevkiyat ve liman güvenliği sızıntısıyla ilgili ayrıntıları vermesi gerekiyordu. Onu bok listemizden uzak tutacak tek şey buydu. Ve şimdi bana onun gittiğini mi söylüyorsun? Sevkiyatla birlikte ortadan mı kayboldu?"

Bazen çocukken, insanların nasıl biri olacağını tahmin edebileceğinizi düşünürsünüz. Onu tanıdığımı sanıyordum. Borzov ve ben, kan bağı olmayan iki kardeşin olabileceği kadar yakındık. Her öğleden sonramızı Zalivka'daki dere kenarında geçirirdik.

Moskova'nın dışında ikimizin de büyüdüğü şehir, taş atıyor, ağaçlara tırmanıyor, aramıza hiçbir şeyin girmeyeceğine yemin ediyorduk.

Gençken birbirimize prezervatif alır ve birbirimizin silahlarını ödünç alırdık. Rafail bizi yakalayıp ikimizin de kışına tekme basana kadar dere kenarında ateş ettik. Durmadık, sadece daha tedbirli olduk.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Borzov'a bir mesaj atıyorum, mesajın iletilmeden önce askıda kalmasını

izliyorum. Bunca yıldan sonra, yaşadığımız onca şeyden sonra bana *ihamet etti*. Hepimize.

Sanki ailesi bunu karşılayabilirmiş gibi.

"Öldü mü yoksa bize ihanet mi etti bilmiyoruz. Kaçırıldı mı yoksa kendi başına mı gitti bilmiyoruz. Bildiğimiz bir şey var ve Polina da bunu doğruladı.

-Bu: Romanovlar etrafımızda dolaşıyor. Eğer bu aileyi şimdi güvence altına almazsak..." "Bu bir savaş," diye bitiriyorum iç çekerek.

Orospu çocuğu.

Rafail, tüm imparatorluğumuzu yıkabilecek bir dizi olaydan sonra Romanovların kız kardeşi Polina ile evlendi. Mikhail Romanov bizimle bir anlaşma yaptı: Kritik bilgileri sağlarsak evliliklerine izin verecek ve suçlarımızı affedecekti.

"Nerede olduğunu bile bilmiyorsak ve Kosta Rika'ya gitmemi istemiyorsanız aileyi nasıl güvence altına almamızı öneriyorsunuz?"

Rafail keskin bir nefes verir. "Bilmiyorum. Mikhail ensemde nefes alıp verirken doğru düzgün düşünemiyorum. Novak'ın nefesi ensemde *olduğu için o da* nefesini ensemde *hissediyor*."

Telefonunun ahizesini kapattığını duyuyorum, Polina'yla konuşurken sesi alçalıyor. Onu hayal edebiliyorum, her zamanki gibi ailesine bağlı ama Rafail'e şiddetle sadık. Hem bizim hem de onların iyiliği için endişeleniyor.

Tekrar hatta bağlandığında sesi gergin. "Polina bize zaman kazandırabileceğini söylüyor. Mikhail çok kızgın ama Polina karısını tanıyor ve onunla yakın.

Kardeşler. Onlarla konuşacak, durumu açıklayacak. Ama zamanlamamız berbat." yle.

Zaten en gl iki Bratva grubuna borçluyuz: Amerika'daki Romanovlar ve Moskova'daki Morozov ailesi. Bir an bile tereddüt edersek işimiz biter.

Başka bir risk alamayız. Bir daha olmaz.

Rafail'in sesi, muhtemelen uyuyan bir bebeği uyandırmamaya çalışarak, yakalayabileceğim kadar yüksek ıktı. "Bizi bir arada tutmak için her şeyimi verdim. şimdi parçalanışını izletme bana." Sözleri demirde nadir görülen bir atlaktı. Bir an için onun sadece ikinci adamı olmadığını, hâlâ küçük kardeşi olduğumu ve sorumluluğun ağırlığı altında ezilmesini izlediğimi fark ettim.

Annem ve babam öldüğünde Rafail henüz bir yetişkindi ve bizi iradesi ve bir dizi umutsuz kararıyla bir arada tutuyordu. O zamandan beri her mücadelemizde yanımızda oldu ve bu yükü tek başına taşımasına izin vermeyeceğim.

Nasıl dzelteceğime dair hiçbir fikrim olmasa da ona "Ben hallederim" diye söz veriyorum.

"Nasıl?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Devam etmeden önce tekrar nefes veriyor, sesi hayal kırıklığıyla ağırlaşıyor.

"Bir şey var mı?"

Ses tonundaki değişimle omurgamdan aşağı soğuk bir farkındalık sızısı kayıyor. Kendimi taklit etmeyi öğrendiğim ses bu; tehlikeyi işaret eden ve dikkat isteyen soğuk, hesapçı bir ton.

"Evet?"

"Anya bu gece orada olacak."

Adını söylemesine gerek yok. Kimden çok iyi biliyorum.

Anya Borzova. Elizar Borozov'un küçük kız kardeşi.

Dere kenarında ateş böceklerini kovalayan kız, dünya loş ve umutsuz göründüğünde kahkahaları beni gülümsetirdi. Bana ayı asmışım gibi kız, kalbimi sızlatacak kadar geniş ve güven dolu gözlerle. Bakışlarımı her yakaladığında öfkeyle kızarır ve kaçardı.

Utangaç, çilli yüzlü bir çocuktan, bu dünya için fazla ışıklı, fazla masum, dik başlı bir kadına dönüşmesini izledim. Onu uzak tuttum.

Yapmak zorundaydım.

O sınırların dışındaydı.

İçinde yaşadığımız dünyayı ve onu ne kadar kolay yoldan çıkarabileceğimi biliyordum. Aklımda, eğer o hala en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olsaydı, dokunulmaz ve güvende kalırdı.

Eğer rol yapabilseydim - eğer onu zamanda dondurabilseydim, kitapları insanlardan daha çok seven ve bizimkinden daha büyük dünyaların hayalini kuran masum çocuk olarak hafızamda tutabilseydim - belki de bu hayattan etkilenmeden kalırdı.

Benim tarafımdan.

Aptalı oynuyorum. Zaman kazanmam lazım.

"Kim?" Soruyu zorla soruyorum, aptalı oynuyorum. Onun adını söylediğini duymak istiyorum. Kelimeleri duymam gerek. Onları gerçek kılmak.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun. Anya... bir seçenek."

O asla bir seçenek olamazdı.

Direksiyonu daha sıkı kavrayarak nefesimin altında küfrediyorum.

Ama kardeşime hayır diyemem. Buna ve bunu anlatacak kadar yaşamaya iznim yok. Bratva kanunları değiştirilemez ve ben kanunlara karşı gelmem.

"O yasal mı ki?" Başımı sallayarak soruyorum. Tanrı aşkına. Onu en son gördüğümde, burslu olarak üniversiteye gidiyordu.

derece. Ailesi daha fazlasını karşılayamazdı ama o kararlıydı. Her zaman kararlıydı.

Ona karşı hep bir zaafım vardı. Ama şimdi? Şimdi, o... teminat.

Eğer Rafail düşündüğüm şeyi düşünüyorsa.

"Açık ol kardeşim." Sesim buz gibi, hız göstergesindeki ibrenin yükselişini izlerken sırtım kaskatı.

"Babasına gidip bir teklifte bulunacağız."

Neden bizimle müzakere etmelerine izin verdik ki? Onlar Bratva değil, aldıkları riski bilmiyorlar...

Rafail devam ediyor. "...kızını evlendirmesi karşılığında bize olan borcunu affediyoruz. Ve sen, kardeşim, onu evine götür."

Hayır.

Başımı sallıyorum, şu anda beni göremediği için minnettarım. Anne babamız öldüğünde Rafail bizi bir arada tuttu, kendisi daha yetişkin bile değildi.

Şimdi, her hata bu fedakârlığa ihanet gibi geliyor, bırakmayı göze alamadığım bir ağırlık. Kurtarmaya çalıştığı sadece hayatlarımız değildi; ailemiz, ismimiz ve geleceğimizdi.

Ve şimdi bu benim omuzlarımda. Evlilik ailemizi güçlendirecek. Yanlış bir adımı kaldıramayız.

Bir tane daha olmaz.

Uzun süre sessiz kaldım, cevap veremedim.

Anya. Güzel, inatçı, inatçı ve zeki. Onu beş yaşındayken hatırlıyorum, çilli burnu konsantrasyonla kırıkmış bir şekilde odasının köşesinde oturuyor, ev işlerini görmezden gelerek kitap üstüne kitap okuyordu. Lanet olası aptal derenin kenarında boynunu riske atmadığı zamanlarda, kendi dünyası için çok büyük hayaller kuruyordu.

"Göz açıp kapayıncaya kadar babasıyla bir evlilik ayarlayabilirim," diye devam ediyor Rafail. "Onu teminat olarak almamızı engelleyecek hiçbir şeyi yok ve

Bunu biliyorsun. Bu, dünyanızın alt üst olması anlamına geliyor, Semyon."

Evlen onunla.

"O lanet olası bir  ocuk."

"Sen onu tanıdı ında  yleydi. Sana söz veriyorum," diyor Rafail alçak bir sesle.
" imdi değil."

Direksiyonu daha sıkı kavrayıp di lerimi sıktı ımda içimde keskin bir kan akışı oluyor.

"Bana  unu mu demek istiyorsun..." Duraklıyorum, öfkemi yatıştırmak için burnumdan nefes alıyorum, o sırada farkına varıyorum, "büyümüş, a abeyi bizi mahvetmi  - ve kim bilir bu süreçte başka kimleri mahvetmi  - ve o lanet baloda *tek başına mı?* Kim bilir ne giymiş? Savunmasız ve bekar?"

"Ben de sana *tam olarak* bunu

söylüyorum." "Babasını ara," diye

 ıkı tım.

Bir fikir oluşur, i e yarayabilecek bir fikir... en azından ilk başta...

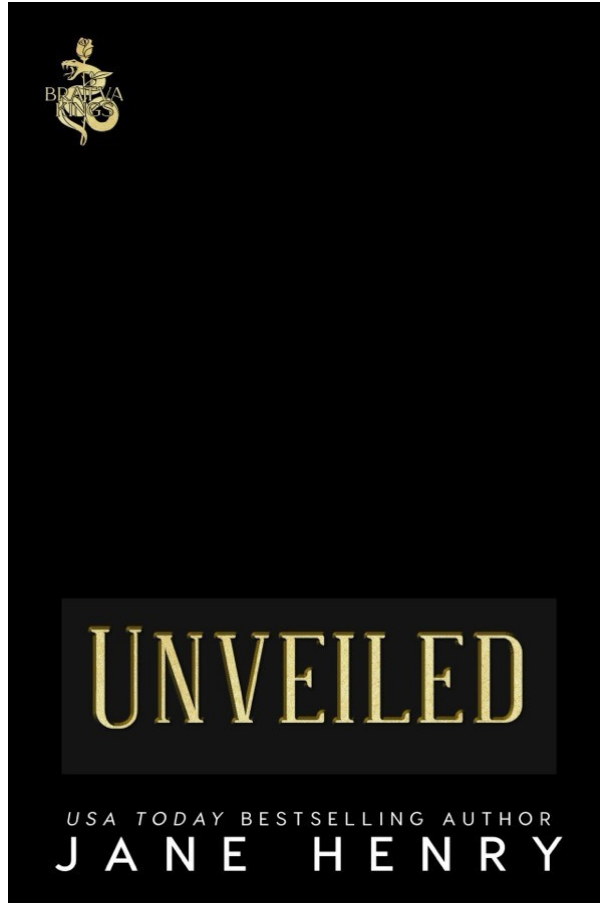
"Ya Rafail?"

" yle mi?"

"Ona gizlilik yemini ettirin. Kimseye söylemeyecek...

Anya'ya bile." Telefonu kapattım ve motoru  alı tırdım.

*YAKINDA NELER OLACAĞINI
ÖĞRENMEK İSTİYOR MUSUNUZ?
"UNVEILED: A DARK FORCED & ARR
AGE BRATVA ROMANCE" BY CL CK
NG THE & AGE BELOW. AVAILABLE
ON
8 ARALIK 7!*

Bitter ikolata ve daha da koyu kahveyle beslenen USA Today oksatan yazarı Jane Henry, okumayı sevdiği şeyleri yazıyor - baskın alfa erkekleri ve onları dize getiren güçlü kadın kahramanları içeren karakter odaklı, yıkılmaz romantizm. Belle'in canavarı yenmesinden beri aşkın ve romantizmin gücüne inanıyor ve sonunda kendi aşk hikâyelerini yazmaya karar verdi.

[Jane'in Bülteni](#) [Jane'in Web Sitesi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

